

Kết Hôn Chớp Nhoáng - Tổng Tài Ly Hôn Đi

Contents

Kết Hôn Chớp Nhoáng - Tổng Tài Ly Hôn Đi	2
1. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 1: Đưa Tận Cửa	2
2. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 2: Phóng Viên Đã Đến	5
3. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 3: Chịu Trách Nhiệm Với Cô	8
4. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 4: Giao Dịch	11
5. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 5: Đăng Ký Kết Hôn	15
6. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 6: Về Nhà Chúng Ta	18
7. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 7: Cách Mua Sắm Quần Áo Của Người Giàu	21
8. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 8: Có Phải Tướng Ân Của Tôi Không Đẹp Lắm Không?	24
9. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 9: Lại Gặp Bạch Nhục Mai	27
10. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 10: Người Phụ Nữ Của Tôi	30
11. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 11: Em Là Thích Hợp Nhất	33
12. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 12: Không Bằng Cô Đi Quyến Rũ Âu Duyên Tây	36
13. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 13: Không Ngờ Hắn Là Gay?!	40
14. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 14: Thanh Mai Trúc Mã	43
15. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 15: Cơn Giận Vô Lý	45
16. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 16: Có Kẻ Gây Sự	49
17. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 17: Dùng Mười Vạn Mua Thanh Danh	52
18. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 18: Nguyên Nhân Trở Về	54
19. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 19: Dạ Đình Sâm Đến!	57
20. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 20: Muốn Quyến Rũ Dạ Thiếu	60
21. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 21: Xảy Ra Chuyện Ngoài Ý Muốn!	63
22. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 22: Không Cần Ở Lại	65
23. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 23: Tôi Ở Nhà Chờ Anh	68
24. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 24: Chúc Hai Người Đầu Bạc Răng Long	71
25. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 25: Giúp Hắn Xoa Lưng	73
26. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 26: Nhớ Ra Gì Đó	76
27. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 27: Tìm Một Bộ Phim An Toàn	79
28. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 28: Cơ Hội Từ Trên Trời Rơi Xuống	82
29. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 29: Thà Rằng Không Quay!	84
30. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 30: Không Phải Cao Tăng	87
31. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 31: Cô Ta Không Mua Nổi Nhưng Tôi Mua Nổi	90
32. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 32: Tát Vào Mặt Cô Ta	93
33. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 33: Gay Mà Cũng Biết Trêu Ghẹo Gái	95
34. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 34: Đây Là Quyền Lợi Của Cô	98
35. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 35: Em Coi Tôi Là Ai?	101
36. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 36: Có Tôi Ở Đây, Cô Cứ Yên Tâm!	103
37. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 37: Cũng Không Tệ Lắm!	105
38. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 38: Có Phải Là Không Dám Tối	108
39. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 39: Vả Mặt Bôm Bốp	111
40. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 40: Tôi Là Chồng Cô Ấy!	113

41. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 41: Nên Làm Thế Nào	116
42. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 42: Bởi Vì Em Thích	119
43. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 43: Chuyện Kem Nền	122
44. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 44: Diễn Xuất Kém Đến Vậy	125
45. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 45: Kể Đầu Sỏ	127
46. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 46: Tiền Mất Tật Mang	130
47. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 47: Diễn Xuất Tốt Thực Sự	133
48. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 48: Bí Mật Của Diệp Thiên Hạ	136
49. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 49: Tôi Đang Bầu Bạn Với Cô	139
50. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 50: Em Thích Anh	142
51. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 51: Chúng Ta Về Phòng Làm Tiếp	145

Kết Hôn Chớp Nhoáng - Tổng Tài Ly Hôn Đi

Giới thiệu

Thể loại: HD, sủng, ngọt, Showbiz, HEThêm một câu chuyện tình yêu xuất phát từ việc nhầm lẫn lậ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-chop-nhoang-tong-tai-ly-hon-di>

1. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 1: Đưa Tận Cửa

Tầm rèm cửa dày dặn để lại một khe hở hẹp cho ánh sáng ban mai len lỏi vào.

Nhạc Yên Nhi mơ màng mở mắt ra, cảm thấy đầu đau như búa bổ, thân thể mỏi nhừ nhức nhối như mới bị nghiền áp qua.

Đập vào mắt cô đầu tiên là ánh nắng chiếu lên tấm thảm xa hoa, và bức tường màu vàng tối.

Gì vậy... Đây là đâu... Chẳng lẽ cô còn đang trong mơ sao... Nhạc Yên Nhi xoa đầu muốn ngồi dậy, lại cảm nhận được có một cánh tay ôm chặt lấy eo cô.

Cánh tay? Nhạc Yên Nhi kinh ngạc một lát, thế mới cảm giác được còn có một thân thể ấm áp nằm ngay bên cạnh.

Tay cô run rẩy, nhẹ nhàng xốc chăn lên, quả nhiên nhìn thấy thân thể mình xanh tím, trần như nhộng.

Ký ức đêm qua tràn vào đầu cô... Váy áo lụa là, yến tiệc linh đình... Cô say ngà ngà ngồi trong một góc, chợt có người bảo cô vào phòng nghỉ ngơi một lát.

Cô muốn từ chối, nhưng toàn thân tê mỏi, mặc cho người kia đỡ cô đến cửa phòng khách sạn.

Sau đó người kia lấy cớ có việc rồi chạy đi mất.

Cô lơ mơ trong bóng tối, leo lên giường, lại phát hiện có người trên giường! Bàn tay nóng rực ôm lấy eo cô.

Trời đất quay cuồng trong chớp mắt, cô đã bị đặt dưới thân một người đàn ông.

Thân thể hai người dán sát vào nhau, nhiệt độ nóng rực truyền đến cách lớp vải mỏng manh, dường như người kia đang quan sát cô bằng ánh sáng của ngọn đèn mờ tối chiếu vào từ cửa sổ.

Nhạc Yên Nhi nghe thấy một giọng nói trầm thấp từ tính hỏi:

- Đưa tận cửa? Thanh âm tà mị, như anh tức trong đêm.

Do say rượu nên phản ứng của Nhạc Yên Nhi trở nên chậm chạp, còn chưa kịp hiểu câu nói này có ý gì thì đã cảm nhận được đôi môi nóng bỏng in lên cái miệng anh đào nhỏ của mình.

Bàn tay không kiên nhẫn kéo váy cô.

Tiếng kêu la giãy giụa của cô không thể phát ra dưới thế công của hắn.

Hơi rượu dâng lên, ý thức của cô dần dần mơ hồ.

Sau đó thì vẫn nửa tỉnh nửa mơ, vô thức rên rỉ, mãi cho đến khi bị đâm vào, cô sợ hãi kêu lên, túm lấy vai hắn.

- Đau quá! Người kia chợt khựng lại:

- Còn trinh à? Cô đau đến mức nói không nên lời.

Hắn lại vươn tay, nhẹ nhàng gạt sợi tóc dính trên mặt cô ra, nói nhỏ:

- Bé con, lấy lòng tôi đi.

Sau đó, hắn xỏ xuyên qua cô một cách triệt để.

Khuôn mặt Nhạc Yên Nhi đỏ như lấy máu, ngăn cản mình nhớ lại.

Cô cẩn thận quay đầu lại, nhìn thấy nửa bên mặt hoàn mỹ không tì vết, ngũ quan sâu sắc, đường nét ngạo mạn, đôi mắt nhắm chặt, hàng mi dày, làn da mịn đến mức ngay cả phụ nữ cũng phải mặc cảm.

Cho dù nhìn gần như vậy mà gần như không thấy được lỗ chân lông.

Thật là cao cấp phết.

Ở trong Showbiz bao năm nay, từng gặp không ít trai đẹp, nhưng Nhạc Yên Nhi vẫn không nhận được nuốt nước miếng.

Đúng là đẹp hơn rất nhiều ngôi sao.

Sau đó, cô khựng lại Nhưng cô có biết hắn đâu Sao tự dưng lại xảy ra quan hệ với kẻ này như thế chứ? Sắc mặt Nhạc Yên Nhi tái nhợt.

Cô cảm thấy có lẽ mình đã bị người khác hại! Cô cần phải tranh thủ rời đi trước khi người này tỉnh lại.

Nếu không lỡ như có người phát hiện mình là ngôi sao, nhất định sẽ bị tiết lộ cho báo chí! Không kịp suy nghĩ, Nhạc Yên Nhi dời cánh tay của người đàn ông đặt trên eo cô ra, cẩn thận bước xuống giường.

Đau đớn khiến chân cô mềm nhũn, vội đỡ lấy mép giường mới không bị ngã quỵ xuống.

Cô mặc bộ váy quây ngực đêm qua vào, tiện tay vuốt tóc tai lại, nhìn người đàn ông nằm trên giường với vẻ mặt phức tạp, đi thẳng ra cửa không thèm quay đầu lại.

Cửa phòng tổng thống bị mở ra một khe nhỏ, sau đó một cái đầu nhỏ thò ra, nhìn trái nhìn phải, sau khi xác nhận bên ngoài không có người, bóng dáng nhỏ xinh đó mới cẩn thận vịn tường đi ra, tư thế đi đường cực kỳ mất tự nhiên.

Nhưng Nhạc Yên Nhi không thấy được, cô vừa đóng cửa lại thì người đàn ông nằm trên giường lập tức mở mắt ra, ánh mắt sắc bén như chim ưng.

Vệ sỹ núp trong bóng tối liếc nhau, không biết có nên đuổi theo hay không, sau đó lại nhìn về phía một ông lão.

Ông lão trầm tư một lúc, bước lên gõ cửa phòng tổng thống.

- Vào đi.

- Giọng nói lạnh lẽo như băng.

Ông lão vào phòng, cúi chào cung kính:

- Thiếu gia.

Người đàn ông mở đôi mắt phượng sâu thẳm, không buồn nhìn lão, lười biếng cầm quần áo bắt đầu mặc lên người.

May mà lão già đã đi theo hắn hai mươi mấy năm, biết rõ tính cách hờ hững của thiếu gia nhà mình nên không để ý, thản nhiên hỏi:

- Cô gái kia... Có cần ngăn lại không? Người đàn ông hơi khựng lại, nâng chần lên, lộ ra dấu vết đỏ tươi trên ga giường.

Ánh mắt hắn hơi dao động, nhớ tới hương vị ngọt ngào khiến hắn thích không dừng lại được đêm qua.

Gần như là trong chớp mắt chạm vào cô, thân thể vắng lặng nhiều năm của hắn lập tức có phản ứng.

Vượt ve thân thể cô, không ngờ lại không có cảm giác ghê tởm như lúc chạm tới những người phụ nữ khác.

Cô gái này thật thú vị.

Mặc quần áo xong, hắn ngồi trên sofa, đôi chân thon dài duỗi ra một cách tao nhã, cứ như vương giả bề nhễ thiên hạ, vẻ mặt hờ hững, đôi mắt đen hơi khép, không nói một lời lại phát ra khí thế mạnh mẽ.

Cho dù nhìn hắn từ nhỏ đến lớn, nhưng trong lòng ông lão vẫn không nhận được sợ hãi.

- Nói.

Một chữ quả thực như khối băng.

Ông lão cảm nhận được trán mình đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh:

- Hết thấy đều là sai lầm của tôi, xin thiếu gia hãy trách phạt.

Người đàn ông nhắm mắt lại, dường như là không nghe thấy, biểu cảm cũng rất lười biếng, giống như đang chớp mắt vậy.

Nhưng ông lão biết, đây là biểu hiện khi thiếu gia thật sự nổi giận.

Nếu hắn còn nguyên ý hỏi thì còn đường cứu vãn, nhưng nếu hắn không nói năng gì mà chỉ để cho người tự thuật thì xong đời rồi.

Càng không để ý, càng không quan tâm, mới càng nguy hiểm đáng sợ.

Tuy rằng bề ngoài rất bình tĩnh, thật ra trong lòng ông lão rất lo sợ bất an.

Lão nói:

- Tôi không nên bỏ thuốc thiếu gia, cũng không nên giấu thiếu gia về mục đích về nước lần này là cầu hôn Cố gia.

Xin thiếu gia trách phạt.

Ông lão nói, kỳ thật trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

May mà thiếu gia có cảm giác với phụ nữ.

Tuy rằng phương pháp của phu nhân hơi ác, nhưng rốt cuộc đã giải quyết được nỗi lo nhiều năm qua của cả gia tộc.

Thiếu gia chán ghét tiếp xúc với phụ nữ, đây là bí mật không thể tuyên bố của gia tộc.

Cho dù là phụ nhân đụng vào thì thiếu gia cũng sẽ tránh đi ngay lập tức, chứ đừng nói đến những người phụ nữ khác.

Thời niên thiếu thì còn có thể cho rằng hắn còn chưa trưởng thành, nhưng giờ thiếu gia đã 26 tuổi rồi, vậy mà còn chưa từng có bạn gái, bên cạnh cũng toàn là bọn đàn ông cấp dưới, trong gia tộc đã bắt đầu nghi ngờ xu hướng tình dục của thiếu gia rồi.

Trong ban giám đốc thì càng là hoạt động ngầm ngầm sục sôi, không biết có bao nhiêu người muốn bắt được chứng cứ để kéo thiếu gia xuống ghế ngay lập tức.

Phụ nhân muốn làm thông gia với Cố gia, lại lo rằng thiếu gia là gay thật, không có cách nào khác, đành phải dùng hạ sách này.

May mà, tuy rằng phương pháp này không được sáng rọi cho lắm, nhưng kết quả lại khá tốt.

- Cô gái kia là ai? Ông lão nghĩ tới điều gì đó, biểu cảm hơi xấu hổ, nói:

- Thưa thiếu gia, cô gái kia không phải là người mà tôi sắp đặt cho ngài.

Người đàn ông bỗng mở mắt ra, con ngươi đen sâu lắng nhìn ông lão một cách chăm chú.

- Đêm qua... Lúc cô gái kia tới đây, vệ sỹ tưởng đó là người tôi sắp xếp nên không ngăn cản.

Nhưng sau này lại có người đến đây, thế mới biết là nhầm người.

Nhưng khi đó... Không tiện đổi người cho lắm... Ông lão không nói rõ, nhưng ý đã rất rõ ràng.

Lúc đó đã bắt đầu “làm”

rồi, sao có thể đổi người nửa chừng được.

Dù sao quan trọng là kết quả, chỉ cần chứng minh thiếu gia có “hứng thú”

với phụ nữ là được còn là ai thì không quan trọng.

Cô ta được hầu hạ thiếu gia nhà mình đã là phúc khí của cô ta rồi, cùng lắm thì về sau cho nhiều tiền một chút.

Ánh mắt người đàn ông sa sầm lại.

Nếu không phải là bé con kia thì hắn sẽ lên giường với người mà lão Nghiêm sắp đặt sao? Lần này không cần phụ nữ chạm vào, chỉ là nghĩ thôi đã khiến hắn cảm thấy ghê tởm rồi.

Nhưng tại sao lúc chạm vào cô ấy thì không cảm thấy chán ghét? Thậm chí, chỉ cần nghĩ đến xúc cảm tuyệt vời với cô ấy thì đã cảm thấy khô nóng rồi.

Điều tra rõ tất cả thông tin của cô gái kia. Vâng.

- Ông lão đáp lại, cung kính đi ra ngoài. Trong đôi mắt xưa nay luôn lạnh lùng vô tình của người đàn ông xuất hiện sắc thái kỳ dị.

=====

2. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 2: Phóng Viên Đã Đến

Lúc này, Nhạc Yên Nhi đã bước vào trong thang máy.

Bốn vách tường kim loại phản chiếu rõ ràng như gương, Nhạc Yên Nhi thể mới phát hiện trên vai và trên cổ mình đều là những dấu hôn xanh tím.

Cô mặc váy quây ngực nên càng không thể che giấu chúng đi.

Sắc mặt Nhạc Yên Nhi thay đổi ngay lập tức.

Nếu bị người khác nhìn thấy cô trong bộ dạng này, nhất định sẽ bị đưa lên trang nhất! Nhưng tuyệt đối sẽ không có lời tốt đẹp nào hết.

Tất cả mọi người đều biết danh dự của ngôi sao nữ quan trọng đến mức nào.

Có không biết bao nhiêu ngôi sao lớn đã bị thị trường đào thải vì cuộc sống cá nhân không lành mạnh, chứ đừng nói đến một ngôi sao nhỏ hạng C như cô.

Thang máy đã đi xuống tầng ba.

Nhạc Yên Nhi khẽ cắn môi, xé rách làn váy dài chấm đất rồi khoác lên vai như áo choàng.

Váy phối hợp với áo choàng cùng màu nhìn qua cũng không chênh lệch lắm.

Ting... Thang máy xuống tầng một.

Nhạc Yên Nhi cúi đầu, dùng tóc che khuất mặt để người khác không nhận ra.

Cô vội bước ra ngoài nên không phát hiện phóng viên đã tụ tập tốp năm tốp ba ngoài cửa khách sạn.

Thấy cô đi ra, có người hỏi nhỏ người bên cạnh: Đó có phải là Nhạc Yên Nhi không vậy? Không phải đâu! Mặc dù chỉ là ngôi sao nhỏ nhưng cũng không thể mặc bộ đồ rách như vậy chứ!

- Nhạc Yên Nhi! – Một giọng nói mềm mại vang lên từ sau lưng cô, trong đại sảnh yên tĩnh lại có vẻ càng vang dội hơn.

Nhạc Yên Nhi quay lại liền nhìn thấy khuôn mặt đẹp như hoa đào đang nở nụ cười trào phúng.

Là Bạch Nhược Mai! Đúng là Nhạc Yên Nhi kìa! Không ngờ còn có Bạch Nhược Mai! Các phóng viên lập tức tỉnh táo lại, tất cả đều nâng máy ảnh lẫn micro lên, tiếng bấm máy vang lên liên tục.

Nhạc Yên Nhi cố nhịn đau nhức trên thân thể, nhướn mày hỏi:

- Có việc gì? Bạch Nhược Mai vuốt mái tóc xoăn của mình, cười đầy vẻ khiêu khích:

- Đêm qua đạo diễn Lý vừa tỏ vẻ quan tâm cô, sáng sớm hôm nay cô đã xuất hiện ở khách sạn rồi.

Chẳng lẽ đêm qua đã xảy ra chuyện gì sao? Xảy ra chuyện gì, Bạch Nhược Mai đương nhiên biết rõ.

Đám phóng viên ngoài cửa đều do cô ta gọi tới.

Biết rõ còn cố hỏi, chẳng qua cô ta muốn khiến Nhạc Yên Nhi mất mặt mà thôi.

Nhạc Yên Nhi cười lạnh:

- Cô cũng xuất hiện ở khách sạn lúc sáng sớm mà, chẳng lẽ cô cũng xảy ra chuyện gì với đạo diễn nào đó sao? Bạch Nhược Mai mỉm cười:

- Đêm qua Đông Lục uống hơi quá, nên tôi phải chăm sóc anh ấy cả đêm.

Tôi không giống cô, tôi đã sớm đính hôn với Đông Lục rồi.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì hình như cô vẫn tuyên bố với mọi người rằng mình còn đang độc thân đúng không? Nghe thấy cái tên Lâm Đông Lục, trong mắt Nhạc Yên Nhi chợt lóe lên một chút buồn bã.

Cô lập tức cắn môi, nhắc nhở mình đừng trúng bẫy của cô ta.

Người kia đã không còn liên quan gì tới cô nữa rồi.

- Liên quan gì đến cô! – Thấy cô ta không có thiện ý, Nhạc Yên Nhi ném ra một câu rồi quay người chuẩn bị rời đi.

Bạch Nhược Mai đương nhiên sẽ không cam lòng thả cô đi.

Cô ta chợt vươn tay kéo lấy áo choàng trên vai cô.

- Ấy da xin lỗi nha Nhạc Yên Nhi! Lỡ tay! – Bạch Nhược Mai giả vờ che miệng, thực ra đang mừng muốn chết.

Dưới ánh sáng ban ngày, những dấu vết trên vai và trên cổ cô bị lộ hết ra, chỉ cần là người trưởng thành thì đều hiểu chúng có nghĩa gì.

Đám phóng viên sục sôi! Nhạc tiểu thư, xin hỏi đêm qua cô thật sự ở chung với đạo diễn Lý sao? Nhạc tiểu thư, xin hỏi cô có biết đạo diễn Lý đã có gia đình không? Xin hỏi trước giờ cô vẫn tuyên bố độc thân có phải là đang nói dối mọi người không? Đèn flash lóe sáng liên tục, Nhạc Yên Nhi bị bắt lùi ra sau một bước.

Không nghe rõ đám phóng viên đang nói gì, cô chỉ cảm thấy hai tai ù đi, cảm giác khó chịu từ tối qua đến giờ đồng thời ủa lên khiến cô chỉ muốn nôn ngay lập tức.

Trong đầu cô chỉ còn nghĩ... Mình xong đời rồi! Trong nháy mắt, Nhạc Yên Nhi thậm chí quên mất che đậy thân thể, chỉ còn biết kinh ngạc đứng ở sảnh lớn khách sạn, bị đám phóng viên chụp lại tất cả.

Bỗng nhiên, một thân thể ấm áp xuất hiện sau lưng cô, chiếc áo vest còn vương mùi nước hoa được khoác lên vai Nhạc Yên Nhi.

- Không có đạo diễn Lý nào hết.

Đêm qua cô ấy vẫn ở chung với tôi.

- Giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai cô.

Nhạc Yên Nhi không kịp phản ứng, theo phản xạ quay đầu lại cô nhìn thấy một khuôn mặt có chút quen thuộc.

Là người đàn ông đã ôm cô sáng nay!

- Anh buông tôi ra! – Nhạc Yên Nhi run rẩy giãy giụa.

Đã cùng đường rồi tại sao hắn ta còn đến thêm chuyện! Người đàn ông này lại không chịu buông cô ra, cánh tay như sắt ghim chặt eo nhỏ của cô kéo cô vào trong lòng.

Vừa đi vừa ném ra một câu:

- Nghiêm lão xử lý đi.

Nghiêm lão gật đầu cung kính, sau đó lấy ra một tấm danh thiếp nền đen thiếp vàng đưa cho đám phóng viên đang làm ầm ĩ.

- Tôi là người phát ngôn lâm thời của Dạ gia.

Có việc gì cứ hỏi thẳng tôi là được.

Đám phóng viên nghe thấy cái tên Dạ gia thì đều giật mình, chậm rãi buông xuống máy ảnh và bút ký, nhìn nhau không dám tin.

Dạ gia! Gia tộc tài phiệt có được quyền thế ngấp trời, truyền thừa tước vị quý tộc nước Anh, nắm giữ mạch máu kinh tế của cả nước, nhúng tay vào hầu hết các ngành nghề, nhất là ở nơi đang phát triển kinh tế này, Dạ gia chính là vua của thành phố A! Bọn họ không chụp ảnh nữa vì có chụp cũng vô dụng.

Dạ gia khổng chế truyền thông nghiêm khắc đến mức khó có thể tin tưởng.

Ngoại trừ các động thái bình thường của công ty thì những tin tức khác nếu không được Dạ gia xét duyệt thì tuyệt đối không thể đăng lên.

Nhất là tin tức đề cập tới người thừa kế đương nhiệm của Dạ gia, người bên ngoài chỉ biết tên của hắn là Dạ Đình Sâm mà thôi, thậm chí chưa bao giờ thấy công khai một tấm ảnh chụp chính diện nào cả.

Từng có một tòa soạn báo đăng một tấm ảnh chụp mặt nghiêng của Dạ Đình Sâm, cùng tháng đó Dạ gia đã mua lại cả tòa soạn báo.

Nếu bọn họ không muốn chết thì tuyệt đối không thể đăng bất kỳ một tấm ảnh nào đã chụp hôm nay! Bạch Nhược Mai cũng sợ ngây người.

Cô ta nắm chặt ví xách tay, sắc mặt khó coi đến mức đáng sợ.

Tại sao lại như thế? Vốn tưởng rằng lần này chắc chắn có thể khiến Nhạc Yên Nhi mất mặt, thậm chí có thể đuổi cô ta ra khỏi Showbiz, nhưng tại sao tự nhiên lại bị phá đám? Cô đương nhiên là từng nghe thấy danh tiếng của Dạ gia.

Ngay cả một nhân viên chủ quản cơ sở của Dạ gia mà cô còn phải nịnh bợ, chứ nói chi đến người thừa kế đương nhiệm, chỉ bằng thân phận của cô thì hoàn toàn không có tư cách để gặp mặt họ.

Nhạc Yên Nhi sao có thể dĩnh dướng đến người đàn ông có thân phận như thế được! Đám phóng viên đã bị Nghiêm lão đuổi giờ đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rút lui.

Bạch Nhược Mai không cam lòng lấy di động ra gọi một cú điện thoại.

Vừa nói máy, Bạch Nhược Mai đã hạ giọng, hỏi một cách hùng hổ:

- Không phải mày bảo mọi chuyện đã xong rồi sao?! Dạ gia là chuyện gì đấy hả?! Bên kia đường như hơi ngơ ngác:

- Chị... Chị Mai, làm xong rồi mà.

Chờ Nhạc Yên Nhi say rượu rồi đưa đến phòng 3008 ấy, Dạ gia nào ở đây? Bạch Nhược Mai sắp nổi điên:

- 3008 nào?! Là 308! Tối qua cô bảo Tiểu Ngọc bỏ thuốc vào trong rượu của Nhạc Yên Nhi, chờ cô ta uống say rồi đưa Nhạc Yên Nhi vào trong phòng của đạo diễn Lý.

Không ngờ cái thằng đàn Tiểu Ngọc kia lại đưa nhầm phòng! Tiểu Ngọc lấp bắp kinh hãi, còn muốn giải thích gì đó, nhưng Bạch Nhược Mai đã không còn lòng dạ nào mà nghe nữa.

Con đi Nhạc Yên Nhi kia lại bám được vào Dạ gia!

- Nhược Mai, chúng ta đi thôi.

Một giọng nam ôn hòa truyền tới từ sau lưng, Bạch Nhược Mai run lên, cứ như mèo giẫm phải đuôi vậy, biểu cảm dữ tợn trên mặt trong nháy mắt biến thành dịu dàng động lòng người.

Cô quay đầu cười nói:

- Đông Lục.

Lâm Đông Lục bước lên ôm lấy cô:

- Tìm được cục sạc rồi, nó rớt dưới giường.

Chúng ta đi thôi.

Bạch Nhược Mai mỉm cười gật đầu, mềm mại như không xương dựa vào trong lòng Lâm Đông Lục, cùng anh đi ra khách sạn.

Mi mắt hạ xuống, che đi tia sáng ác độc trong đó.

Không sao.

Lần sau cô sẽ không thất bại nữa.

3. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 3: Chịu Trách Nhiệm Với Cô

Dạ Đình Sâm ôm eo Nhạc Yên Nhi đi vào góc vắng người, cho đến khi không nhìn thấy ai nữa.

Đến lúc này Nhạc Yên Nhi mới thả lỏng thân thể, chân mềm nhũn ngã xuống.

Hắn nhanh tay ôm cô vào lòng.

Khuôn mặt đẹp đến mức khó tin đang phóng đại trước mắt, nhưng Nhạc Yên Nhi không thể quên được hoàn cảnh hiện tại của cô cũng có phần của hắn.

- Cút đi! Đừng chạm vào tôi! Đây là câu nói cuối cùng của cô trước khi hôn mê.

Chưa bao giờ có ai dám bảo hắn cút đâu.

Dạ Đình Sâm khẽ cười, bế người trong lòng lên.

- Không chạm vào em ư? Không được đâu.

- Đôi mắt thâm thì bên vành tai tinh xắn của cô.

Lúc tỉnh lại, Nhạc Yên Nhi phát hiện mình đã trở lại phòng khách sạn.

Tuy trang trí giống hệt nhau nhưng chắc chắn đây là một căn phòng mới.

Có lẽ do đêm qua căn phòng cũ kia bị phá hoại quá rồi.

Cô nhớ đến chuyện đêm qua, lập tức đề phòng kiểm tra người mình, phát hiện bộ lễ phục rách rưới đã bị thay thế bằng một bộ váy dài màu gạo trắng rất vừa vặn.

- Yên tâm, là người giúp việc thay đồ cho cô.

Giọng nói quen thuộc truyền đến, Nhạc Yên Nhi ngẩng đầu lên, thế mới phát hiện còn có người khác trong phòng.

Ở trên sofa cách đó không xa, người đàn ông ngả lưng ra sau, lười nhác ngồi, hai tay gối sau đầu.

Tư thế dù hoàn toàn thả lỏng nhưng trong mắt vẫn có khí thế vương giả đặc thù của người ở trên địa vị cao.

Đôi mắt như ngọc đen trong sóng nước lúc này nhìn cô chằm chằm.

Bị một đôi mắt như vậy theo dõi nhưng Nhạc Yên Nhi lại không dám nhìn thẳng vào hắn.

Cô bối rối rồi tầm mắt, nhìn về phía ông già đứng sau lưng người đó.

Nghiêm lão hơn năm mươi tuổi, đứng thẳng lưng, là quản gia nhiều đời được huấn luyện của những quý tộc nước Anh.

Thấy cô nhìn sang, ông hơi gật đầu:

- Nhạc tiểu thư.

Tiếng gọi này khiến Nhạc Yên Nhi run sợ trong lòng.

Cô thậm chí còn không biết hắn là ai, nhưng có vẻ hắn ta đã điều tra cô rõ ràng rồi.

Bàn tay đặt trong chăn run nhè nhẹ, Nhạc Yên Nhi nắm chặt tay, bắt mình tỉnh táo lại.

Rốt cuộc thì anh là ai? Anh muốn làm gì? Đây là thái độ của cô với ân nhân cứu mạng sao? - Dạ Đình Sâm bình thản hỏi. Nhạc Yên Nhi lập tức quên đi sợ hãi, cả giận mắng:

- Anh có nhầm không vậy? Đêm qua là anh cưỡng bức tôi! Hôm nay lại đứng ra mặc cho đám paparazzi chụp hình, còn bắt cóc tôi đến đây.

Anh mà là ân nhân cứu mạng gì chứ? Tôi có thể kiện anh đấy biết không? Đôi lông mày sắc bén của Dạ Đình Sâm hơi nhướng lên:

- Cứu lấy công việc của cô mà còn không xem như ân nhân cứu mạng ư? Nhạc Yên Nhi sửng sốt: Anh nói gì cơ? Ảnh chụp hôm nay sẽ không có bất cứ một tấm nào bị đăng lên, cũng sẽ không có bất cứ tin tức xấu nào về cô.

Như thế có xem như đã cứu cô không? Đôi mắt Nhạc Yên Nhi mở to, không dám tin nhìn hắn.

Nhưng trong tiềm thức, cô cảm thấy người đàn ông này thật sự có bản lĩnh đó.

Nhìn khí thế của hắn là đủ biết, hắn không thể chỉ là một người bình thường được.

- Anh nói thật ư? Dạ Đình Sâm khép hờ đôi mắt phượng lạnh lùng, hiển nhiên là khinh thường trả lời câu hỏi này.

Nhưng Nhạc Yên Nhi nghĩ đến lần đầu bị mất đêm qua, lại tức không biết nói sao:

- Thế thì đã sao? Đó là điều anh phải làm! Đêm qua anh cưỡng bức tôi! Bây giờ chỉ là lập công chuộc tội mà thôi, sao có thể xem như cứu tôi được! Nghiêm lão nhìn lên thiếu gia nhà mình, thấy hắn lại khép hờ mắt, bộ dáng lãnh đạm, biết hắn không muốn trả lời vấn đề này cho nên chỉ phải do mình lên tiếng.

- Là thế này, Nhạc tiểu thư, theo những gì mà chúng tôi điều tra được thì đêm qua cô vốn sẽ bị đưa đến phòng của đạo diễn Lý.

Nhưng do người kia nhầm lẫn nên mới bị đưa vào phòng của thiếu gia.

Nhạc Yên Nhi ngơ ngác như bị điểm huyệt, một lúc lâu sau mới ngậy ngốc hỏi lại:

- Đạo diễn Lý? Cô quá quen thuộc với người này.

Từ ba tháng trước gặp mặt, gã ta vẫn liên tục quấy gây cô.

Nếu cô thật sự bị đưa vào phòng của đạo diễn Lý chỉ sợ sẽ dữ nhiều lành ít thật.

Nhạc Yên Nhi rời mắt nhìn sang khuôn mặt tuấn tú của Dạ Đình Sâm, trong lòng không hiểu sao lại nghĩ, so với người kia thì có lẽ hắn ta còn tốt hơn? Ít nhất đẹp mắt hơn đạo diễn Lý đầu hói bụng phệ.

- Đúng vậy.

Mà thiếu gia chúng tôi... Đêm qua ngài ấy bị bỏ thuốc, cho nên, khụ... Theo bản năng sinh lý đã làm ra một số chuyện không thể khống chế được.

Thiếu gia rất xin lỗi.

Nhưng thiếu gia đã quyết định chịu trách nhiệm với cô.

Cô hãy lấy giấy tờ, sau đó có thể đến cục dân chính đăng ký luôn.

- Gì? Đăng ký?! Ông đang nói đùa sao?! – Nhạc Yên Nhi nhìn hai người bọn họ, thấy bọn họ hoàn toàn không có ý như nói đùa.

Thưa Nhạc tiểu thư, chúng tôi là nghiêm túc.

- Nghiêm lão cung kính trả lời. Các người điên rồi sao?! Tôi hoàn toàn không biết anh ta! Sao có thể kết hôn với anh ta được! Nhạc Yên Nhi cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa rồi.

Xảy ra quan hệ với người xa lạ đã đủ khiến cô đau khổ, nhưng người kia còn muốn chịu trách nhiệm! Điên rồi ư?! Chỉ vì một đêm mà cô phải bị trói buộc với một người xa lạ hay sao?!

- Tên tôi là Dạ Đình Sâm, là chủ tịch tập đoàn LN.

– Giọng nói lạnh lùng chợt vang lên.

Nhạc Yên Nhi chớp mắt.

Hắn đang tự giới thiệu sao? Chẳng lẽ ý của hắn là hắn tự giới thiệu xong cô sẽ quen biết hắn, sau đó là có thể kết hôn?

- Anh đừng làm thế được không? Mọi người đều là người trưởng thành rồi, chẳng qua là một đêm mà thôi.

Chúng ta đều quên đi không phải tốt hơn sao? Nhạc Yên Nhi nói, cô đã hoàn toàn quên vừa rồi là ai còn đang kêu gào đòi kiện hắn.

Về mặt người đàn ông vẫn thờ ơ không biểu cảm.

Hoàn toàn không thông cảm được cho nhau! Nhạc Yên Nhi nổi giận nhảy xuống giường, liếc nhìn ví xách tay của mình, lúc cầm lên chuẩn bị rời đi lại cảm thấy toàn thân không còn sức lực, chân mềm nhũn khuỵu xuống đất.

Dạ Đình Sâm vừa rồi còn có vẻ không để ý lại bất chợt xông tới, vươn tay giữ lấy vai cô, ôm cô vào lòng trước khi cô ngã xuống.

- Anh buông tôi ra! – Nhạc Yên Nhi tức đến mức run rẩy hết cả người.

Dạ Đình Sâm như lơ đãng nhìn xuống, thấy được đôi mắt to ướt át như nai con của cô đang trừng hấn, đôi má cũng ửng hồng vì giận dữ, có vẻ rất hoạt bát, ánh mắt hấn không khỏi sâu thêm.

Hắn phát hiện, hấn thật sự rất thích đôi mắt này.

- Gọi bữa sáng.

- Dạ Đình Sâm đang nhìn chăm chăm vào cô, nhưng lại nói với Nghiêm lão.

Nghiêm lão lập tức gạt đầu cung kính:

- Vâng.

Rời rời phòng gọi bữa sáng.

Dạ Đình Sâm không để ý đến cô giây giũa, bế cô đặt lên giường, còn mình thì lại ngồi về sofa, chẳng qua ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Bác sĩ vừa kiểm tra rồi.

Cô hơi tụt huyết áp, lát nữa ăn chút gì đi đã. Tôi không ăn! Tôi chỉ muốn rời khỏi nơi này! – Nhạc Yên Nhi nghiêng răng nghiêng lợi. Dạ Đình Sâm mỉm cười hơi mang theo ý trêu chọc: Nếu cô không muốn tôi chịu trách nhiệm, vậy không bằng chúng ta bàn một giao dịch đi. Giao dịch gì? – Đôi mắt to sáng ngời của Nhạc Yên Nhi nhìn hấn đầy cảnh giác. Dạ Đình Sâm chợt cảm thấy, cô rất giống một con thỏ, thực ra vừa mềm mại vừa đáng yêu nhưng cứ muốn lộ ra mấy cái răng nanh không hề đáng sợ.

- Gia tộc của tôi muốn tôi cưới một người phụ nữ mà tôi không thích.

Tôi không muốn thế.

Chỉ cần cô kết hôn giả với tôi nửa năm, khi xử lý xong chuyện này tôi sẽ trả lại tự do cho cô, còn có thể cho cô một khoản tiền lớn.

Nhạc Yên Nhi nhăn mày:

- Tại sao lại là tôi? Dạ Đình Sâm chợt mỉm cười.

Nhạc Yên Nhi vẫn biết lúc không cười bộ dáng của hấn vừa lạnh lùng vừa cấm dục rất đẹp, nhưng không ngờ lúc hấn nở nụ cười lại như tuyết đầu mùa tan chảy, thậm chí cô cũng nhìn mà ngây người.

- Bởi vì cô không muốn gả cho tôi.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, cô sẽ không bám lấy tôi.

Xem thêm...

4. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 4: Giao Dịch

Nhạc Yên Nhi muốn đáp trả nhưng lại không có cơ sở gì mà nói.

Cũng đúng.

Một người đàn ông vừa đẹp trai lại vừa giàu có như vậy chắc chắn là hoàng tử trong mơ của rất nhiều cô gái... Nếu không phải lòng cô đã có Lâm Đông Lục có lẽ cô cũng sẽ rung động.

Nhớ đến Lâm Đông Lục trong lòng cô lại đau đớn Không muốn suy nghĩ nhiều hơn nữa, Nhạc Yên Nhi lắc đầu:

- Không được.

Giao dịch này quá vớ vẩn! Cô vừa dứt lời, đã có tiếng gõ cửa vang lên.

Bên ngoài có người thưa: Thiếu gia, bữa sáng đã chuẩn bị xong. Vào đi.

- Dạ Đình Sâm đứng dậy:

- Đừng vội từ chối.

Cô hãy suy nghĩ thật kỹ. Rồi không chờ Nhạc Yên Nhi đáp lời hắn đã rời khỏi phòng.

Người phục vụ đẩy xe cơm đi đến, chờ đến gần Nhạc Yên Nhi mới phát hiện trên xe cơm ba tầng bày đầy các loại đồ ăn sáng khác nhau.

Không chỉ có kiểu Hoa kiểu Tây, thậm chí còn có cả kiểu Nhật.

- Không biết cô thích đồ ăn dạng nào nên Nghiêm lão dặn dò chúng tôi chuẩn bị mỗi thứ một ít.

- Người phục vụ cung kính thưa:

- Xin hỏi cô muốn dùng loại nào? Nhạc Yên Nhi có chút không thoải mái, thuận miệng đáp: Cứ lấy kiểu Tây đi. Vâng. Người phục vụ đáp xong liền lấy một chiếc mâm vuông từ tầng dưới cùng ra để trước mặt Nhạc Yên Nhi, sau đó lại đặt sandwich, trứng ốp lết, salad, sữa bò lên mâm theo thứ tự.

Nhìn thức ăn Nhạc Yên Nhi mới thấy đúng là hơi đói bụng.

Cô tự thuyết phục mình, chỉ có ăn no thì mới có sức mà rời đi.

Sau đó liền dùng bữa.

Sandwich vừa vào miệng, Nhạc Yên Nhi lập tức mở to mắt.

23 năm qua, cô chưa bao giờ nếm qua miếng sandwich nào ngon đến vậy! Xem ra cái tên Dạ Đình Sâm kia thật sự là rất biết cách hưởng thụ cuộc sống nhỉ! Chờ đến khi cô ăn xong thức ăn trên bàn rồi, người phục vụ lại hỏi:

- Xin hỏi cô còn cần gì nữa không? Nhạc Yên Nhi xua tay liên tục:

- Không cần không cần.

Sau đó cô sờ bụng, sắp no nứt bụng rồi.

Người phục vụ cung kính thu dọn bàn, cúi người chào cô rồi đẩy xe cơm rời đi.

Lúc này, tiếng chuông di động chợt vang lên.

Nhạc Yên Nhi nghe thấy tiếng điện thoại của mình liền vội vàng lấy máy trong ví ra.

Nhìn thấy ba chữ “Bạch Nhược Mai”

nhảy nhót trên màn hình, sắc mặt cô lập tức trở nên lạnh lẽo.

Cảm giác vui vẻ vì vừa ăn uống no đủ lại thoáng chốc rơi xuống đáy cốc.

- A lô.

Bạch Nhược Mai, cô còn muốn gì nữa? Bên kia là giọng nói dịu dàng đến mức ghê tởm của Bạch Nhược Mai:

- Nhạc Yên Nhi, tôi quên không nói với cô, gần nhất có một cuộc đấu giá từ thiện mời tôi và Đông Lục tham dự, tôi đã mang một chiếc vòng cổ kim cương ra bán đấu giá.

Nhạc Yên Nhi hơi cau mày.

Bán đấu giá? Liên quan gì tới mình?

- Chiếc vòng cổ đó đúng là đẹp thật đấy, nghe nói tên nó là “Biển Sao”

... Nhạc Yên Nhi bỗng chốc nắm chặt di động, gần từng tiếng một: Bạch Nhược Mai! Cô dám! A, đồ của tôi, tôi có gì mà không dám chứ? Có phải là đồ của cô không, chính cô biết rõ! Nhạc Yên Nhi chưa bao giờ thấy người nào vô liêm sỉ đến thế.

Rõ ràng đó là di vật mà mẹ để lại cho cô vậy mà Bạch Nhược Mai cũng dám nói đó là đồ của cô ta.

- Rơi vào trong tay tôi thì chính là đồ của tôi.

- Có vẻ như Bạch Nhược Mai rất hài lòng với phản ứng tức đến khó thở của Nhạc Yên Nhi, cười khanh khách nói:

- Có người ấy, ngay cả đồ của mình mà cũng không giữ được, rơi vào tay người khác thì cũng đừng trách ai.

Lúc đó người khác muốn làm thế nào thì đó là quyền của người ta.

Đồ của mình mà cũng không giữ được... Bạch Nhược Mai không chỉ nói vòng cổ, còn nói Lâm Đông Lục.

Ánh mắt Nhạc Yên Nhi lạnh lẽo.

Lâm Đông Lục thì thôi, nhưng vòng cổ, cô nhất định phải lấy lại.

- Tôi sẽ lấy lại vòng cổ.

Còn cô, Bạch Nhược Mai, tôi sẽ khiến cô phải trả giá đắt! Dứt lời, cô lập tức cúp điện thoại.

Lúc lâu sau Dạ Đình Sâm mới trở về.

Nhạc Yên Nhi cuộn mình nằm trên giường, ôm một chiếc gối trong lòng.

Cô cúi đầu, mái tóc dài đen mượt buông xuống, không nhìn rõ cảm xúc.

Nghe thấy tiếng mở cửa Nhạc Yên Nhi liền ngẩng đầu.

Dạ Đình Sâm nhìn thấy sắc mặt cô tái nhợt, chỉ có đôi mắt to là sáng ngời, dường như đã hạ quyết tâm.

Không hiểu sao, nhìn thấy sắc mặt không còn màu máu của cô trong lòng hẩn lại có chút đau đớn.

Bỏ qua thứ cảm xúc khó hiểu này, Dạ Đình Sâm nhướn mày trêu chọc:

- Đang chờ tôi à? Lúc vừa vào, vệ sỹ báo cô đã không đòi bỏ đi nữa.

- Anh...

- Nhạc Yên Nhi hít một hơi thật sâu, như để lấy đủ dũng khí rồi hỏi:

- Anh vừa nói đến giao dịch... Là nghiêm túc sao? Hẩn đi đến, ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô gái nhỏ nhẩn run lên, dường như đang sợ hãi.

Thấy hẩn chỉ ngồi xuống mà không làm gì khác cô mới bình tĩnh lại.

- đương nhiên là nghiêm túc.

- Dạ Đình Sâm nhìn chằm chằm khuôn mặt cô gái, không bỏ qua bất cứ một chút cảm xúc nào của cô.

- Tôi có thể đồng ý.

- Nhạc Yên Nhi ấp úng, vừa dứt lời đã thấy Dạ Đình Sâm hơi nhếch môi, lại là một đường cong mê người, cô vội vàng bổ sung:

- Nhưng tôi có điều kiện.

Dạ Đình Sâm không nói gì.

Nhưng từ ánh mắt chăm chú của hắn, Nhạc Yên Nhi biết hắn đang lắng nghe một cách nghiêm túc: Nhạc Yên Nhi cắn môi, chần chừ nói:

- Tôi... Tôi không cần tiền của anh.

Nhưng tôi muốn anh tham gia đấu giá một chiếc vòng cổ giúp tôi.

Đắt lắm... Có lẽ cần mấy triệu... Nhạc Yên Nhi nói đến đây, ngay cả chính cô còn không biết nói thêm gì nữa.

Vừa rồi còn bảo là không cần tiền của người ta, chớp mắt đã muốn hắn mua một chiếc vòng cổ mấy triệu... Không phải là tự vả miệng mình sao? Nhìn vẻ buồn bực trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia, trong mắt Dạ Đình Sâm xuất hiện ý cười sâu xa.

Đã rất lâu rồi hắn chưa từng gặp ai có thể khiến hắn vui vẻ như thế.

Nhạc Yên Nhi cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hắn, lo lắng hắn hiểu nhầm ý đồ của mình, bàn tay nhỏ áp lên ngực hắn, cuống quýt nói:

- Tôi thật sự không phải vì tiền của anh đâu.

Chiếc vòng cổ đó rất quan trọng với tôi, tôi nhất định phải lấy lại nó.

Bàn tay nhỏ như không xương đặt trước ngực, cảm xúc mềm mại này đem qua hắn vừa mới ném trái... Trong khoảnh khắc, ánh mắt Dạ Đình Sâm dần nhuộm sắc thái khác thường.

- Tôi đồng ý.

- Giọng nói trầm thấp êm tai như tiếng đàn cello trầm lắng.

Nhạc Yên Nhi thở phào nhẹ nhõm, thế mới phát hiện dường như bàn tay cô có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của hắn xuyên qua lớp vải áo sơ mi, cô bối rối thả tay xuống.

- Tôi cam đoan, nửa năm sau tuyệt đối sẽ không dây dưa với anh nữa đâu.

Những lời này khiến sắc mặt Dạ Đình Sâm hơi tối lại.

Tại sao cô vừa nói phải rời xa hắn đã khiến hắn ngay lập tức cảm thấy không được vui? Đương nhiên, Nhạc Yên Nhi không thể đoán được Dạ Đình Sâm đang nghĩ gì.

Trong mắt cô, Dạ Đình Sâm vẫn luôn thâm trầm mà hờ hững như vậy.

Những thay đổi rất nhỏ của cảm xúc đều bị che giấu sau đôi mắt lạnh lùng kia.

Thấy Dạ Đình Sâm không nói lời nào, cô chớp đôi mắt to, hỏi:

- Anh sao thế? Cô sắc bén nhận ra, tuy biểu cảm của Dạ Đình Sâm không thay đổi nhưng bất chợt lại có khí thế “người lạ cảm gần”

như lúc trước.

- Có mang theo giấy tờ không? Nhạc Yên Nhi lắc đầu:

- Mang theo chứng minh nhân dân, nhưng hộ khẩu để ở nhà.

Dạ Đình Sâm đứng dậy:

- Đi thôi, tôi đưa cô về giấy tờ.

Nhạc Yên Nhi hơi giật mình: Hôm nay đi đăng ký luôn sao? Không thì thế nào? – Dạ Đình Sâm nhìn cô, cười như không cười. Nhạc Yên Nhi lại nghĩ, bọn họ kết hôn giả nên có cần bày tiệc cưới đâu, cũng không cần thông báo cho người Kết hôn chớp nhoáng

- Tổng tài ly hôn đi

- Chương 4: Giao Dịch Phần trước Phần sau Phần trước Phần sau Về đầu trang Tiểu thuyết Truyện tranh Chiêu mộ tác giả Đăng tác phẩm Tải App Đọc bằng điện thoại Mục lục Thiết lập thân và bạn bè, hình như đúng là không có gì phải chuẩn bị cả.

Cô cắn nhẹ môi, đáp:

- Vâng.

Xem thêm...

5. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 5: Đăng Ký Kết Hôn

Lúc hai người ra khỏi khách sạn đã có một chiếc Maybach màu đen chờ sẵn.

Dạ Đình Sâm mở cửa giúp Nhạc Yên Nhi.

Bề ngoài cô vẫn bình thường nhưng thật ra trong lòng cũng đang thâm tắc lưỡi.

Rốt cuộc thì người này giàu có tới mức nào thế?! Nhưng giàu có cũng tốt.

Một chiếc vòng cổ đối với hắn mà nói cũng không đáng gì, như thế cảm giác tội lỗi trong lòng cô mới có thể giảm bớt một chút.

Dựa theo chỉ dẫn của Nhạc Yên Nhi xe đi đến dưới một tòa nhà ngang cũ kỹ.

Nhạc Yên Nhi để lại một câu “Tôi đi lấy giấy tờ”

rồi xuống xe, nhanh chóng chạy lên tầng năm.

Đây là căn phòng cô ở ghép với người bạn tên Dư San San.

Tuy rằng tòa nhà này đã rất cũ nhưng lại có vị trí tốt, nằm ở ngay ở trung tâm thành phố, thường ngày cô đi quay chương trình cũng tương đối tiện lợi.

Mở cửa mới thấy trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Xem ra Dư San San không có nhà.

Vốn dĩ Nhạc Yên Nhi còn định chia sẻ với cô ấy về cảm giác khi mình sắp kết hôn nhưng lại không thấy người nên đành về phòng lấy hộ khẩu rồi vội vàng xuống lầu.

Đi đến tầng hai, tình cờ gặp bà thím họ Lưu.

Thím Lưu thấy Nhạc Yên Nhi vội gọi cô lại:

- Yên Nhi! Nhạc Yên Nhi mỉm cười:

- Cháu chào thím.

Thím Lưu y hệt như chủ tịch hiệp hội phụ nữ, là người lắm mồm nhất khu nhà này, kéo lấy cô, nói chuyện như đang chia sẻ tin tức thời sự mới nhất vậy:

- Khu chúng ta có người bị bao! Nhạc Yên Nhi sửng sốt:

- Hả? Về mặt thím Lưu rất bí hiểm:

- Chiếc xe dưới lầu kia nhất định là xe xịn.

Thím thấy ít nhất cũng phải năm trăm ngàn! Cháu nói xem, người sống trong khu chúng ta ai có thể mua được loại xe đó chứ? Nhạc Yên Nhi đỏ mặt hỏi.

Cô nghĩ nếu nói cho thím Lưu biết chiếc xe kia giá chín triệu, không biết thím Lưu có sợ tới mức phát bệnh tim không nữa.

- Cũng chưa chắc đâu.

Nói không chừng là xe công ty đến đón người.

- Nhạc Yên Nhi hơi xấu hổ nói.

- Hừ! Thím đây nghiên cứu tin đồn bốn mươi mấy năm, tuyệt đối không bao giờ nhìn nhầm! Nhất định là có người bị bao! – Thím Lưu thấy Nhạc Yên Nhi hoài nghi trình độ buôn dưa lê của bà, lập tức sốt ruột cãi lại.

Nhạc Yên Nhi đánh trống lảng:

- Thím nên về nhà nấu cơm đi.

Thím Lưu thế mới nghĩ đến mình còn cầm hai cây hành trên tay, bà đành đi về mà mặt còn đầy lưu luyến, vừa đi vừa lải nhải:

- Có thể là ai nhỉ... Nhạc Yên Nhi có chút nhút nhát, chỉ đành đi nhanh xuống nhà.

Ngồi trên xe, Dạ Đình Sâm nhìn thấy vẻ mặt Nhạc Yên Nhi hơi kỳ quái mới hỏi:

- Sao vậy? Nhạc Yên Nhi do dự một lúc, nói nhỏ:

- Có người nói tôi bị anh bao.

Dạ Đình Sâm không ngờ rằng cô bất thành linh nói như vậy nên cũng hơi giật mình, lát sau mới nhướn mày nói: Bao nuôi là phải trả giá lớn đấy. Giá lớn gì cơ? – Nhạc Yên Nhi thuận miệng hỏi. Cô nói xem, bao nuôi đều là vì điều gì? Bao nuôi? Không phải là mua thân thể bằng tiền trong thời gian dài sao? Nhạc Yên Nhi nghĩ đến đây lập tức tỉnh lại, thế mới phát hiện mình vừa nói cái gì, vội lắc tay:

- Không phải bao nuôi! Giữa chúng ta là giao dịch thuần khiết! Thuần khiết ư? Dạ Đình Sâm thần nhiên mỉm cười.

Đến cục dân chính, đã sớm có người nhận sổ thứ tự chờ ở kia.

Hai người đi vào là có thể đăng ký luôn.

Khoảng cách từ cửa đến phòng đăng ký, tổ hợp nam thanh nữ tú thu hút ánh mắt tất cả mọi người trong phòng chờ.

Không chỉ có đàn ông mà còn có cả phụ nữ.

Xưa nay Nhạc Yên Nhi vẫn rất tự tin về diện mạo của mình, nhưng bây giờ cô cũng nhận thấy rất rõ trong những ánh mắt kia ước chừng có hơn nửa không phải là dành cho mình.

Thậm chí ngay cả cô cũng không nhịn được lén nhìn người đàn ông bên cạnh.

Cô mang giày cao gót mới đến vai hấn, ít nhất cũng phải 1m85 nhỉ? Đồ vest màu đen trắng thơm, đường nét tinh xảo gọn gàng, vừa thấy đã biết là hàng đặt làm thủ công.

Lúc bước đi, dáng người cao lớn ngập tràn phong thái quý tộc.

Mà khuôn mặt kia lại càng khiến người ta không thể rời mắt được.

Hắn chỉ là tùy ý bước đi trong phòng chờ nhưng toàn thân vẫn mang theo khí thế vương giả đứng ở địa vị cao, dường như không quan tâm đến bất cứ thứ gì.

Đúng là cao cấp... Nhạc Yên Nhi không khỏi thầm khen trong lòng.

Cô hơi vui vẻ một chút.

Cho dù là kết hôn giả, nhưng với người này cũng là cảnh đẹp ý vui.

Thủ tục đăng ký kết hôn cũng không lằng nhằng lắm.

Điền vào phiếu, nộp tiền, chụp ảnh, làm xong một loạt quy trình, Nhạc Yên Nhi vẫn còn chưa hoàn hồn lại.

Lúc phải ký tên, cô chột do dự một chút.

Cô thật sự phải vì một giao dịch mà kết hôn sơ sài với một người vừa quen như vậy ư? Nếu mẹ còn sống liệu mẹ có mong đợi chuyện thế này không?

- Cô Nhạc? Dạ Đình Sâm đã sớm ký xong, chữ ký như rồng bay phượng múa.

Nhân viên đăng ký thấy cô không động đậy liền gọi một tiếng.

Nhạc Yên Nhi ngẩng đầu, hơi hoảng hốt nhìn bọn họ, bàn tay nhỏ càng nắm chặt cây bút.

Suy nghĩ hỗn loạn trong lòng cô lúc này đều thể hiện hết trên nét mặt, đôi mắt to tràn đầy bàng hoàng.

Người đàn ông bên cạnh cô là ai? Đấu đá nhiều năm trên thương trường như vậy, thậm chí chỉ dựa vào khí thế là đã có thể đè chết người trên bàn đàm phán.

Người khôn khéo như hắn, sao có thể không nhìn thấu chút tâm sự nhỏ bé của cô được chứ.

Dạ Đình Sâm hơi nhăn đôi mày kiếm, giọng nói có chút không vui:

- Em đừng nói với tôi rằng, hiện tại em hối hận.

Hối hận ư? Cô cũng không nói nên lời nữa.

Nhân viên đăng ký nhận thấy không khí giữa hai người có chút khác thường nên lấy lại tờ đơn, nhìn bọn họ tỏ vẻ nghi ngờ:

- Cô Nhạc.

Xin hỏi cô có tự nguyện kết hôn không? Nghe thấy câu hỏi này, ánh mắt Dạ Đình Sâm trở nên lạnh lẽo.

Nhạc Yên Nhi không ngờ lại bị hỏi vậy, vội gật đầu liên hồi:

- Tôi tự nguyện.

Tôi ký đây.

Cô đang định bước lên một bước, lại bị kéo qua.

Dạ Đình Sâm chỉ dùng chút sức đã ôm gọn cô vào lòng.

Một tay hắn ôm eo cô, một tay nắm lấy cằm cô.

Đôi mắt xưa nay vẫn luôn sắc bén lúc này lại hơi cong lên, cánh môi mỏng mang hơi lạnh ấn lên đôi môi mềm mại như cánh hoa của cô... Nhạc Yên Nhi trợn to mắt một cách khó tin.

Tuy rằng đêm qua hai người đã gần gũi như vậy nhưng hôn môi vào lúc tỉnh táo thì lại là lần đầu tiên! Cô có thể cảm nhận rõ ràng, hơi thở nóng bỏng của anh ta phủ lên mặt mình.

Phòng đăng ký vốn rất bận rộn nhưng lúc này lại đều như ngừng lại, mọi người đều dừng chân thưởng thức cặp tình nhân đẹp mắt này.

Còn có người lên tiếng hoan hô.

Thật ra thì ở phòng đăng ký cũng có rất nhiều cặp tình nhân vui sướng đến mức khó lòng kìm nổi mà hôn nhau đến mức nhân viên đã sớm nhìn quen.

Nhưng một cặp bất kể là nam hay nữ đều đẹp mắt đến vậy thì rất hiếm gặp.

Chờ đến khi cô tỉnh táo lại, xấu hổ và giận dữ muốn đá người, hắn đã buông tay, nhướn mày nhìn cô:

- Cô ta nói em không phải là tự nguyện.

Người đàn ông trước mặt không đỏ mặt không chột dạ, còn mình thì... Không chỉ bối rối thở hỗn hển, ngay cả mặt cũng đỏ như muốn lấy máu vậy.

Nhạc Yên Nhi quả thực sắp bị tức chết.

Không mặt mũi nào mà quan sát phản ứng của mọi người.

Cô vội ký tên xong cầm lấy hai tấm sổ nhỏ, sau đó túm lấy tay Dạ Đình Sâm, cúi đầu chạy ra ngoài như đã điều tìm chỗ trốn.

Đằng sau là một vài tiếng reu ghẹo thiện ý: A a a a ngọt ghê! Trái tim thiếu nữ của tui! Bọn họ thật sự không phải đang quay phim thần tượng sao?! Quả thật là còn đẹp hơn cả ngôi sao nữa! Còn có nhân viên công tác hai mắt biến thành hình trái tim nhìn hướng Dạ Đình Sâm, tiếc nuối than:

- Đẹp trai ghê! Tiếc là hoa đã có chủ rồi.

Xem thêm...

6. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 6: Về Nhà Chúng Ta

Đi ra cục dân chính, độ nóng trên mặt Nhạc Yên Nhi còn chưa giảm bớt.

Cô hơi giận dữ nói với Dạ Đình Sâm:

- Sao anh có thể làm thế được! Dạ Đình Sâm cười hỏi: Tôi làm gì? Anh! Anh hôn tôi trước mặt mọi người! Dạ Đình Sâm cúi người xuống, Nhạc Yên Nhi nhìn khuôn mặt đẹp trai kia càng ngày càng đến gần mình, rút kinh nghiệm ban nãy, cô không nhịn được lùi về sau một bước.

- Lúc đăng ký kết hôn cô lại hối hận, như vậy phải tính sổ như thế nào đây? Nhạc Yên Nhi không ngờ hẳn lại phát hiện tâm tư của mình, có chút chột dạ, lí nhí đáp: Tôi... Tôi chỉ do dự một lát thôi mà... Lỡ bị phát hiện chúng ta kết hôn giả thì phải làm sao? Nhạc Yên Nhi nghe thế sững sốt, lập tức cảm thấy hẳn nói có lý, hoàn toàn không phát giác mình đã bị người nào đó lừa gạt.

Người bình thường có ai lại đi phỏng đoán người khác có phải là kết hôn giả hay không chứ.

- Vậy được rồi.

Do đuối lý trước nên Nhạc Yên Nhi tạm thời không so đo.

Dạ Đình Sâm thấy bộ dáng đáng yêu của cô thì không khỏi buồn cười.

- Nhưng lần sau anh không thể “ăn bớt”

tôi kiểu đó được nữa, anh nhớ chưa? – Nhạc Yên Nhi nghiêm khắc cảnh cáo hẳn.

Dạ Đình Sâm nhìn đôi môi đỏ au khép mở lúc nói chuyện của cô, ánh mắt lại trở nên sâu thẳm.

Hắn phát giác sau khi chạm vào cô, dục vọng bị che lấp hai mươi mấy năm rốt cuộc phun trào như núi lửa, vừa nóng bỏng vừa đốt người.

Để tránh cho mình lại làm ra chuyện gì không thể khống chế được mà dọa đến cô, Dạ Đình Sâm nhanh chóng đứng thẳng dậy, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô kéo lên xe.

Nhạc Yên Nhi vốn dĩ không quan tâm xe lái đến chỗ nào, nhưng thấy phong cảnh ngoài cửa sổ trở nên càng ngày càng xa lạ, cô mới tò mò hỏi: Đang đi đâu thế? Về nhà. Nhà tôi không phải đi đường này mà? Dạ Đình Sâm quay đầu nhìn cô, đôi mắt phượng sâu thẳm kia khiến tim cô đập thình thịch, sau đó nghe thấy hẳn nói:

- Về nhà chúng ta.

Nhạc Yên Nhi hơi hoảng sợ: Nhưng chúng ta kết hôn giả mà, tại sao còn phải ở chung với nhau? Không ở chung thì sao mà người trong gia đình tôi tin rằng chúng ta kết hôn thật được? – Dạ Đình Sâm hơi nường đôi mắt phượng.

- Nhưng tôi còn đang ở ghép với người khác.

Tôi đi rồi cô ấy không tìm được bạn cùng phòng mới thì phải làm sao?

- Tôi sẽ giúp cô trả tiền nhà cho đến khi người kia không muốn ở đó nữa mới thôi.

- Dạ Đình Sâm nhìn cô:

- Còn vấn đề gì nữa? Nhạc Yên Nhi bỗng nghẹn họng, cảm thấy hình như mình sập bẫy rồi.

Được rồi, anh giàu anh có quyền.

Xe nhanh chóng đi vào một khu nhà cao cấp sau đó đỗ trong hoa viên của một căn biệt thự đơn lập xa hoa nhất.

Bên ngoài đã có người giúp việc chờ sẵn mở cửa xe cho hai người.

Vừa xuống xe, Nhạc Yên Nhi đã sợ ngây người.

Không ngờ hoa viên này lại lớn đến vậy, gần như có thể so sánh với một công viên cỡ nhỏ.

Cô thuê một căn phòng ọp ẹp mà còn không đủ sức trả tiền nhà, phải ở ghép với người khác.

Còn Dạ Đình Sâm thì không chỉ có biệt thự, còn mua một miếng đất lớn như vậy làm hoa viên.

Rốt cuộc thì hắn giàu tới mức nào chứ? Dạ Đình Sâm dặt tay Nhạc Yên Nhi, cô do dự một lát nhưng nghĩ rằng đây là địa bàn của hắn nên cũng không có rút tay ra.

Đôi môi mỏng thoáng hiện nét cười.

Hai người đi vào biệt thự được một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi đón chào, cung kính nói:

- Thiếu gia, thiếu phu nhân.

Nhạc Yên Nhi bị xưng hô “thiếu phu nhân”

đập vào đầu làm cho choáng váng.

Dạ Đình Sâm gạt đầu ừ một tiếng xong xoay người nói với cô:

- Đây là quán gia Thắm.

Nhạc Yên Nhi vội mỉm cười thân mật:

- Xin chào quán gia Thắm.

Tuy rằng cô sẽ không lại lâu lắm, nhưng hắn là nên làm tốt quan hệ với người đã sống lâu ở đây.

Quán gia Thắm vội đáp lời, nghiêng người chỉ vào hai người phụ nữ trung niên đằng sau thưa:

- Thiếu gia, ngài dặn dò tìm người chăm sóc thiếu phu nhân tôi đã tìm được rồi.

Đây là mợ Trương và mợ Trần.

Mợ Trương phụ trách dọn dẹp, mợ Trần phụ trách việc bếp núc.

Dạ Đình Sâm cúi đầu hỏi Nhạc Yên Nhi:

- Em thấy thế nào? Nhạc Yên Nhi nhớ tới Nghiêm lão nói Dạ Đình Sâm rất ghét phải tiếp xúc với nữ tính, nói vậy trước kia trong biệt thự này hoàn toàn không có phụ nữ.

Hai người này cũng là vì cô nên mới tìm đến.

Lòng cô chợt thấy mềm hẳn lại.

Không ngờ Dạ Đình Sâm thoát nhìn khó gần nhưng thật ra lại cẩn thận như vậy.

Thế nên cô mỉm cười thật tươi:

- Tốt lắm.

Tuy rằng Dạ Đình Sâm không biết tại sao cô lại đột nhiên vui vẻ, nhưng hắn vẫn rất thích nụ cười của cô.

Vì thế hắn nói với quán gia Thắm:

- Ông dẫn thiếu phu nhân thăm quan biệt thự đi.

Quản gia Thẩm cúi mình, nâng tay phải lên mời Nhạc Yên Nhi:

- Mời thiếu phu nhân.

Dạ gia là quý tộc truyền thừa trăm năm, ngay cả người giúp việc lẫn quản gia của Dạ gia đều làm lễ theo tiêu chuẩn nước Anh.

Nhạc Yên Nhi thấy thế hơi giật mình, vội vàng đi theo.

Còn Dạ Đình Sâm thì đi thẳng lên thư phòng ở tầng hai.

Nghiêm lão đã chờ bên trong, thấy Dạ Đình Sâm tiến vào thì cung kính chào: Thiếu gia. Mọi chuyện thế nào rồi? – Nhắc đến công việc, Dạ Đình Sâm lại khôi phục bộ dáng sắc bén không có tình cảm.

- Có mấy người trong hội đồng quản trị vẫn còn nghi ngờ xu hướng tình dục của ngài, cho rằng ngài không thể trở thành người thừa kế của thế hệ này được.

Tôi đã ghi lại kỹ lưỡng, tất cả đều đưa vào đối tượng quan sát trọng điểm.

Nghiêm lão báo cáo công tác một lúc, sau đó do dự hỏi: Thiếu gia không báo cho phu nhân biết chuyện ngài đã kết hôn sao? Không cần.

Tạm thời đừng cho mọi người biết chuyện này.

- Dạ Đình Sâm nói như đinh đóng cột.

- Vâng.

- Nghiêm lão không dám nhiều lời nữa.

Ngày đầu tiên đi làm, vợ Trần đã được dẫn dò về khẩu vị của Dạ Đình Sâm, nhưng không biết sở thích của Nhạc Yên Nhi vì vậy bà làm rất nhiều loại thức ăn.

Cho nên khi Nhạc Yên Nhi nhìn thấy cả bàn thức ăn, hơn nửa người ăn chỉ có hai người bọn họ thì cô cũng sờ mắt một lúc.

Dạ Đình Sâm ngồi ở phía đối diện, chống cằm nhìn cô.

Nhạc Yên Nhi có hơi mất tự nhiên: Mấy người quản gia Thẩm đâu rồi? Bọn họ đi ăn cơm ở nhà ăn nhỏ.

- Dạ Đình Sâm đáp lại thản nhiên, rồi chính tay múc một chén canh gà cho Nhạc Yên Nhi.

Lễ nghi lúc dùng bữa của Dạ Đình Sâm rất tốt, ngay cả uống canh cũng không phát ra tiếng động, khoe miệng cũng gần như không dính dầu mỡ, mỗi một động tác đều rất cao quý tao nhã, tràn đầy phong thái quý tộc.

Nhạc Yên Nhi vừa ăn vừa nhìn lên hắn, cảm thán trong lòng, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Sao bắt kẻ làm gì thì yêu nghiệt này đều đẹp mắt đến vậy chứ? Dùng bữa xong, vợ Trần đi tới dọn dẹp bàn ăn.

Dạ Đình Sâm dặn:

- Sau này không cần làm rau diếp, cà rốt, mộc nhĩ... Bông cải xanh, tôm với cá Lư chưng thì có thể cách mấy ngày làm một lần.

Mợ Trần ghi nhớ từng điều.

Nhạc Yên Nhi nghe thấy thế hơi giật mình.

Hắn đã nhớ kỹ món ăn mà cô không động đũa cùng với món ăn mà cô ăn khá nhiều sao? Chẳng qua là kết hôn giả mà thôi, hắn có nhất thiết phải săn sóc cô đến thế không? Dạ Đình Sâm thấy cô ngẩn người, ý cười hiện lên trong mắt:

- Chiều nay có một buổi gặp mặt, em có muốn đi cùng tôi không?

- Gặp mặt gì cơ? Mấy người bạn cũ của tôi... – Dạ Đình Sâm chậm rãi đáp.

Còn chưa hết lời thì Nhạc Yên Nhi đã lắc đầu từ chối dứt khoát:

- Tôi không đi.

Sao cô cứ cảm thấy càng ngày càng không đúng lắm nhỉ? Kết hôn giả đều như thế này à? Không phải là nên che giấu để tránh ảnh hưởng tới danh tiếng của hần sao? Tại sao hần còn muốn dẫn cô đi gặp bạn bè chứ? Dạ Đình Sâm cũng không ép:

- Vậy chiều nay em ở nhà nghỉ ngơi đi.

Nói rồi hần đứng dậy, chuẩn bị về phòng thay quần áo.

Nhạc Yên Nhi cũng đứng dậy:

- Chiều nay tôi muốn trở về một chuyến.

Đôi mắt phượng lạnh lẽo của Dạ Đình Sâm lướt qua, Nhạc Yên Nhi cảm thấy rợn cả sống lưng, vội giải thích:

- Tôi... Tôi muốn về lấy ít đồ dùng hằng ngày... Dạ Đình Sâm vuốt tóc cô rồi xoay người lên lầu:

- Không cần lấy Xem thêm...

7. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 7: Cách Mua Sắm Quần Áo Của Người Giàu

Đợi đến chiều Nhạc Yên Nhi mới hiểu được “không cần lấy”

là có ý gì.

Dạ Đình Sâm rời đi chưa tới một giờ, đúng lúc Nhạc Yên Nhi đang định lát nữa đi về nhà một chuyến, quản gia Thẩm hần là sẽ không ngăn cản thì chuông cửa chợt vang lên.

Mợ Trương đi mở cửa.

Một người phụ nữ trung niên mặc đồ công sở gọn gàng chỉnh tề bước vào nhà, sau đó thấy Nhạc Yên Nhi đang ngồi trên sofa liền lập tức cúi người chào nói:

- Xin chào phu nhân.

Galaxy Plaza hân hạnh được phục vụ cô.

Tôi là Trần Vi, giám đốc nghiệp vụ.

Nhạc Yên Nhi còn chưa hiểu được đây là ý gì thì đã thấy Trần Vi hướng ngoài cửa vẫy tay, sau đó có người đẩy một dãy giá áo còn cao hơn người vào, trên đó treo đầy các loại trang phục nữ mới nhất.

Sau đó lại thêm một dãy.

Rồi lại thêm một dãy.

Đợi đến khi cả phòng khách ở tầng một đều bị tám giá áo phủ kín, Trần Vi mới lại đây cung kính nói với cô:

- Phu nhân, có thể làm phiền cô đo size được không? Đang quay phim hay sao vậy? Nhạc Yên Nhi quả thực sợ ngây người, đứng dậy mặc cho hai nhân viên làm việc cầm thước dây đo đạc trên người mình.

Cô hỏi một cách cẩn thận:

- Đây là... Quần áo cho tôi hả? Trần Vi mỉm cười lộ tám cái răng trắng bóc theo đúng tiêu chuẩn ngành dịch vụ:

- Đúng vậy, phu nhân.

Nhạc Yên Nhi ngơ ngác.

Đo size xong, nhân viên lập tức lấy ra quần áo phù hợp với vóc dáng của cô, cũng không cần cô phải ướm thử.

Tám cô gái trẻ đứng thành hàng trước mặt cô, cầm móc áo trên tay.

Trần Vi hỏi:

- Phu nhân, cô có gì không hài lòng không? Nhạc Yên Nhi nhìn một lát, tám bộ quần áo đều rất đẹp, thế là lắc đầu: Không có. Vâng.

- Trần Vi gật đầu, rồi quay lại nói với tám cô gái trẻ:

- Tất cả đều bỏ vào phòng quần áo trên tầng hai đi.

Một nhân viên khác đứng bên cạnh nhanh chóng nhận lấy quần áo, nâng trên tay, đi lên tầng hai.

- Tôi chưa nói là đều lấy hết mà! - Nhạc Yên Nhi vội kêu lên.

Thật ra thì cô còn chưa nhìn kỹ mấy bộ quần áo kia kiểu dáng thế nào đâu.

Trần Vi hỏi cô là có gì không hài lòng hay không, cô chỉ nói không theo phép lịch sự mà thôi.

- Thưa phu nhân, Dạ tiên sinh đã dặn dò, chỉ cần bộ quần áo nào mà cô cảm thấy không có vấn đề gì đều lấy hết.

Ánh mắt Trần Vi toát ra ngưỡng mộ.

Cả buổi chiều đều cứ như vậy, mỗi lần Trần Vi chỉ hỏi cô là có thích hay không.

Cho dù cô đã lựa chọn, nhưng phần lớn quần áo đều được đưa lên tầng hai.

Chọn quần áo xong, tám giá treo quần áo đều bị đẩy ra, sau lại đẩy vào tám cái, tất cả đều là váy.

Xem quần áo xong rồi xem váy, xem váy xong rồi xem quần, ngay cả giày cũng mở từng hộp ra lựa chọn.

Chờ đến khi nhân viên nâng ra hàng loạt túi xách Hermes mời xem, cô đã có thể giữ vững bình tĩnh ở mặt ngoài.

Kỳ thật trong lòng đang là sóng to gió lớn.

Người giàu đều mua quần áo kiểu này sao?! Sa đọa quá thể! Nhạc Yên Nhi cảm thấy có lẽ bọn họ chuyển cả cái trung tâm thương mại tới đây luôn rồi.

Thậm chí cả đồ lót cô cũng chỉ cần ngồi lựa chọn là được.

Chọn cả một buổi chiều, Nhạc Yên Nhi chỉ ngồi xem đã cảm thấy mắt đau eo mỏi, mà những nhân viên phục vụ kia còn có thể giữ nguyên tư thế đứng thẳng với nụ cười tiêu chuẩn, đúng là được huấn luyện kỹ lưỡng.

Vất vả lắm mọi người mới rời đi, Nhạc Yên Nhi mệt mỏi nằm xuống sofa, thế mới nhớ ra cô nên gọi điện thoại cho Dạ Đình Sâm hỏi thử xem rốt cuộc hẳn ta có ý gì! ... Hoàng Đình là nhà hàng lớn nhất thành phố A, những người ra vào nơi này đều là người có tiền và quyền thế.

Trong phòng tổng thống xa hoa ở tầng cao nhất của Hoàng Đình, mấy người đàn ông ngồi thoải mái trên sofa.

Bên cạnh là giám đốc phục vụ khách VIP đang mở nắp bình rót rượu cho bọn họ.

Dạ Đình Sâm ngồi chính giữa, đôi chân dài vắt chéo một cách tao nhã.

Chỉ đơn giản là ngồi như vậy nhưng toàn thân vẫn tỏa khí thế nổi bật hơn người, giống như vương giả cao quý nhất, trong mắt hẳn những kẻ khác đều chỉ là con kiến mà thôi.

Lúc này, đôi mắt sâu thẳm như biển đang tỏ ra ghét bỏ nhìn người đàn ông ôm một cô người mẫu ngồi ở sofa bên cạnh.

Quý công tử Âu Duyên Tây, công ty gia tộc gần như chiếm cứ hơn nửa thị trường ngành khoa học kỹ thuật của thành phố A, lúc này đang lười nhác tựa lưng vào ghế sofa, uống một ngụm rượu vang đỏ mà mỹ nhân trong lòng đưa lên tận miệng, sau đó nâng cằm mỹ nhân lên, mớm rượu vào đôi môi đỏ mọng ấy.

Mỹ nhân bị sặc, che miệng ho khan.

Âu Duyên Tây cười phá lên.

Cháu trai độc nhất của một vị thủ trưởng quân đội

- Bạch Kính Thần nhìn mà hận không thể đá cho một phát:

- Mày thôi đi! Đã bảo là đón gió tẩy trần cho anh cả rồi mà mày còn dẫn cái thứ hạ lưu kia tới đây.

Cô gái bị nhục mạ cũng không tức giận, nuốt ngụm rượu vang đỏ xong vẫn nở nụ cười quyến rũ, mềm yếu nằm trong lòng Âu Duyên Tây như không có xương cốt.

Khuôn mặt tiêu sái tà khí của Âu Duyên Tây vốn dĩ đã đủ hấp dẫn người khác, hơn nữa còn chịu chi cho phụ nữ, là play boy nổi tiếng khắp thành phố.

Thời gian phụ nữ ở lại bên cạnh gã dài nhất cũng không vượt qua ba tháng, nhưng vẫn có nường nượp đủ loại mỹ nhân muốn cầu kết với gã.

Âu Duyên Tây vuốt ve cằm của mỹ nhân trong lòng, cười tùy ý:

- Đây chính là người mẫu hot nhất hiện nay đây, dáng chuẩn, tính cách cũng tốt.

Tới nào bé cưng Phi Phi, mời rượu các vị thiếu gia đi nào.

Phi Phi biết đây là Âu Duyên Tây coi trọng cô nên ngay lập tức mỉm cười, đôi bàn tay ngọc ngà nâng lên chiếc cốc có chân dài, đứng dậy đưa đến trước mặt Dạ Đình Sâm:

- Dạ thiếu, Phi Phi mời ngài.

Nói rồi hơi nâng tay lên.

Cô ta đến gần quá, phần eo mềm mại chỉ cách cánh tay Dạ Đình Sâm có mười centimet mà thôi.

Đôi mắt bê bối thiên hạ của Dạ Đình Sâm hơi rũ xuống, liếc cô ta đầy vẻ ghét bỏ, chỉ lạnh lùng thốt ra một chữ:

- Cút! Phi Phi không biết mình đã làm sai chỗ nào, lại không cam lòng không hoàn thành việc mà Âu Duyên Tây dặn dò, kiên trì nở nụ cười càng thêm rạng rỡ, vươn tay qua:

- Dạ thiếu, ngài cứ uống một ngụm thôi.

Giọng nói mềm mại, uyển chuyển như tiếng chim hoàng anh.

Quả thật là một bảo vật quyến rũ, chẳng trách Âu Duyên Tây lại dẫn cô ta tới tham dự cuộc gặp mặt cá nhân này, chắc là rất được sủng ái.

Ánh mắt Dạ Đình Sâm lập tức trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Hắn đẩy Phi Phi ra, không nể tình chút nào.

Phi Phi té mạnh xuống đất, rượu vang đỏ đổ ra đầy người.

Phần eo còn đụng vào cạnh bàn sứ, đau đến mức đôi mắt ửng đỏ.

Nhưng lúc này cô không dám chảy nước mắt, sợ mình khóc lóc sụt sùi sẽ khiến mấy vị công tử mất hứng.

Đôi mắt đờ đẫn lệ, nhìn Âu Duyên Tây với vẻ đáng thương:

- Âu thiếu... Âu Duyên Tây vẫn mỉm cười như cũ, hoàn toàn không có một chút biến hóa, vẫn lười nhác tựa lưng ra sau ghế, vô tình xua tay:

- Không nghe thấy Dạ thiếu nói gì sao? Còn không mau cút đi! Phi Phi không dám tùy hứng trước mặt mấy người này, đành nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Giám đốc phục vụ khách VIP như thể không nhìn thấy, tiếp tục rót rượu cho mấy vị công tử.

Nhưng Bạch Kính Thần lại hỏi Dạ Đình Sâm:

- Tật xấu của anh còn chưa hết à? Mấy vị thiếu gia được mạ vàng trời sinh này quen biết nhau từ thời còn mặc quần yếm, lớn lên bên nhau, có thể nói là hiểu nhau đến mức không thể hơn được nữa.

Lúc còn trẻ người non dạ đã không ít lần làm chuyện xấu cùng nhau, tính tình tùy hứng liều lĩnh cũng không khác nhau là mấy.

Những lời kiểu này cũng chỉ có đám bạn từ nhỏ như họ mới dám hỏi mà thôi.

Dạ Đình Sâm lơ đãng giơ ly rượu lên, nhấp một ngụm, không đáp lời.

Âu Duyên Tây cười xấu xa:

- Không bằng em giới thiệu cho anh mấy người thử xem nhé? Các loại phong cách các loại khẩu vị, không chừng có người đúng gu của anh đấy.

Người mẫu? Streamer? Ngôi sao? Lúc nhắc đến ngôi sao, ánh mắt Dạ Đình Sâm hơi lóe lên.

Âu Duyên Tây quen biết hẳn hơn hai mươi năm, lập tức phát hiện có chuyện lạ, lập tức cười tinh quái:

- Ngôi sao hả? Coi trọng ai thật à? Anh cả chỉ cần nói một câu, cho dù là hạng A quốc tế em cũng tìm cho anh được! Dạ Đình Sâm vừa định nói gì, di động lại vang lên.

Hắn vừa nhắc máy, còn chưa kịp nói gì bên kia đã bắn liên thanh:

- Dạ Đình Sâm, anh đang làm trò gì vậy hả?! Đồng quần áo kia là chuyện gì thế? Xem thêm...

8. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 8: Có Phải Tướng Ăn Của Tôi Không Đẹp Lắm Không?

Sao thế? Không thích à? Lúc nói chuyện, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén của Dạ Đình Sâm bất ngờ trở nên mềm mại, môi mỏng cũng hơi cong lên, rõ ràng là rất vui vẻ.

Về mặt Âu Duyên Tây như nhìn thấy ma, quay lại nhìn Bạch Kính Thần thì thấy biểu cảm của hắn cũng giống mình y đúc.

Từ nhỏ đến lớn, Dạ Đình Sâm đều được nuôi dạy với tư cách là người thừa kế, yêu giận không thể hiện ra ngoài, quả thực cứ như là khối băng vậy.

Thậm chí đối mặt với hai người bạn thuở nhỏ như bọn họ mà chỉ nhếch mép cũng đã xem như là nể tình lắm rồi đấy! Thế nhưng khi nói chuyện điện thoại với một người khác hắn lại dịu dàng đến vậy! Vui vẻ đến vậy! Ngay cả Dạ phu nhân còn chưa bao giờ được đối xử như thế đâu!

- Chuyện này không phải có thích hay không là được biết không! Anh... anh... anh mua nhiều quần áo thể cho tôi làm gì? Có tiền là có thể tiêu xài hoang phí như thế sao?! Nghe thấy giọng nói hỗn hển đầy giận dữ của Nhạc Yên Nhi, Dạ Đình Sâm gần như có thể tưởng tượng được lúc nói chuyện, đôi mắt như nai con to tròn của cô sinh động đến mức nào.

- Em mặc vào sẽ không phí phạm.

Hai người bên cạnh sợ chết khiếp! Dạ Đình Sâm đang nói lời âu yếm hả?! Bạch Kính Thần thật lòng muốn lật xem lịch vạn niên trong di động... Hôm nay là ngày quái gì vậy? Nhạc Yên Nhi nghe thấy thế cũng sửng sốt.

Đây là có ý gì? Tuy rằng bọn họ kết hôn giả, nhưng dù sao thì trong mắt người của Dạ gia, cô vẫn là vợ của hắn.

Hay hấn sợ cô sẽ mất thể diện trước mặt người của Dạ gia? Cô chỉ có thể tự hiểu như vậy.

- Lát nữa đón em đi ăn.

Dạ Đình Sâm nhìn thấy Âu Duyên Tây và Bạch Kính Thần nháy mắt, không muốn để bọn họ xem kịch nên chỉ dặn dò một câu rồi cúp điện thoại.

Anh có chuyện nha! – Bạch Kính Thần nhướn mày. Anh cả đừng gạt tụi em! Em nghe thấy giọng con gái nhé! – Trên mặt Âu Duyên Tây đầy vẻ hiểu rõ.

Dạ Đình Sâm gọi giám đốc phục vụ lấy áo vest tới, cầm áo lên rồi đi ra ngoài.

Lúc đi đến cửa, nhớ tới điều gì đó, hấn quay lại nói với hai người:

- Đó là chị dâu các cậu, lần sau tôi giới thiệu cho.

Hai người trong phòng hóa đá.

Lát sau... Anh cả nhà mình kết hôn khi nào thế? Tao biết thế quái nào được! ... Dạ Đình Sâm về biệt thự đón Nhạc Yên Nhi.

Cô phát hiện chiếc Maybach hấn lái lúc trước giờ đã đổi thành một chiếc Ferrari màu đỏ, phối hợp với bộ vest màu đen của hấn quả thực là sang chảnh muốn chết! Muốn ăn gì? – Dạ Đình Sâm tùy ý hỏi. Gì cũng được.

Tôi không đói bụng lắm. Thật ra thì lúc này Nhạc Yên Nhi không có tâm trạng nào mà ăn cơm.

Cô cảm thấy từ khi gặp được Dạ Đình Sâm, mọi chuyện đều thoát ly dự đoán của cô nên mới dẫn đến tình cảnh thế này.

Có thêm một người chồng vẫn khiến cô cảm thấy không chân thật.

Dạ Đình Sâm không hỏi lại mà dẫn thẳng cô đến một nhà hàng tư nhân có chế độ khách quý nổi tiếng trong thành phố, gọi cua hoàng đế, hải sản, sashimi cùng với canh hầm dinh dưỡng, trang trí cực kỳ đẹp.

Vốn dĩ Nhạc Yên Nhi còn không có cảm giác gì, nhưng thức ăn vừa bưng lên đã thấy đói bụng.

Ơc....

Tiếng động bất ngờ vang lên ở trong nhà hàng xa hoa vô cùng yên tĩnh để khiến người khác chú ý.

Nhạc Yên Nhi phản xạ ôm bụng, xấu hổ ngẩng đầu, lập tức thấy được Dạ Đình Sâm đang nhìn cô.

Mất mặt quá đi... Nhạc Yên Nhi lập tức lúng túng đến mức muốn giấu mặt xuống gầm bàn.

Cô biết Dạ Đình Sâm cực kỳ coi trọng lễ tiết, bất kể là đi hay ngồi hấn vẫn luôn tuân thủ lễ nghi quý tộc một cách nghiêm khắc.

Hấn là sẽ cảm thấy có một “người vợ”

như cô rất mất mặt rồi.

- Không đói lắm? – Giọng nói thấp trầm của người đàn ông vang lên, lặp lại lời cô từng nói, hơi có ý cười trêu ghẹo.

Ừm...

- Nhạc Yên Nhi xấu hổ đến mức mặt đỏ lên:

- Bây giờ thì hơi đói rồi... Phục vụ! – Dạ Đình Sâm nhẹ nhàng vẫy tay gọi nhân viên phục vụ:

- Thêm phần cơm cho bàn này, nhanh đi.

Nói rồi lấy ra tấm thẻ cao cấp nhất.

Nhân viên phục vụ biết thẻ cao cấp nhất không phải là có thể mua được bằng tiền, tất cả cũng chỉ có ba tấm, đều là những người bạn thân nhất của ông chủ, không có tiền thì cũng có quyền, vội đáp lời rồi nhận lấy thẻ.

Nhạc Yên Nhi không ngờ rằng hấn cũng không phải thật sự cười nhạo hành vi thất lễ của cô, thậm chí còn giúp cô gọi cơm, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng thấy hơi vui vẻ.

Hiệu quả của tấm thẻ cao cấp nhất kia có thể thấy được ngay lập tức.

Trong vòng mười phút, phần cơm bọn họ vừa gọi đã được dọn lên đầy đủ.

Nhạc Yên Nhi tròn mắt há mồm nhìn khắp nhà hàng đầy ắp khách.

Có rất nhiều người đến sớm hơn bọn họ mà đồ ăn còn chưa được bưng lên.

Phải biết rằng người đến nhà hàng này đều phải chi tiêu đến ba ngàn tệ, hơn nữa còn cần hội viên cũ đề cử.

Chế độ hội viên đều có yêu cầu về tài sản và địa vị của hội viên.

Nhưng Dạ Đình Sâm lại có thể chặn ngang giữa những kẻ có tiền đó.

Nhạc Yên Nhi lại lần nữa cảm thấy thân phận ông chồng giả này của mình không hề tầm thường.

- Không phải đã đói rồi sao? Ăn đi.

Không đủ lại gọi.

- Thấy bộ dáng suy tư trong im lặng của cô, Dạ Đình Sâm lên tiếng nhắc nhở.

Một câu nói bình thản lại tràn đầy vẻ yêu chiều.

Nhạc Yên Nhi vội gật đầu liên tục, cười với hấn một cái rồi bắt đầu chiến đấu với cua hoàng đế.

Ăn vào miệng mới biết đất là có lý do.

Hương vị của hải sản nơi này thật sự là ngon đến mức khó có thể tưởng tượng được.

Nhạc Yên Nhi đói bụng thật sự, cô mãi ăn nên không thấy Dạ Đình Sâm ngồi đối diện hầu như không động đũa, đôi mắt phượng sâu thẳm vẫn nhìn chăm chăm vào cô.

Cụ thể là nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ đang liên tục khép mở vì nhấm nuốt đồ ăn của cô, cùng với chiếc lưỡi hồng hào lúc ẩn lúc hiện.

Hấn còn nhớ rõ lúc hôn cô ở cực dân chính, hương vị ấy thật khiến người ta khó có thể quên được.

Ở Hoàng Đình, cô ả người mẫu kia chưa chắc không xinh đẹp bằng cô, nhưng khi ả đến gần liền có cảm giác ghê tởm khiến hấn quả thực không thể chịu đựng được.

Vậy mà khi ở bên cạnh cô thì hấn lại cảm thấy khó có thể kìm nén dục vọng, chỉ muốn “xử” cô tùy thời tùy chỗ.

Cảm giác mất hồn ấy khiến hấn thấy khô nóng hết sức.

Có lẽ là vì ánh mắt của hấn quá mức nóng bỏng, Nhạc Yên Nhi ăn được một nửa phải ngừng đầu, nhìn thấy đôi mắt phượng quyến rũ kia cô hơi mất tự nhiên bỏ xuống cang cua trong tay, hỏi: Sao anh không ăn? Tôi không đói. Bề ngoài hấn vẫn hờ hững như trước, kỳ thật trong lòng ngứa ngáy muốn chết.

Hấn đói lắm! Nhưng hấn không muốn ăn hải sản! Hấn chỉ muốn ăn cô vào bụng! Thấy hấn dường như không có ý định rời tầm mắt, Nhạc Yên Nhi do dự một lúc rồi hỏi:

- Có phải tương ăn của tôi không được đẹp lắm không? Nếu không thì sao hấn lại cứ nhìn chăm chăm vào cô? Dạ Đình Sâm buồn cười vì suy nghĩ kỳ lạ của cô, môi mỏng cong lên một đường cong mê người, ánh mắt lạnh lùng cũng có vẻ dịu dàng hơn:

- Không, tương ăn của em rất mê người.

Quyến rũ đến mức khiến hấn muốn cắn lên đôi môi căng mọng ấy.

Nhạc Yên Nhi lại cảm thấy kỳ quái.

Mê người? Đây là từ hình dung tương ăn ư? Nhưng hấn hấn là không có lý do gì để lừa cô cả.

Nếu hấn nói tướng ăn của cô không phải là không đẹp thì cứ coi như thế đi.

Một bữa cơm kết thúc trong bầu không khí sục sôi âm thầm giữa hai người.

Dạ Đình Sâm gọi rất nhiều món ăn, nhưng chính hấn lại không động đũa mấy lần.

Nhạc Yên Nhi có ăn kiểu gì thì vẫn còn dư hơn nửa.

- No chưa? – Dạ Đình Sâm thấy cô lấy khăn giấy lau miệng thì hỏi.

Nhạc Yên Nhi gạt đầu, nhìn hải sản còn dư trên bàn, hơi đau lòng nói:

- Còn dư nhiều quá.

Chúng ta mang về đi.

Mang về? Cùm từ này quá mới mẻ với Dạ Đình Sâm.

- Em muốn ăn thì tôi có thể dẫn em đến đây bất cứ lúc nào.

Nhạc Yên Nhi lắc đầu:

- Không phải thế.

Lãng phí quá rồi, đóng gói mang về thì ngày mai tôi đến công ty thì có thể bỏ vào cơm hộp ăn tiếp.

Dạ Đình Sâm hơi híp mắt lại, biểu cảm không thể nói là vui vẻ được.

Điều gì khiến cô cho rằng người phụ nữ của Dạ Đình Sâm hấn phải ăn lại đồ thừa? Nhạc Yên Nhi sâu sắc cảm nhận được khí thế của người đối diện lại lạnh xuống.

Cô thầm nghĩ lại yêu cầu của mình có phải là quá khiến hấn mất thể diện rồi hay không, vội bảo:

- Thôi thôi không mang về cũng được.

Cô không quá muốn đối mặt với không khí kỳ lạ này, cần môi nói:

- Tôi đi toilet một lát.

Dạ Đình Sâm nhìn theo bóng lưng cô biến mất sau góc rẽ, sau đó tự hỏi có phải là cô ấy đang không vui hay không? Chỉ vì hấn không cho cô mang đồ ăn thừa về sao? Việc nhỏ như thế, hấn cũng không muốn chọc giận cô làm gì.

Thế nên hấn ngẩng đầu, hờ hững gọi:

- Phục vụ, đóng gói đồ ăn Xem thêm...

9. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 9: Lại Gặp Bạch Nhược Mai

Nhạc Yên Nhi trang điểm lại một chút trong toilet, đang rửa tay thì một giọng nói đột ngột vang lên từ sau lưng:

- Nhạc Yên Nhi, thật đúng là chia tay luôn có thể gặp lại đây! Giọng nói dịu dàng lại pha lẫn vô tận trào phúng.

Giọng nói này quá quen thuộc.

Nhạc Yên Nhi ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt quyến rũ của Bạch Nhược Mai trong gương.

Sắc mặt Nhạc Yên Nhi cũng trở lên nghiêm túc.

Có thể nào cô cũng không ngờ rằng mình lại gặp Bạch Nhược Mai.

Tại sao cô ta cứ như âm hồn khó tan vậy?

- Nhạc Yên Nhi, cô thật đúng là đủ lả lơi ong bướm.

Cảm tình năm năm với Lâm Đông Lục cũng có thể nói bỏ là bỏ, chớp mắt đã cấu kết với Dạ Đình Sâm rồi.

Thì ra lúc trước những lời cô nói khi cầu xin tôi rời khỏi Lâm Đông Lục đều là lời cửa miệng thôi sao.

Nhạc Yên Nhi cảm thấy nghe thấy cái tên Lâm Đông Lục từ miệng Bạch Nhược Mai đều là sỉ nhục ba chữ đó.

Nhớ đến những chuyện mà cô ta từng làm với mình, cô không thể nhịn được nữa.

- Bạch Nhược Mai, tại sao cô lại vô liêm sỉ như thế hả? Tình cảm năm năm giữa tôi và Lâm Đông Lục là thật.

Tôi không biết cô đã làm gì khiến anh ấy không nhớ rõ tôi, nhưng không có nghĩa là tôi đã quên! Cô cho rằng tình yêu cô có được là thật ư? Cảm tình xây dựng trên sự lừa gạt và lời nói dối một ngày nào đó cũng sẽ bại lộ thôi.

Cho dù bây giờ cô ở bên cạnh anh ấy thì đã sao? Đó là thứ mà tôi đã từng dùng rồi! Cô vất óc tìm kế, dùng hết thủ đoạn cũng chỉ có thể nhặt đồ tôi không cần mà thôi! Một năm trước, khi Nhạc Yên Nhi vừa biết Bạch Nhược Mai và Lâm Đông Lục yêu nhau, cảm xúc tan vỡ, yếu đuối đến không chịu nổi.

Bạch Nhược Mai làm nhục cô nhiều lần nhưng cô vẫn không đáp trả, ngược lại còn cầu xin Bạch Nhược Mai trả anh lại cho cô.

Thế nên Bạch Nhược Mai vẫn cho rằng mình đã khống chế được nhược điểm của Nhạc Yên Nhi, hôm nay cũng muốn dùng chuyện này để đâm chọc Nhạc Yên Nhi một chút, xem bộ dáng mặt không chế của cô, nhưng không ngờ bây giờ Nhạc Yên Nhi lại biến thành miệng lưỡi bén nhọn như thế.

Nghe những lời này, Bạch Nhược Mai tức muốn chết, mặt ghen đến mức đỏ bừng, không nhịn được cơn giận mà vươn tay muốn tát Nhạc Yên Nhi.

- Con khốn mày... Nhạc Yên Nhi lại không hề lùi bước.

Cơn giận trong lòng cô cũng không ít hơn Bạch Nhược Mai, vung văng túm lấy cổ tay cô ta, hơi dùng sức một chút khiến Bạch Nhược Mai đau đến mức gọi ra tiếng.

- Trả lại nguyên câu cho con khốn nhà mày đấy! Nhạc Yên Nhi nói rồi dùng sức đẩy Bạch Nhược Mai văng ra.

Bạch Nhược Mai mang đôi giày cao gót tận 8 cm, cộng thêm sức đẩy cực mạnh khiến cô ta suýt nữa thì đứng không vững, ngã xuống mặt đất lạnh lẽo.

Một bóng người chợt xuất hiện, xông tới đỡ lấy Bạch Nhược Mai, nhanh chóng ôm cô ta vào lòng.

Động tác cẩn thận nhẹ nhàng, dường như xem người trong lòng như báu vật vô giá.

Lâm Đông Lục! Chờ đến khi thấy rõ người kia là ai, trái tim Nhạc Yên Nhi liền đau nhói.

- Nhược Mai, em không sao chứ? – Sắc mặt Lâm Đông Lục tràn đầy vội vã và đau lòng, kiểm tra Bạch Nhược Mai từ trên xuống dưới.

Bạch Nhược Mai cũng thuận thế tựa vào trong lòng anh, làm bộ yếu ớt cần môi, mắt đỏ hoe.

- Đông Lục... Em chỉ muốn đi trang điểm lại chút... Lâm Đông Lục nhìn thấy người trong lòng như là chịu bao nhiêu oan ức, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, ngẩng đầu nhìn về phía Nhạc Yên Nhi, ánh mắt không kiên nhẫn cộng thêm cả phiền chán:

- Cô Nhạc, tôi cho rằng tôi đã nói rõ với cô rồi.

Tại sao cô vẫn làm phiền Nhược Mai? Tôi và Nhược Mai đã đính hôn rồi, trong năm nay sẽ kết hôn.

Cô đừng như âm hồn không tan thể nữa được không? Cô đừng có mang sự bất hạnh của mình áp vào người người khác nữa được không? Đối mặt với Bạch Nhược Mai còn rất bình tĩnh, nhưng lúc này thân thể Nhạc Yên Nhi lại hơi run rẩy.

Trước mắt là người đàn ông cô đã yêu năm năm.

Anh từng yêu cô, cưng chiều cô đến thế, dịu dàng chăm sóc cô đến thế.

Nhưng một năm trước, sau khi cô đi quay phim bị cắt đứt liên lạc mấy tháng, lúc trở về anh lại quên mất cô là ai, đồng thời nhanh chóng quay sang yêu Bạch Nhược Mai.

Cô không thể chấp nhận chuyện này được.

Khi đó anh là chỗ dựa cho tất cả tình cảm của cô.

Cô dùng hết các loại phương pháp muốn nhắc lại quá khứ của hai người, thậm chí không tiếc vứt bỏ tự trọng cầu xin Bạch Nhược Mai rời khỏi anh, nhưng chỉ liên tục bị làm nhục, cùng với sự phiền chán ngày càng rõ ràng của anh.

Chính vì một năm sa sút tinh thần đó nên vốn dĩ trạng thái đang rất tốt nhưng cô đã từ chối tất cả công việc mà công ty sắp xếp.

Có chút khả năng nổi tiếng cũng bị mất vào tay người mới trong giới showbiz thay đổi từng ngày này.

Cho nên bây giờ cô vẫn là một ngôi sao nhỏ không có tiếng tăm gì.

Bây giờ người đàn ông này lại tuyên bố anh sắp kết hôn với Bạch Nhược Mai trước mặt cô? Buồn cười đến mức nào...

- Lâm Đông Lục, anh muốn rời khỏi em là tự do của anh, nhưng anh có thật sự nghĩ rằng con đàn bà trong lòng anh có phải là người tốt không? Cô ta mới là kẻ lòng dạ rắn rết nhất! Anh có biết cô ta đã làm gì...

- Câm mồm! Đến lúc này mà cô còn muốn nói xấu Nhược Mai! – Lâm Đông Lục hung tợn ngắt lời cô.

Xưa nay anh vẫn luôn ôn hòa vậy mà lúc này lại tỏ ra vô cùng tức giận.

- Đông Lục, đừng giận, cô Nhạc cũng chỉ là khó dần lòng...

- Bạch Nhược Mai mềm yếu lên tiếng, quay đầu nói với Nhạc Yên Nhi:

- Thái độ quá khịch của cô Nhạc có lẽ là do vấn đề tâm lý nào đó.

Tôi có quen bác sĩ tâm lý, có thể giới thiệu cho cô.

Có bệnh thì mau khám, đừng để sau này phạm phải sai lầm lớn thì không ổn đâu.

Lâm Đông Lục thấy Bạch Nhược Mai hiểu chuyện như vậy thì cảm thấy so với cô ta, Nhạc Yên Nhi càng thêm xấu xa.

Ánh mắt anh nhìn Nhạc Yên Nhi tràn đầy chán ghét:

- Cô Nhạc thương tổn một cô gái lương thiện như vậy mà không cảm thấy xấu hổ sao? Cô không tự thấy mình ghê tởm à? Tại sao trên thế giới này sao lại có một người đàn bà như cô chứ? Người ta có thể dịu dàng với bạn đến mức nào? Người ta có thể lạnh lùng với bạn đến mức nào? Đáp án của hai câu hỏi này đều là Lâm Đông Lục nói cho cô biết.

Nhạc Yên Nhi mặt cắt không còn giọt máu, môi run rẩy, lại chỉ kéo ra một nụ cười nhạt nhẽo lạnh lùng:

- Được, được... Chúc các người trăm năm hòa hợp.

Tôi không theo hầu! Nhạc Yên Nhi dứt lời lập tức muốn rời đi.

Nhưng vừa đi đến bên cạnh Lâm Đông Lục thì cổ tay lại bị nắm chặt.

Cô nhìn về phía người nắm lấy tay mình, là Lâm Đông Lục! Trái tim vốn cho rằng đã chết của Nhạc Yên Nhi lại hơi nhẩy lên.

Anh ấy... có phải là nhớ đến điều gì không? Cảm tình năm năm, cô có mạnh miệng cũng không thể nào nói bỏ là bỏ được.

- Cô Nhạc, cô hãy xin lỗi Nhược Mai đi! – Giọng nói của Lâm Đông Lục không có một chút cảm tình nào.

Nhạc Yên Nhi lập tức như rơi vào hầm băng.

Cô gần như giận đến mức bật cười:

- Anh đang nói đùa ư? Tại sao tôi lại phải xin lỗi cô ta? Bạch Nhược Mai cũng tỏ ra mềm yếu khuyên nhủ:
- Thôi kệ đi Đông Lục, chuyện to không bằng hóa nhỏ, chúng ta trở về thôi.

Trong lòng lại thầm lộ ra nụ cười khinh miệt với Nhạc Yên Nhi.

- Không được! Sao có thể mặc kệ được! Với tính tình của em thì bình thường không biết đã phải chịu bao nhiêu uất ức mà không nói cho anh biết rồi.

Hôm nay anh tận mắt nhìn thấy cô ta đẩy em! Cô ta nhất định phải xin lỗi em! Nhạc Yên Nhi cảm thấy lời nói của Lâm Đông Lục vô cùng buồn cười.

Cô muốn rút tay về nhưng Lâm Đông Lục nắm quá chặt, Nhạc Yên Nhi giãy giụa đến mức cổ tay đỏ lên mà anh ta vẫn không nhúc nhích chút nào.

- Buông ra.

Một giọng nam lạnh lùng chợt vang lên sau lưng Nhạc Yên Nhi.

Xem thêm...

10. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 10: Người Phụ Nữ Của Tôi

Giọng nói lạnh lẽo như ngâm trong băng là của Dạ Đình Sâm.

Nhạc Yên Nhi cảm thấy rất kỳ quái.

Rõ ràng là cô mới quen Dạ Đình Sâm không lâu, nhưng bây giờ trong lúc thăm hại như vậy, nghe thấy giọng nói của hắn lòng cô lại thổ phào nhẹ nhõm.

Lâm Đông Lục ngẩng đầu, nhìn thấy một người đàn ông tuấn tú, vẻ mặt hờ hững cùng ánh mắt lạnh lùng.

Ánh mắt hắn tự có uy thế khổng lồ, lời hắn nói giống như mệnh lệnh vậy, mang theo cảm giác không thể phản bác, khiến Lâm Đông Lục gần như phản xạ có điều kiện, thả lỏng tay ra.

Nhạc Yên Nhi vừa được tự do, lập tức lùi về phía Dạ Đình Sâm.

Nhìn thấy cô gái ngoan ngoãn đến gần, ánh mắt Dạ Đình Sâm thoáng ấm lên một chút.

- Gặp phải phiền toái? Nhạc Yên Nhi lắc đầu.

Cô không muốn để Dạ Đình Sâm nhúng tay vào việc này.

Dù sao cũng không phải là chuyện hay ho gì.

- Không có gì, chỉ là chút hiểu lầm nhỏ.

Chúng ta đi thôi.

Dù sao thì Lâm Đông Lục cũng là công tử của bất động sản Quảng Thịnh, nghĩ một chút đã nhận ra Dạ Đình Sâm.

Trong lòng anh cũng giật mình.

Cha anh nhiều lần muốn hợp tác với Dạ gia mà không được.

Tại sao Nhạc Yên Nhi lại có quan hệ với Dạ Đình Sâm? Nhưng Nhạc Yên Nhi lại khiến người phụ nữ của anh chịu uất ức lớn như vậy, anh không thể để cô ta đi dễ dàng như thế được.

- Chỉ sợ không phải là hiểu lầm.

Tôi tận mắt nhìn thấy cô đấy Nhược Mai, đó cũng là hiểu lầm sao? – Lâm Đông Lục chất vấn, sau đó quay sang nói với Dạ Đình Sâm:

- Dạ thiếu, có điều này chắc anh không biết, trong một năm qua người phụ nữ này vẫn dây dưa với tôi và Nhược Mai, đây đã không phải là lần đầu tiên! Nhạc Yên Nhi tức đến mức toàn thân run rẩy.

Có thể nào thì cô cũng không thể tưởng tượng được người cô từng thích lại có ngày biến thành như vậy.

Dạ Đình Sâm nghe thấy thế, ánh mắt càng lạnh, nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi, hắn ôm Nhạc Yên Nhi vào lòng, rũ mắt cười hờ hững:

- Người phụ nữ của tôi muốn làm gì thì làm thôi.

Nhạc Yên Nhi nghe vậy, tim chợt đập thành thịch, cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của Dạ Đình Sâm.

Hắn... đang giúp cô ư? Lâm Đông Lục khẽ nhíu mày, không biết sao nhìn thấy Dạ Đình Sâm và Nhạc Yên Nhi thân mật như vậy, trong lòng anh chợt có cảm giác quặn đau.

Giống như mình đang chậm rãi đánh mất thứ gì đó... Bạch Nhược Mai thấy Lâm Đông Lục ngẩn người, nhỏ giọng nhắc nhở:

- Đông Lục... Lâm Đông Lục rùng mình, xua đuổi những ý tưởng vớ vẩn trong đầu đi, bước lên một bước nói: Chẳng lẽ Dạ thiếu cứ dung túng người phụ nữ của mình như thế sao? Không dung túng người phụ nữ của mình thì chẳng lẽ đi dung túng người phụ nữ của anh? – Sắc mặt Dạ Đình Sâm đầy vẻ chế giễu, hắn cười nhạt nhưng lời nói ra lại lạnh hơn cả băng đá:

- Hay là anh cảm thấy anh có tư cách dạy tôi nên đối xử với phụ nữ thế nào? Kiêu ngạo như thế, quả thực là đang đánh mặt Lâm Đông Lục.

Nhưng Lâm Đông Lục cũng không dám bắt kính với hắn.

Nếu đắc tội tập đoàn LN thì bất động sản Quảng Thịnh sẽ khó mà làm ăn ở thành phố A này.

Câu nói vừa rồi đã là thất lễ vì xúc động rồi.

Lâm Đông Lục cúi đầu, che giấu cảm xúc phức tạp trong đáy mắt:

- Không dám.

Tôi thất lễ rồi.

Dạ Đình Sâm lại không buồn nhìn họ, ôm Nhạc Yên Nhi rời đi.

Đợi đến khi bóng hai người biến mất Lâm Đông Lục vẫn như kẻ mất hết hồn vía.

Bạch Nhược Mai tức giận đến cắn răng, làm bộ đáng thương nói:

- Đông Lục, mặc kệ họ bỏ đi như vậy sao? Lần này Lâm Đông Lục hiếm thấy không đỡ cô ta mà chỉ nói:

- Về sau gặp Nhạc Yên Nhi em đừng để ý đến cô ta nữa, đừng để cô ta thương tổn em.

Bạch Nhược Mai ngoan ngoãn gật đầu, trong mắt lại tràn đầy tăm tối.

Thời gian càng ngày càng ít.

Mình nhất định phải xử lý Nhạc Yên Nhi.

... Trên đường đi Dạ Đình Sâm không nói gì.

Hắn nhìn thẳng đường, toàn thân tỏa ra khí lạnh kinh người, tỏ rõ tâm trạng hắn thật sự không tốt.

Nhạc Yên Nhi rất muốn nói chuyện, giải thích cho hắn chuyện vừa rồi, nhưng dưới uy thế như vậy cô lại không tự chủ được chần chờ, nói không ra lời.

Nhạc Yên Nhi cũng không biết mình có phải là đã làm sai hay không.

Hai người bọn họ không phải chỉ là kết hôn giả ư? Tại sao hẳn lại tức giận đến thế? Nhưng cô mơ hồ thấy có hơi chột dạ.

Hình như cô vẫn nên giải thích rõ ràng.

Trong lúc do dự như vậy đã về đến biệt thự, Dạ Đình Sâm dừng xe, đi thẳng không chờ cô.

Cô chỉ phải một mình đi bộ chậm rì rì về.

Khi cô bước vào cửa, Dạ Đình Sâm đã vào phòng mình.

Quản gia Thẩm hỏi cô:

- Thiếu phu nhân, thiếu gia có phải là có gì chuyện không vui không? Đâu chỉ là không vui, vừa rồi lúc vào nhà, ánh mắt thiếu gia nhìn ông khiến ông sợ tới mức suýt nữa tắc nghẽn cơ tim.

Rõ ràng lúc đi hai người còn vui vẻ, lúc về lại một trước một sau, sắc mặt thiếu gia còn u ám dọa chết người.

Rõ ràng đã có chuyện gì đó rồi.

Nhạc Yên Nhi cắn nhẹ môi, hơi xấu hổ nói:

- Có lẽ là tôi chọc giận anh ấy.

Quản gia Thẩm cười ha ha:

- Thiếu phu nhân nói xin lỗi thiếu gia là được thôi.

Tuy rằng nhìn thiếu gia có vẻ khó gần nhưng nếu ai phạm lỗi thì chỉ cần nghiêm túc xin lỗi là thiếu gia sẽ không so đo nhiều đâu.

Quản gia Thẩm nghĩ, có thể chọc giận thiếu gia tới mức đó xem ra trọng lượng của thiếu phu nhân trong lòng thiếu gia không nhẹ chút nào.

Người bình thường có phạm lỗi lớn thì thiếu gia cũng chỉ lạnh lùng hờ hững.

Nếu không phải là người mà hẳn để ý thì sao có thể khiến hẳn giận được chứ? Xin lỗi? Nhạc Yên Nhi nghĩ tới đôi mắt sâu thẳm lại lạnh lùng của Dạ Đình Sâm, chưa làm gì đã muốn đánh trống lui quân rồi.

Nhạc Yên Nhi về phòng, ngâm mình vào bồn tắm, vừa ngâm vừa nghĩ tối nay hẳn không ăn gì cả, có thể đói bụng hay không nhỉ? Không bằng cô mang chút đồ ăn cho hẳn? Dù sao hẳn giúp cô nhiều lần như vậy, còn mua cho cô nhiều quần áo như thế, nếu bỏ mặc hẳn thì không phải quá vô tình vô nghĩa rồi ư.

Phòng của Dạ Đình Sâm ngay tại bên cạnh phòng cô.

Cô lén lút đi qua, đã giơ tay chuẩn bị gõ cửa nhưng lại không gõ thật, rồi chậm rãi buông tay xuống.

Nhạc Yên Nhi hơi buồn bực xoay người trở về phòng nhưng có chút không yên lòng, lại lần nữa đi tới trước phòng Dạ Đình Sâm, cứ đi tới đi lui mà vẫn không thể có nổi dũng khí gõ cánh cửa kia.

- Chuyện gì? Giọng nam lạnh như băng vang lên.

Nhạc Yên Nhi lập tức cứng ngắc như là bị điểm huyết vậy.

Nhìn trái nhìn phải, phát giác hành lang trống trơn chỉ có một mình mình, thế mới xác định giọng nói này là từ phía trong phòng.

Nhạc Yên Nhi chần chờ một lát, hỏi nhỏ:

- Dạ Đình Sâm, anh có đói không? Bên trong vẫn yên lặng cho đến lúc Nhạc Yên Nhi cho rằng hẳn sẽ không đáp lời, Dạ Đình Sâm mới thản nhiên đáp: Không đói. À... Nhạc Yên Nhi vốn còn định lấy cớ đưa bữa khuya để nói chuyện với hẳn, nhưng nghe thấy thế thì không biết nên tiếp lời thế nào mới tốt, hơi chán nản cúi đầu, chậm rãi quay về phòng mình.

- Vào đi.

Giọng nam lại vang lên lần nữa.

Không biết có phải là ảo giác của Nhạc Yên Nhi hay không, cô cảm thấy giọng nói ấy đã không còn lạnh như lúc nãy nữa.

Nhạc Yên Nhi mở cửa, đầu nhỏ lặng lẽ thò vào, thấy bên trong không bật đèn còn Dạ Đình Sâm đang đứng trước cửa sổ, dựa lưng vào cửa, nhìn cô từ trên cao.

Cô vào phòng, bóng tối tràn ngập khiến cô không biết nên làm thế nào mới tốt.

Xung quanh im ắng đến mức cô gần như có thể nghe thấy tiếng hít thở của anh, cùng với tiếng tim đập loạn nhịp của mình.

- Nói đi.

Xem thêm...

11. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 11: Em Là Thích Hợp Nhất

Nhạc Yên Nhi khựng lại.

Nói? Nói gì cơ?

- Chuyện về Lâm Đông Lục à? Nhạc Yên Nhi hỏi có ý thăm dò.

Cô nhớ lại trên đường từ nhà hàng trở về hẳn rõ ràng không được vui, chắc là chuyện Lâm Đông Lục với Bạch Nhược Mai khiến hẳn không thoải mái.

Dạ Đình Sâm “Ừ”

một tiếng thản nhiên.

Nhạc Yên Nhi cắn môi.

Hiện tại cô là “vợ”

trên danh nghĩa của hẳn, hẳn lại không phải người thường, cô hẳn là nên kể hết chuyện này cho hẳn nghe, khiến hẳn hiểu rõ, miễn cho sau này khiến hẳn gặp phiền toái không đáng có.

Xung quanh rất tối nên Nhạc Yên Nhi không thấy rõ biểu cảm trên mặt hẳn, dường như có chút dửng dưng khi đối diện với những vết sẹo cũ, cô chậm rãi kể:

- Thật lòng rất cảm ơn anh, hôm nay đã giúp tôi thoát được.

Cũng rất xin lỗi đã khiến anh vướng vào chuyện vớ vẩn này.

- Trước khi đăng ký kết hôn, tôi nên nói rõ với anh mới đúng.

Nhưng mà... Lúc ấy tôi không biết nên nói thế nào... Bởi vì chính tôi cũng hiểu rõ...

- Lâm Đông Lục là bạn trai cũ của tôi.

Chúng tôi từng yêu nhau năm năm.

Khi tôi còn đi học anh ấy đã giúp đỡ tôi về mặt kinh tế rất nhiều.

Nhưng anh yên tâm, năm ngoái tôi đã trả hết số tiền tôi mượn cho anh ấy rồi!

- Một năm trước, vì quay một bộ phim có bối cảnh trong núi sâu, sóng điện thoại ở đó rất yếu cho nên có mấy tháng tôi không liên lạc với anh ấy.

Chờ đến khi tôi về anh ấy đã không còn nhớ tôi, lại còn đang yêu Bạch Nhược Mai.

- Khi đó tôi rất đau khổ, cũng từng níu kéo, sau này thì dần bỏ cuộc... Bọn họ đã đính hôn, tôi cũng đã sớm không còn dính dáng gì đến họ nữa.

Hôm nay chỉ là tình cờ gặp phải.

Nhạc Yên Nhi càng nói càng nhỏ giọng.

Chính cô cũng không biết Dạ Đình Sâm có thể tiếp nhận quá khứ đó hay không.

Cô nghĩ, nếu hắn muốn cắt đứt giao dịch thì cô cũng có thể chấp nhận.

Nhưng cô sẽ phải tự kiếm tiền đầu giá chiếc vòng cổ kia.

- Cô từng rất yêu anh ta? – Giọng nam thấp trầm vang lên trong đêm tối.

Nhạc Yên Nhi sửng sốt một lát mới đáp:

- Dù sao thì anh ấy cũng là mối tình đầu của tôi.

Hơn nữa, trước kia anh ấy không phải người thế này.

Bây giờ anh ấy cứ như đã biến thành một người khác.

Hồi trước tôi vẫn níu kéo anh ấy cũng có phần nguyên nhân là muốn biết chuyện gì đã xảy ra... Không ai thích nghe người phụ nữ của mình nói chuyện về người yêu cũ của cô ấy.

Khuôn mặt Dạ Đình Sâm giấu trong bóng đêm nên Nhạc Yên Nhi không nhìn thấy ánh mắt hắn chợt lạnh xuống.

Im lặng.

- Bây giờ em đã là vợ tôi.

- Dạ Đình Sâm thản nhiên nói.

Quả nhiên, Dạ Đình Sâm vẫn rất để ý chuyện Lâm Đông Lục.

Chuyện xảy ra ở nhà hàng hôm nay nhất định cũng ảnh hưởng tới thể diện của hắn.

Bây giờ hắn đang làm khó cô.

Trái tim Nhạc Yên Nhi chùng xuống, giọng nói có chút chua xót:

- Nếu anh muốn ngừng hẳn giao dịch, thì tôi... Cô vừa nói vừa vô thức tiến lên một bước, lại chợt cảm giác mặt mình đụng vào một thân thể ấm áp.

Tiếng tim đập trầm ổn mạnh mẽ vang lên bên tai.

Là lồng ngực của hắn! Nhạc Yên Nhi mở to mắt.

Hắn không phải đang đứng cạnh cửa sổ sao? Lúc nào đã tới đây rồi?

- Tôi nói muốn ngừng giao dịch khi nào? Hử? Giọng nam trầm thấp từ tính vang lên trên đỉnh đầu, dường như ngay sát bên tai, đặc biệt là giọng mũi, trong bóng đêm không thấy năm ngón tay, có ý như muốn mê hoặc lòng người.

Nhạc Yên Nhi hơi hoảng hốt:

- Tôi... Có lẽ tôi không hợp làm vợ anh.

Dạ Đình Sâm cảm giác được hơi thở tươi mát như hải đường của cô phun vào ngực mình, chỉ thấy khô nóng lan tràn trong bóng đêm.

Tay hắn lúc có lúc không vuốt ve eo cô:

- Không.

Em là thích hợp nhất.

Giọng nói xưa nay vẫn lạnh lẽo, lúc này trong bóng đêm lại có chút dịu dàng.

Cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng từ bàn tay của hắn, Nhạc Yên Nhi hơi ngây ngẩn: Vì sao? Nghiêm lão từng nói với em tôi rất ghét phụ nữ đụng chạm.

Thật ra còn nghiêm trọng hơn thế, bất cứ người phụ nữ nào, chỉ cần đến gần một chút đều sẽ khiến tôi thấy ghê tởm.

Nhưng tôi lại có thể tiếp thu việc em chạm vào mình.

Bàn tay di chuyển trên eo cô.

Mà cô đang nghĩ lại lời nói của hắn, trong một lúc quên cả giấy giũa.

- Nếu là người khác thì hoàn toàn không thể đến gần tôi được.

Em cảm thấy người trong gia tộc của tôi sẽ tin một người phụ nữ không thể đến gần tôi là vợ tôi sao? Hắn dường như cúi đầu, hơi thở nóng bỏng phun lên tai cô.

Mùi vị hormone đặc thù của đàn ông khiến cô đỏ mặt, đặt tay lên ngực hắn, đẩy hắn ra:

- Tôi biết rồi!... Anh... Anh nghĩ ngơi sớm đi.

Nói xong cô quay người chạy biến mất.

Dạ Đình Sâm không ngăn cản cô.

Hắn cảm nhận được nơi nào đó trên người mình đã ngẩng đầu.

Nếu lại đụng vào người cô, hắn không dám xác định mình có thể mất khống chế mà khiến cô hoảng sợ hay không.

Thật ra thì những chuyện Nhạc Yên Nhi nói hắn đều biết, ngay cả rất nhiều chuyện cô không nói hắn cũng đã điều tra kỹ càng.

Sao hắn có thể tùy ý tìm một người phụ nữ để đăng ký kết hôn được.

Hắn không phản cảm việc cô đụng chạm, đó là một nguyên nhân.

Càng quan trọng hơn là thông qua những gì điều tra được thì Nhạc Yên Nhi quả thực là sự lựa chọn thích hợp nhất.

Mà trùng hợp là cô lại cực kỳ hợp khẩu vị của hắn.

Thật kỳ lạ.

Rõ ràng sau vụ việc mười năm trước, từ đó hắn đã khó có thể tha thứ cho bất cứ người phụ nữ nào đến gần, thậm chí cả đội ngũ y khoa tốt nhất nước Mỹ cũng bó tay trước vấn đề của hắn, thậm chí yển chuyển nói với hắn rằng có lẽ cả đời này hắn cũng không thể khỏi bệnh được.

Nhưng đối với cô lại khác hoàn toàn.

Đâu chỉ là có thể tiếp nhận cô đụng chạm, hắn thậm chí khát khao sự đụng chạm của cô, thân thể mềm mại của cô, hương vị ngọt ngào của cô... Trước mặt người khác, hắn là đế vương thương nghiệp không có cảm tình.

Nhưng một khi đối mặt với cô, hắn lại cảm thấy sức hấp dẫn khó có thể kiềm chế được.

Khi thị giác mất tác dụng, khứu giác của con người sẽ trở nên cực kỳ nhạy bén.

Trong bóng đêm, dường như hắn còn ngửi được mùi thơm thoang thoảng trên người cô.

Mà nơi nào đó, hoàn toàn không có dấu hiệu hạ xuống.

- Chết tiệt! Trong bóng đêm, có người thâm mắng một tiếng.

Nhạc Yên Nhi về phòng là leo thẳng lên giường, lấy chăn che mặt rồi còn có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong ngực.

Cô vẫn luôn biết khuôn mặt của Dạ Đình Sâm hấp dẫn đến mức nào, nhưng không ngờ rằng lúc không nhìn thấy mặt hắn, giọng nói và bàn tay hắn cũng hấp dẫn người đến vậy, khiến tim cô đập như vừa chạy marathon vậy, hoàn toàn không chịu nghe lời.

Dường như có tình cảm gì đó đang nảy mầm trong lòng.

Nhưng cô không dám nghĩ nhiều, thậm chí cố ý lảng tránh nó.

Cô không cần có cảm tình.

Chuyện Lâm Đông Lục đã khiến cô triệt để thất vọng về tình yêu.

Bây giờ cô chỉ muốn sống thật tốt.

Đây là điều cô đã hứa với mẹ.

Còn về Dạ Đình Sâm, theo lời hắn, là vì bệnh tâm lý nên hắn mới không thể không kết hôn giả với cô.

Chờ đến khi bọn họ kết thúc giao dịch thì cả đời này sẽ không còn dính dáng gì đến nhau nữa.

Dù sao bọn họ vốn không phải người cùng một thế giới.

Cô cần làm, chính là lấy lại vòng cổ của mẹ, sau đó trả thù đôi nam nữ chó má kia! Nhạc Yên Nhi nghĩ, hít sâu mấy hơi cuối cùng cũng khiến nhịp tim cũng bình thường trở lại.

Cô đặt báo thức sáng mai đi làm rồi nhắm mắt thiếp đi.

Xem thêm...

12. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 12: Không Bằng Cô Đi Quyên Rũ Âu Duyệt Tây

Hôm sau, lúc Nhạc Yên Nhi ngủ dậy Dạ Đình Sâm đã đi ra ngoài.

Một mình cô ăn sáng xong, quản gia Thẩm đứng bên cạnh cung kính thưa:

- Thiếu phu nhân, tài xế đã chờ sẵn.

Nhạc Yên Nhi sửng sốt:

- Tài xế? Quản gia Thẩm nhìn về mặt cô, trong lòng phỏng đoán suy nghĩ của cô, hỏi: Thiếu phu nhân có vấn đề gì sao? Sao tự dừng lại điều cho tôi một tài xế vậy? Là thế này thiếu phu nhân, khu biệt thự này ở đầu khu Đông, mất nửa giờ mới vào đến nội thành, biết cô ra ngoài sẽ không tiện nên thiếu gia cố ý cho một tài xế chuyên đưa đón cô đi làm và tan tầm.

Nhạc Yên Nhi mở to mắt nghe.

Đi làm mà thôi, có cần thiết phô trương như vậy không? Cô cũng có phải là Dạ Đình Sâm đâu chứ!

- Chẳng lẽ tôi đi làm việc mà tài xế vẫn phải chờ tôi trong xe sao? – Thế thì cũng quá vô nhân đạo.

Quản gia Thẩm cung kính cúi đầu:

- Đúng thế, hết thảy đều nghe theo thiếu phu nhân chỉ đạo.

Nhạc Yên Nhi lắc tay liên tục nói:

- Không được.

Vừa nghĩ đến có người đang chờ tôi sẽ có áp lực tâm lý rất lớn.

Cô dâu có cái phong thái giai cấp tư sản như Dạ Đình Sâm mà có thể mặt không biến sắc sai khiến người khác.

Về mặt của quần gia Thẩm có chút khó xử.

Nhạc Yên Nhi thấy thế, nghĩ một chút là biết ngay đây là công việc mà Dạ Đình Sâm giao cho ông, cô từ chối quả quyết như vậy sẽ khiến người ta khó xử, thế nên cô lại nói:

- Tôi biết lái xe, tôi có thể tự lái xe được.

Khởi cần tài xế đi cùng, như thế phiền người ta lắm.

Thấy cô đã quyết định rồi, quần gia Thẩm đành lấy ra một chuỗi chìa khóa xe, đưa lên bằng cả hai tay:

- Đây là xe do thiếu gia chuẩn bị cho cô.

Nhạc Yên Nhi nhận lấy, nhìn thấy ký hiệu Lamborghini bóng mắt trên đó, sợ đến mức suýt nữa ném luôn chìa khóa.

Không được, tôi không thể lái chiếc xe này được. Thiếu phu nhân không thích Lamborghini à? Trong gara còn rất nhiều loại xe, cô có thể tự mình lựa chọn.

- Quần gia Thẩm nghi hoặc hỏi.

Nhạc Yên Nhi khóc không ra nước mắt.

Quần gia Thẩm đã hoàn toàn hiểu lầm cô rồi.

Một ngôi sao bé tí hạng C như cô thì lái Lamborghini làm gì, chẳng phải là tuyên bố cho cả công ty biết cô bị bao nuôi sao? Cô không cần phải nhìn xe trong gara cũng biết, bằng cách sống theo chủ nghĩa hưởng lạc của Dạ Đình Sâm thì tuyệt đối đều là siêu xe hạng sang cho xem.

- Có loại xe nào rẻ chút, đơn giản một chút không? Quần gia Thẩm ngẫm nghĩ rồi dò hỏi:

- Xe của thiếu gia có lẽ đều không phù hợp với yêu cầu của thiếu phu nhân.

Ấu thiếu có chiếc Cherokee đậu trong gara, không bằng cô lái chiếc xe của Ấu thiếu xem? Hình như loại xe việt dã như Cherokee hoàn toàn không liên quan gì tới “kín tiếng”

hay “đơn giản”

đâu! Nhưng so với Lamborghini thì Nhạc Yên Nhi vẫn không do dự chút nào, nhận lấy chìa khóa Cherokee.

Tuy rằng là chiếc xe rẻ nhất trong gara của Dạ Đình Sâm, nhưng đó lại là chiếc xe tốt nhất mà Nhạc Yên Nhi từng lái.

Nhạc Yên Nhi lái xe, ngây ngốc nghĩ.

Càng tiếp xúc với Dạ Đình Sâm nhiều hơn, trong lòng cô lại càng nảy sinh nhiều nghi vấn.

Rốt cuộc thì Dạ Đình Sâm là ai? “Ông chồng giả”

này của cô có vẻ như là một nhân vật khó lường thật sự.

Có phải là cô đã dây vào nhầm người rồi hay không? ... Nơi Nhạc Yên Nhi làm việc là truyền thông Tỉnh Huy, một công ty giải trí chỉ xem như quy mô hạng trung ở thành phố A, nhưng cũng có vài cơ hội rất tốt.

Khi còn chưa tốt nghiệp, Nhạc Yên Nhi đã được người tìm kiếm ngôi sao tìm ra rồi ký hợp đồng với công ty luôn.

Đỗ xe ở tầng hầm sau đó Nhạc Yên Nhi lấy di động ra xem mới thấy có rất nhiều cuộc gọi nhỡ từ Dư San San.

Nhạc Yên Nhi thầm kêu không ổn.

Cô ở ghép với Dư San San mà hai đêm liên tục không về nhà chắc khiến Dư San San lo lắng lắm.

Cô vội gọi điện thoại lại, chuông vừa vang lên một tiếng đã được bắt máy.

- Nhạc Yên Nhi! Cậu đúng là càng ngày càng to gan! Hôm kia dự tiệc nên không về nhà thì thôi đằng này hôm qua cũng không về! Rốt cuộc thì cậu lêu lổng chỗ nào vậy hả? Thậm chí còn không thèm gọi một cú điện thoại.

Bà đây còn tưởng cậu chết ở chỗ nào rồi chứ! Tiếng mắng nhiếc của Dư San San quả thực sắp xuyên thấu qua di động.

- San San cậu đừng giận.

- Nhạc Yên Nhi vội vàng trấn an cô, cô biết Dư San San quan tâm cô nên mới cáu đến vậy:

- Tớ... Tớ gặp vài chuyện...

- Nhạc Yên Nhi! Chẳng lẽ cậu còn lằng nhằng với cái thằng khốn nạn Lâm Đông Lục kia? Phát giác ngữ khí ấp úng của Nhạc Yên Nhi, Dư San San lập tức đoán được ngay rằng Nhạc Yên Nhi có chuyện giấu cô, nhưng hai người họ quen biết nhau đã bảy tám năm rồi, hiểu nhau rất rõ.

Chuyện khiến Nhạc Yên Nhi giấu giếm cô chỉ có thể có liên quan tới Lâm Đông Lục.

Nghe thấy cái tên ấy, Nhạc Yên Nhi vẫn cảm thấy trái tim như thắt lại, cô vội nói:

- Không phải, không liên quan tới anh ta, là chuyện khác cơ.

Không thể nói rõ trong thời gian ngắn được, tối nay đi ăn gặp nhau rồi nói nhé.

Xảy ra nhiều chuyện máu chó như vậy, Nhạc Yên Nhi xác thực có chút khó nói rõ, chỉ có thể gặp mặt rồi giải thích cho Dư San San.

- Cậu... Suýt nữa tớ phải báo cảnh sát đấy cậu có biết không hả?! Kệ cậu đấy! Tối nay cậu phải bao ăn! Nhạc Yên Nhi biết Dư San San quan tâm cô nên trong lòng rất ấm áp: Ừ tớ bao.

Cậu tan tầm rồi chờ tớ đi đón cậu. Đón tớ? Yên Nhi cậu lấy xe ở đâu ra thế?! Thật đúng là nói ra thì dài, Nhạc Yên Nhi đành phải nói:

- Tối nay nói cho cậu nghe! Dư San San miễn cưỡng đồng ý, hai người lại tán gẫu mấy câu rồi mới cúp điện thoại.

Nhạc Yên Nhi đi vào công ty liền lễ tân chào hỏi:

- Chị Nhạc, đã lâu không gặp.

Nhạc Yên Nhi mỉm cười gật đầu, đúng là cô đã không đến công ty mấy ngày rồi.

Công ty giải trí không có chế độ chấm điểm chuyên cần, các nghệ sĩ như cô đều vội quay phim quay quảng cáo các loại, sao có thể đến điểm danh mỗi ngày được.

Hơn nữa Nhạc Yên Nhi không có việc gì thì cơ bản sẽ không tới công ty.

Tuần trước Danny

- người đại diện của cô dặn dò phải tới để xem kịch bản mới, nên hôm nay cô mới đến đây.

Đi thang tới văn phòng Danny ở tầng ba gõ cửa, nghe thấy Danny nói một tiếng:

- Mời vào.

Nhạc Yên Nhi đi vào đã thấy bên trong có hai cô gái xinh đẹp cao gầy đang đứng, thấy cô vào thì nhìn cô từ trên xuống dưới rồi tỏ vẻ khinh thường quay đi.

Bị ánh mắt như vậy đánh giá khiến cô hơi khó chịu, nói thẳng với Danny:

- Danny, tôi đến xem kịch bản.

Danny gật đầu, nói với hai cô gái:

- Hai cô về trước đi, có tin gì tôi sẽ báo cho các cô.

Hai cô gái gật đầu.

Có lẽ là cảm thấy do Nhạc Yên Nhi tới đây nên Danny mới đuổi họ đi, nên một người trong đó cố ý đi chen vào bên cạnh Nhạc Yên Nhi, đụng mạnh vào vai cô.

Nếu Dạ Đình Sâm ở đây thì sẽ nhận ra cô gái này chính là người mẫu tên Phi Phi mà hắn không nể mặt hôm qua.

Nhạc Yên Nhi bị đụng đến mức lùi về sau mấy bước, đang định nổi giận thì Phi Phi đã đi ra ngoài, đành phải cau mày nói với Danny:

- Ai thế? Không biết lịch sự gì hết.

Danny nhếch lan hoa chỉ, gẩy gọng kính nói:

- Người mẫu muốn đổi nghề làm diễn viên.

Đừng nhìn như thế nhưng cô ta quyến rũ được Âu Duyên Tây đấy, hiện tại đang được cưng chiều lắm.

Âu Duyên Tây? Ai? Bà nội của tôi ơi! Bà để ý chút đi! Ngay cả Âu Duyên Tây mà cũng không biết! Đó là thái tử của châu báu Âu thị đó! Cô ả người mẫu vừa rồi ấy, Âu Duyên Tây cho cô ta con số này để cô ta đầu tư cho đoàn làm phim, yêu cầu duy nhất là phải làm nữ chính! – Danny giơ ba ngón tay lên.

Ba triệu? Ba mươi triệu đấy bà nội! Âu Duyên Tây mà nghèo túng thế à?! – Danny chỉ hận rèn sắt không thành thép:

- Giới showbiz chúng ta cũng thường xuyên giao tiếp với giới thượng lưu, sao cô chẳng biết ai trong số các cậu ấm của thành phố A vậy? Phỏng chừng cho dù gặp phải Dạ Đình Sâm cô cũng không có phản ứng gì mất! Bất chợt nghe thấy tên Dạ Đình Sâm, Nhạc Yên Nhi liền ngắc.

- Dạ Đình Sâm có tiếng lắm à? – Nhạc Yên Nhi dò hỏi.

Cô không hiểu lắm về người này, ngoại trừ việc biết hắn ta rất có tiền.

Danny liếc xéo cô:

- Đâu chỉ là có tiếng bình thường! Hắn là người thừa kế của LN, chỉ dậm chân một cái cả thành phố A cũng phải run rẩy theo nhé.

Nhưng nếu cô muốn quyến rũ hắn thì hết hy vọng sớm đi.

Dạ Đình Sâm ghét nhất là phụ nữ bám lên.

Không bằng cô thử quyến rũ Âu Duyên Tây xem, nói không chừng hắn chơi chán ả người mẫu kia rồi có thể coi trọng cô đấy.

Phỏng chừng Danny có nghĩ nát óc cũng không ngờ rằng cô không chỉ quen biết Dạ Đình Sâm thậm chí còn là người vợ đã đăng ký kết hôn với hắn.

Nhạc Yên Nhi nhìn Danny khinh bỉ:

- Chúng ta không phải là công ty giải trí đứng đắn à? Sao anh lại đi xúi giục tôi làm bồ nhí cho người ta thế? Danny cười lạnh, gương mặt thanh tú càng khiến hắn trông có vẻ nữ tính.

- Cô đừng chướng mắt người ta.

Cô vào nghề lâu thế rồi mà có được diễn nữ chính chưa? Showbiz chưa bao giờ thiếu các cô gái xinh đẹp, không có điểm nào đặc biệt thì sao người ta lại phải nâng cô lên? Nhạc Yên Nhi im lặng, người không cùng quan điểm thì không có gì để nói, cô lười tranh cãi mấy chuyện này với Danny.

Danny lại cảm thấy cô bị mình thuyết phục, vẻ mặt hơi đắc ý lấy kịch bản từ trong ngăn kéo ném lên bàn:

- Nè, vất vả lắm mới kiếm được cơ hội casting “Kiếm Hiệp”

tiếng tắc lừng lẫy cho cô đấy, cô phải cố gắng lên nhé! Xem thêm...

13. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 13: Không Ngờ Hắn Là Gay?!

Nhạc Yên Nhi lấy kịch bản xem qua, không ngờ lại là vai nữ phụ thứ nhất trong “Kiếm Hiệp”
, casting vào ba ngày sau.

Bộ phim “Kiếm Hiệp”

này là phim võ hiệp được cải biên từ tác phẩm của tác gia nổi tiếng.

Đầu tư của phim truyền hình cải biên cũng rất lớn, dựa theo địa vị thì nhất định là không tới lượt cô, phỏng chừng Danny không lừa cô, thật là phải tốn không ít công sức mới có được cơ hội này.

Trong lòng cô có chút cảm động:

- Danny, anh thật là người chị em tốt của tôi.

Cậu kia nói thế nào nhỉ? Mười gã đẹp trai đã có chín là gay, còn một tên đang come out nốt.

Người trước mặt cô cũng không ngoại lệ, còn là tiểu thụ.

Hắn vẫn luôn chăm sóc Nhạc Yên Nhi rất nhiều.

Trong lòng cô, hắn chính là người chị em tốt vượt ngoài giới tính.

Danny hừ lạnh một tiếng:

- Hôm nay công ty muốn họp với các nghệ sĩ, đừng có trốn đây.

Nể mặt Danny, Nhạc Yên Nhi thật đúng là ngoan ngoãn ở công ty dự họp cả một ngày, từ huấn luyện nghề nghiệp đến quy hoạch tương lai, nghe đến mức đầu óc cô choáng váng.

Vất vả lắm mới chịu đựng xong, lại sợ có người bắt cô đi nghe thêm hội thảo nào đó nên vội vàng lái xe thẳng tới tòa soạn báo của Dư San San.

Dư San San ra ngoài cổng nhưng lại không nhìn về phía Nhạc Yên Nhi.

Cô không có cách nào khác đành phải ấn còi ra hiệu, lúc này Dư San San mới nhìn cô như thấy ma.

- Yên Nhi, một đêm không về cậu đã có xe thể này tớ lại tưởng cậu làm bồ nhí cho người ta đấy.

Giờ thấy cậu mới tin là không phải.

Nhạc Yên Nhi cười nhéo miệng cô: Nói gì đấy hả. Đại gia nào lại đi mua xe việt dã cho bồ nhí chứ.

Cậu khai thật đi, trúng sổ xổ đúng không? – Về mặt Dư San San rất nghiêm túc.

- San San, tớ nói với cậu chuyện này nè.

- Nhạc Yên Nhi cân nhắc từ ngữ một chút, có vẻ như thật sự không tìm được cách nói giảm nói tránh nào cả:

- Tớ kết hôn rồi.

Dư San San im lặng ba giây.

Rồi diên cuồng gào lên:

- Mẹ nó mẹ nó! Hai ngày không gặp cậu lại chạy đi kết hôn! Mẹ nó! Nhạc Yên Nhi cậu diên rồi hả?! Cậu là ngôi sao mà! Nói kết hôn là kết hôn! Cậu có nghĩ đến cảm xúc của tớ không hả?! Hai đứa mình ở chung gần ba năm cậu còn không cho tớ một danh phận nào cả! Nhạc Yên Nhi bịt tai, chờ đến khi Dư San San bình tĩnh hơn rồi mới nói:

- Kết hôn giả thôi, cậu đừng kích động.

Tớ cần anh ta giúp tớ lấy lại vòng cổ mà mẹ để lại cho tớ.

Anh ta cần tớ giúp đỡ giải quyết đối tượng kết hôn mà gia tộc quyết định.

Bọn tớ không có quan hệ chân chính nào cả, chỉ là làm theo nhu cầu thôi.

Nửa năm sau sẽ mỗi người một ngã.

Còn về một đêm mất hồn kia đã bị Nhạc Yên Nhi xem như ngoài ý muốn, cố ý bỏ qua.

Nhạc Yên Nhi tóm tắt cho Dư San San nghe về quan hệ giữa cô và Dạ Đình Sâm.

Nghe xong, Dư San San vỗ đùi:

- Đúng là máu chó hơn cả phim truyền hình ấy.

Lúc trước gặp phải thằng khốn Lâm Đông Lục kia thì thôi, bây giờ còn chơi kiểu đó, cậu có phải là miễn dịch với đàn ông tốt không vậy? Cậu nói cho tớ nghe xem thằng kia tên gì để tớ điều tra giúp cậu xem có đáng tin không! Dư San San là phóng viên, rất kín miệng, lại có không ít đường dây trong tay, Nhạc Yên Nhi cũng không giấu cô:

- Anh ta là Dạ Đình Sâm.

Vừa nghe thấy cái tên này, biểu cảm của Dư San San trở nên rất kỳ quái.

Sao vậy? – Nhạc Yên Nhi thấy khó hiểu. Không phải là trùng tên chứ? Dạ Đình Sâm

- người thừa kế tập đoàn đế quốc LN đó hả? Nhạc Yên Nhi gật đầu.

Dư San San hít sâu một hơi, rồi nhìn về mặt Nhạc Yên Nhi, cẩn thận nói ra:

- Cậu biết không? Dạ Đình Sâm là gay đó! Nhạc Yên Nhi mở to mắt đến quên cả chớp.

Cô thật là sợ đến ngáy người.

Cô vẫn cho rằng gay đều ẻo lả như Danny vậy, xưng chị em với con gái, mặc quần áo trang điểm các loại còn am hiểu hơn cả cô.

Đặt Dạ Đình Sâm vào hình tượng này, cô thật sự không thể tưởng tượng nổi! Tuy rằng cô cũng cảm thấy tính cách của Dạ Đình Sâm rất kỳ quái nhưng vẫn cho rằng thiếu gia nhà giàu đều có sở thích lạ lùng nào đó, không ngờ hẳn lại là gay?! Nhưng mà... Đêm hôm đó... Hẳn rất “dũng mãnh”

mà.

- Không thể nào... Anh ta không giống mà... Dư San San thấy cô không tin, lập tức lấy iPad từ trong túi xách ra, chạm mấy cái rồi mở một file ra đưa cho Nhạc Yên Nhi:

- Đây chính là tư liệu nội bộ của tòa soạn báo bọn tớ.

Là cậu nên tớ mới cho xem đây.

File rất dài, tất cả đều là ảnh chụp làm chứng.

Trong đó có tin tức về thư ký bên cạnh chủ tịch LN mấy năm gần đây, từ thư ký cấp thấp tới thư ký cấp cao, tất cả đều là đàn ông, không có một người là nữ.

Còn có một ít ảnh chụp của Dạ Đình Sâm khi ở nước Anh, rất mờ tối, hẳn là chụp lén, có vẻ như là ở trong một nhà hàng nào đó, xung quanh có rất nhiều người đều ôm người đẹp tóc vàng mắt xanh, chỉ có người ngồi bên cạnh Dạ Đình Sâm là đàn ông.

Thậm chí còn có danh sách người hầu trong biệt thự ở nước Anh của Dạ Đình Sâm, vẫn không có một người phụ nữ nào cả, tất cả đều là đàn ông! Dư San San thấy sắc mặt của cô khó coi lại nói:

- Tin tức này là do một người nặc danh gửi cho bọn tớ.

Bọn tớ đã kiểm chứng rồi, ảnh chụp không phải là photoshop, phần về thư ký cũng là thật.

Chẳng qua nơi ở của hẳn ta canh giữ nghiêm ngặt quá nên bọn tớ mới không nghiên cứu kỹ hơn được.

Nhạc Yên Nhi cảm thấy mấy thứ đó có khả năng cũng là thật, bởi vì biệt thự ở thành phố A của Dạ Đình Sâm vốn dĩ không có phụ nữ! Ngay cả mẹ Trần và mẹ Trương cũng là vì cô nên mới mời tới.

- Vậy... Các cậu định đăng tin này lên à? Dư San San lắc đầu:

- Không thể đăng được.

Trong nước không có bất cứ một tòa soạn nào có thể đăng tin tức phản diện về Dạ Đình Sâm.

Tớ chỉ có thể cho mình cậu xem thôi.

Nhạc Yên Nhi lại thở phào nhẹ nhõm.

Cô cảm thấy Dạ Đình Sâm cũng không phải là người xấu, không mong có tin tức như vậy công kích hắn.

Nhạc Yên Nhi dẫn Dư San San đi ăn món Nhật, cả bữa cơm cũng không thể yên lòng, vẫn suy nghĩ về những gì mình vừa biết được.

Ăn xong, cô đưa Dư San San đến dưới lầu, do dự rồi nói:

- San San, tạm thời có lẽ tớ không thể về nhà được.

Người của Dạ gia có thể đến đây bất cứ lúc nào.

Nếu tớ đã đồng ý giao dịch với anh ta thì phải hoàn thành nhiệm vụ.

Tiền thuê nhà tớ vẫn sẽ trả, cậu vẫn có thể ở đây.

Dư San San gõ trán Nhạc Yên Nhi:

- Tớ nói với cậu này, kệ cha giao dịch gì đó đi.

Nếu không sống nổi thì lại quay về, chị đây không thiếu miếng cơm nuôi cô nhé.

Đừng có chịu uất vì vì người khác.

Nhạc Yên Nhi cảm động gật đầu.

Dư San San đi rồi, cô lại không vội rời đi mà ngồi trong xe ngắm người một lúc.

Chợt có tiếng di động vang lên.

Nhạc Yên Nhi bắt máy, một giọng nam xa lạ bên kia nói ngay:

- Em có vài câu muốn nói với chị, về Dạ Đình Sâm.

Nhạc Yên Nhi nghe thế thì ngây ra, cau mày hỏi:

- Anh là ai? Sao anh lại có thể liên lạc được với tôi? Anh và Dạ Đình Sâm có quan hệ gì? Người kia chỉ cười nhẹ lại có cảm giác rất quyến rũ:

- Em là ai không quan trọng.

Em biết chị đã kết hôn với Dạ Đình Sâm, nhưng có rất nhiều chuyện chị không biết đâu.

Nghe thấy thế, trái tim Nhạc Yên Nhi giật thót một cái.

- Em cho chị thời gian nửa giờ, đến quán bar Bóng Đêm em sẽ nói cho chị biết sự thật.

Nhớ kỹ, nhất định phải đến một mình.

Không thì chị tự gánh lấy hậu quả.

Nói xong, người kia lập tức cúp điện thoại, dường như nắm chắc Nhạc Yên Nhi nhất định sẽ tới vậy.

Nhạc Yên Nhi nắm chặt di động, do dự một lát, đánh tay lái, cuối cùng vẫn đi về phía quán bar Bóng Đêm.

Xem thêm...

14. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 14: Thanh Mai Trúc Mã

Cô vừa đến tầng dưới của quán bar Bóng Đêm, mới đỗ xe xong đã nhận được tin nhắn, là số phòng VIP.

Nhạc Yên Nhi vào quán bar, né tránh đám người đang nhảy múa điên cuồng trên sàn nhảy, tìm phòng riêng.

Đến nơi cô vừa mở cửa ra liền thấy một người đàn ông mặc áo trắng đang ngồi trên sofa.

Nghe thấy tiếng mở cửa, người đàn ông kia quay đầu lại, giơ chiếc ly chân dài trong tay về phía cô, đôi mắt hoa đào hơi nhướng lên.

Đúng là khuôn mặt tinh xảo tựa như yêu tinh vậy.

Mắt đào hoa quyến rũ, môi đỏ thắm, đẹp đến mức nam nữ khó phân.

Là anh gọi điện cho tôi đúng không? Đúng rồi.

Nhanh tới đây.

- Người đàn ông trả lời, lại còn đá lông nheo với cô.

Động tác của anh ta vừa quyến rũ vừa quen thuộc, có vẻ như thường xuyên làm việc này.

Nhạc Yên Nhi đi vào, ngồi lên sofa cách người đó rất xa, duỗi thẳng lưng, tư thế phòng bị.

- Nói đi, rốt cuộc thì anh muốn nói chuyện gì với tôi? Người đàn ông đó thấy cô như thế cũng không để ý, bưng hai ly rượu đến gần cô, đưa cho cô một ly.

- Không cần.

Tôi lái xe, không thể uống rượu.

Nhạc Yên Nhi còn chưa biết rõ người đàn ông này muốn làm gì nên đương nhiên sẽ không uống rượu anh ta đưa.

Anh ta mỉm cười, dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, cũng không ép buộc mà đặt ly đưa cô xuống, thân nhiên nhấp một hớp rượu vang đỏ trên tay rồi mới lên tiếng.

- Chị đừng lo lắng.

Em không phải là người xấu, chúng ta là người một nhà mà.

Nhạc Yên Nhi nhú mày, phản bác ngay lập tức:

- Ai là người một nhà với anh? Tôi không quen biết gì anh hết! Ngón tay thon dài của anh ta xoay nhẹ ly rượu trong tay:

- Tên chị là Nhạc Yên Nhi, sáng hôm qua mới đi đăng ký kết hôn ở cục dân chính với Dạ Đình Sâm, bây giờ là vợ hợp pháp của anh ấy, còn sống chung với nhau rồi.

Ngay cả xe mà chị lái, cũng là lấy trong gara của Dạ Đình Sâm.

Nói đến đây, anh ta ngừng một lát, quay đầu mỉm cười với cô:

- Em nói đúng không? Thái độ thông thạo giống như là đang nói về chuyện của mình vậy! Nhạc Yên Nhi kinh ngạc, lập tức nhú chặt mày nhìn anh ta vẻ đề phòng: Anh điều tra tôi? Rốt cuộc thì anh là ai? Anh muốn gì? Em không có ý xấu gì đâu.

Điều tra chị cũng không phải là vì muốn hại chị, mà là vì Dạ Đình Sâm.

- Anh ta nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn qua vừa cẩn thận vừa phóng khoáng:

- Chị à, tên em là Anjoye, em và Dạ Đình Sâm có quan hệ không đơn giản đâu nha.

Những lời này đúng là dễ làm người khác phải suy nghĩ.

Không đơn giản là quan hệ thế nào? Không hiểu sao, Nhạc Yên Nhi lập tức nghĩ tới những tư liệu cho thấy Dạ Đình Sâm là gay mà Dư San San vừa đưa cô xem.

Nhìn thấy biểu cảm trên mặt cô thay đổi liên tục, Anjoye mỉm cười thấu hiểu, lấy ra một tấm ảnh chụp trong túi áo.

- Em biết chị vẫn nghi ngờ em.

Vậy chị nhìn cái này đã rồi hãy nói.

Là ảnh selfie của người đàn ông này, khuôn mặt tươi cười của anh ta chiếm mất nửa tấm ảnh, mà nửa tấm khác, có thể nhìn thấy khuôn mặt đang say ngủ của một người đàn ông khác.

Người trên giường là Dạ Đình Sâm! Hơn nữa, từ bờ vai hai người lộ ra có thể thấy họ đều không mặc quần áo! Vừa thấy tấm ảnh này, đầu óc Nhạc Yên Nhi lập tức nổ tung rồi trống rỗng.

- Tấm... Tấm ảnh này...

- Nhạc Yên Nhi hơi run rẩy, chính cô cũng không biết mình muốn nói gì.

Sắc mặt Anjoye chợt thay đổi, thu nụ cười lại, ánh mắt đau thương khổ sở.

- Đây là... Ảnh chụp của em và anh ấy khi còn ở Anh.

Em và anh ấy là thanh mai trúc mã, đã sớm hứa hẹn cả đời.

Bởi vì người nhà anh ấy phản đối nên anh ấy bị bắt về nước, còn bị ép phải lấy vợ.

Nhưng anh ấy không muốn phản bội em cho nên bọn em mới nghĩ cách tìm một người kết hôn giả trước, giấu giếm cả gia tộc.

Chờ khi nào anh ấy xử lý xong hết chuyện rồi bọn em lại ở bên nhau.

Mấy câu ngắn ngủi quả thực đã lật đổ thế giới quan của Nhạc Yên Nhi.

Cô chợt nghĩ tới lúc Dạ Đình Sâm đề nghị giao dịch với cô hình như cũng từng nói gia tộc sắp đặt cho hân một đối tượng kết hôn mà hân không thích nên mới muốn kết hôn giả với cô.

Cho nên, tất cả đều ăn khớp!

- Chị à, chị thật sự không biết bọn em đau khổ đến mức nào đâu.

Trả giá nhiều như vậy chẳng qua là vì một cơ hội có thể ở bên nhau thôi.

Bọn em đều là trước mặt người khác thì im lặng nhưng sau lưng lại như đứt từng khúc ruột.

Bởi vì không ai có thể thấu hiểu cho bọn em.

Nguyện vọng của chúng em nhỏ bé lắm, chỉ hy vọng tình cảm này có thể sáng tỏ dưới ánh mặt trời.

Nhưng lại có nhiều người phản đối như vậy... Anh ta khóc lóc kể lể, nước mắt trên gò má lăn dài, nhìn còn đáng thương hơn cả phụ nữ chân chính như cô đây.

Nhạc Yên Nhi thấy thế ngơ ngác, không kịp khép miệng lại.

- Thế... Thế hôm nay anh đến tìm tôi làm gì? Anjoye bỗng nắm lấy tay cô đặt trước ngực, ánh mắt chân thành tha thiết nói:

- Em biết chị không phải là người xấu, em không muốn chị bị lừa nên mới nói thật cho chị biết.

Em hy vọng chị có thể giúp đỡ bọn em.

Xin chị hãy chăm sóc thật tốt cho anh ấy những lúc em không thể ở bên cạnh anh ấy.

Đừng khiến anh ấy đau khổ vì nhớ em.

Được không? Lượng tin tức tiếp thu được quá lớn, đầu óc Nhạc Yên Nhi quả thực nằm trong trạng thái vận hành không đủ, ngơ ngác gật đầu:

- Ừm... Lúc đi ra quán bar, Nhạc Yên Nhi cảm thấy mình như đang mộng du.

Ngồi trên xe rồi vẫn cảm thấy trong lòng rối tung như một nồi cháo.

Dạ Đình Sâm thật sự là gay! Mà lần đầu tiên của cô lại... Nhạc Yên Nhi cảm thấy dạ dày mình không được khỏe lắm.

Có lẽ cô sẽ bị ám ảnh cả đời mất.

Chẳng trách hôm đó Nghiêm lão nhấn mạnh chuyện Dạ Đình Sâm bị người khác bỏ thuốc nên mới ngủ cô.

Chẳng trách Dạ Đình Sâm nói không nên lời, chắc là trong lòng hấn ghét bỏ cô lắm.

Cô chỉ biết có một người đồng tính là Danny.

Hấn cực kỳ ghét phải nhìn thấy thân thể của phụ nữ! Trở về biệt thự, cô đứng ngoài do dự tới hai mươi phút cũng không có dũng khí mở cửa ra.

Cô thật sự không biết nên đối mặt với Dạ Đình Sâm như thế nào.

Đúng lúc cô mờ mịt bắt đầu đếm hoa văn trên cửa thì bất chợt có giọng nói lạnh lẽo vang lên sau lưng:

- Cô còn định đứng đó bao lâu? Nhạc Yên Nhi đã quá quen thuộc với giọng nói này, chính là người mà cô nói đến cả tối nay! Vì chợt dạ nên lúc xoay người Nhạc Yên Nhi không đứng vững, toàn thân nghiêng về phía trước.

Cô cam chịu nhắm mắt, chỉ mong mình đừng ngã xấu quá, không ngờ lại không cảm nhận được đau đớn trong dự kiến mà được một người đỡ lấy.

Cách lần vải mỏng manh, khuôn mặt cô gần như có thể cảm nhận được toàn bộ cơ bắp trên ngực hấn.

- Chủ động nhào vào lòng? Giọng điệu có vẻ giễu cợt hiếm thấy, dường như tâm trạng hấn đang rất khá.

Trong khoảnh khắc đó, Nhạc Yên Nhi chợt nổi da gà khắp cả người.

Cho dù cô FA cả đời cũng không có khả năng chủ động nhào vào lòng một tên gay! Nhạc Yên Nhi vội đẩy Dạ Đình Sâm ra, cúi đầu nói:

- Xin lỗi, tôi không đứng vững, chúng ta vào nhà thôi.

Cô không dám nhìn thẳng vào mắt Dạ Đình Sâm mà quay người đi thẳng vào biệt thự, bỏ mặc hấn sau lưng.

Dạ Đình Sâm nhìn bóng dáng chạy trốn của cô hơi nhúu mày, mắt phượng lạnh xuống.

Hấn sẽ không nói cho cô hấn vừa từ công ty giải trí Tinh Huy về nhưng không đón được người.

Xem thêm...

15. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 15: Cơ Giận Vô Lý

Nhạc Yên Nhi về đến phòng liền vào phòng tắm mở vòi hoa sen ra.

Khi dòng nước lạnh lẽo chảy xuống cô mới cảm nhận được tiếng tim đập thành thịch của mình chậm rãi ổn định lại.

Thật ra thì đối với cô mà nói, hấn là gay mới là chuyện tốt.

Như thế thì hấn sẽ không nảy sinh hứng thú với cô, cô cũng không cần lo lắng hấn sẽ có ý đồ xấu với mình.

Còn có cam đoan nào chắc chắn hơn thế không? Xu hướng tình dục khác nhau thì làm sao mà yêu nhau được! Hơn nữa phỏng chừng do Dạ Đình Sâm là gay nên bình thường mới săn sóc cô như vậy.

Có một người bạn cùng phòng như thế không phải là ưu đãi lớn nhất à? Vậy thì lúc này tại sao cô lại bỏ chạy? Dạ Đình Sâm có là gay thì hấn cũng không ăn thịt người, Danny cũng là gay, không phải là cô sống chung với Danny rất tốt sao? Nhạc Yên Nhi cuối cùng cũng thuyết phục được mình chấp nhận sự thật này.

Cơ thể cảm nhận được cái lạnh nên rung mình, cô tắt vòi hoa sen rồi lau khô người, thể mới phát hiện không lấy quần áo vào lại đành phải lấy khăn quần lại.

Không ngờ cô vừa mở cửa ra đã thấy Dạ Đình Sâm đang ngồi trên giường mình! Nhạc Yên Nhi vừa thuyết phục mình xong, trong chớp mắt đã bị ném lên chín tầng mây, thân thể cô run lên, muốn trốn vào phòng tắm lần nữa.

Nhưng ánh mắt Dạ Đình Sâm đáng sợ như lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn, lạnh lẽo sắc bén khiến Nhạc Yên Nhi cứng đờ.

Nhạc Yên Nhi bình tĩnh lại, nghĩ rằng Dạ Đình Sâm hoàn toàn không thích phụ nữ, phỏng chừng mình có cởi sạch cũng chẳng hấp dẫn nổi hắn đâu.

Nghĩ vậy, Nhạc Yên Nhi nở nụ cười gượng gạo:

- Anh tìm tôi à? Dạ Đình Sâm im lặng, ánh mắt hắn lướt lơ trên mặt cô một lát rồi chậm rãi rời xuống.

Tóc cô thả sau lưng khiến chiếc cổ có vẻ thon dài.

Mấy sợi tóc xòa xuống càng tăng thêm phần quyến rũ.

Bờ vai nõn nà và xương quai xanh tinh xảo còn lộ bên ngoài.

Làn da trắng nõn hơi ửng hồng vì vừa tắm rửa xong, còn có giọt nước từ chiếc cổ xinh xắn trượt xuống, len lỏi vào trong “đồi núi”

bị khăn tắm che chắn rồi biến mất hoàn toàn.

Hầu kết của hắn theo đó mà giật giật, không tự chủ được hô hấp nóng lên.

Hắn nghĩ đến làn da trơn mịn khiến hắn nhớ mãi không quên đêm đó, hắn còn chưa nhìn thật kỹ... Mà bây giờ cô cách hắn chưa đến một cánh tay, chỉ cần hắn vươn tay là có thể kéo xuống chiếc khăn tắm kia... Ngọn lửa trong cơ thể gần như sắp thiêu đốt lý trí của hắn, hắn cảm thấy sắp không thể khống chế nổi mình mà đè cô xuống, hôn cô thật mãnh liệt...

- Dạ Đình Sâm? – Thấy hắn im lặng, Nhạc Yên Nhi lại hỏi lần nữa:

- Anh tìm tôi có việc gì? Dạ Đình Sâm như tỉnh khỏi cơn mơ, lý trí dần dần trở lại.

Hắn rời mắt, lạnh lùng hỏi:

- Sao cô lại ăn mặc kiểu đó? Quần áo đâu hết rồi? Giọng nói lạnh như băng đá, còn dẫn theo cơn giận rõ ràng.

Trái tim trong lồng ngực Nhạc Yên Nhi đập thành thịch.

Quả nhiên, gay đều không thích nhìn thấy thân thể phụ nữ.

Hắn nhất định là ghét bỏ cô.

Cô vội giải thích:

- Tôi quên mang quần áo thay.

Hơn nữa tôi cũng không biết anh ở trong phòng.

Cô nói xong, cuối cùng còn hơi oán thăm một chút.

Người này tự ý chạy vào phòng cô còn nổi giận với cô.

- Mặc đồ vào.

Nhạc Yên Nhi vội cầm lấy đồ ngủ, trở về phòng tắm thay đồ rồi mới cẩn thận đi ra.

Đôi mắt nai con to tròn chớp chớp, như là đang nói giờ không còn gì để soi mói nữa chứ? Dạ Đình Sâm chỉ nhìn thoáng qua đã phát hiện mặc dù đã mặc đồ kín mít, nhưng bị đôi mắt ngập nước của cô nhìn chăm chú lại khiến dục hỏa trong lòng hắn càng cháy mạnh hơn.

Hắn dứt khoát đứng dậy, túm lấy tay cô kéo vào trong phòng tắm đóng cửa lại.

Nhạc Yên Nhi bị hành động của hắn làm cho sững sờ, lập tức nghe thấy hắn đứng bên ngoài nói:

- Cô đừng đi ra, cứ đứng trong đó đi, tôi hỏi xong rồi đi ngay.

Nhạc Yên Nhi không kịp phản ứng, chớp mắt mấy cái liền.

Cô mặc quần áo rồi mà hắn vẫn ghét bỏ cô? Hay do cô là phụ nữ nên hắn không chịu được? Quả nhiên gay đều khó chiều.

Nhạc Yên Nhi thầm bĩu môi, giọng điệu lại vẫn rất nhã nhặn: Anh hỏi đi. Sao cô về muộn vậy? Công ty sắp xếp cho tôi một buổi casting, tôi đi lấy kịch bản, tan tầm rồi đi ăn cơm với bạn. Chính là người bạn ở chung với tôi ấy, tôi từng kể với anh rồi đó.

Nói chuyện gì? Tôi nói với cô ấy chuyện kết hôn.

Anh yên tâm đi cô ấy sẽ không nói cho người khác đâu.

Hơn nữa tôi không về nhà cũng phải nói rõ lý do cho cô ấy biết.

Bên ngoài yên lặng một lát.

Không biết bao lâu sau, Nhạc Yên Nhi cảm thấy đứng đến mức chân mỏi nhừ mới nghe thấy hắn hỏi tiếp:

- Casting cái gì? Nhạc Yên Nhi sững sờ.

Hắn đang tán gẫu với cô à? Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nói ra cái tên “Kiếm Hiệp”

Dạ Đình Sâm lại im lặng.

Nhạc Yên Nhi cảm thấy cuộc đối thoại này đúng là giống như tra tấn, không biết tại sao Dạ Đình Sâm lại có vẻ không muốn kết thúc nữa.

Một lúc lâu sau, Dạ Đình Sâm mới nói:

- Được rồi.

Cô đi ngủ đi.

Cô nghe thấy tiếng bước chân vững vàng của hắn, sau đó là tiếng đóng cửa, trong phòng lại trở về yên tĩnh.

Biết thợ cách âm rất tốt, tuy rằng hắn ở ngay bên cạnh cô nhưng hoàn toàn không thể nghe thấy một tiếng động nào trong phòng hắn.

Nhạc Yên Nhi ra ngoài, ngẫm nghĩ rồi mở laptop vào một trang web mua sách báo trên mạng, gõ mấy chữ “Đồng tính luyện ái”

Không ngờ lại có tới mấy trăm cuốn sách loại này.

“Văn hóa đồng tính luyện ái”

“Tâm lý học đồng tính luyện ái”

“Nghiên cứu sâu về đồng tính luyện ái”

... Nhạc Yên Nhi bỏ một đồng sách vào giỏ mua sắm rồi đặt hàng trả tiền.

Làm xong, cô nằm vật xuống giường.

Gay có tính cách sớm nắng chiều mưa thật đáng sợ, cô nhất định phải nghiên cứu kỹ lưỡng mới được.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng! Sáng hôm sau thức dậy, bởi vì cơn giận vô lý đêm qua nên Nhạc Yên Nhi không muốn nhìn thấy Dạ Đình Sâm, loay hoay trong phòng một lúc lâu cô mới xuống lầu.

Nhưng sau khi cô đi xuống thì quản gia Thẩm báo với cô rằng Dạ Đình Sâm đã đi rồi.

Nhạc Yên Nhi thở phào nhẹ nhõm, một mình ăn bữa sáng.

Nhưng không ngờ rằng ba ngày tiếp theo, Nhạc Yên Nhi đều không nhìn thấy Dạ Đình Sâm.

Đợi đến tối ngày thứ ba, lúc ăn cơm một mình, cô mới hỏi quản gia Thẩm.

- Thừa thiếu phu nhân, thiếu gia đi công tác ở Hồng Kông.

Thì ra là thế.

Nhạc Yên Nhi gật đầu, không biết sao có trong lòng thấy có chút mất mát.

Cô muốn hỏi khi nào hắn về, lại cảm thấy hơi khó mở miệng.

Quản gia Thẩm nhìn mặt đoán ý, hiểu rõ Nhạc Yên Nhi muốn biết gì, chủ động nói:

- Xử lý xong công việc bên kia thiếu gia sẽ về ngay.

Nhưng ngày cụ thể thì chưa quyết định.

Nhạc Yên Nhi đành phải gật đầu.

Còn tưởng hắn không ở nhà cô sẽ thoải mái hơn, nhưng ăn cơm một mình lại rất cô đơn.

Lần thứ ba cô mời quản gia Thẩm:

- Bác ăn cơm chung với tôi đi, nhiều đồ thế này mình tôi cũng không ăn hết được.

Lần thứ ba quản gia Thẩm từ chối cô:

- Thiếu phu nhân, như thế là không hợp lễ nghi.

Thế rồi cô lại phải một mình đối mặt với cả bàn đồ ăn.

Ăn cơm một mình chán lắm, khiến người ta không có khẩu vị cả, chỉ có lúc này cô mới thấy nhớ Dạ Đình Sâm.

Quản gia Thẩm thấy hết tất cả, bề ngoài vẫn bình thường như cũ nhưng thật ra trong lòng đã nở nụ cười sâu xa.

Vợ chồng son vừa kết hôn thật đúng là ngọt ngào như mật... Nhân lúc nghỉ ngơi, ông lặng lẽ gửi một tin nhắn: “Thiếu gia, gần đây thiếu phu nhân rất khỏe, chẳng qua là có vẻ nhớ ngài.”

Dạ Đình Sâm đang ngồi trong văn phòng ở Hồng Kông xa xôi, di động chợt rung lên.

Mắt phượng hồ hững cú xuống, nhìn tin nhắn trên màn hình ánh mắt hắn chợt trở nên mềm mại.

Đôi môi mỏng hơi nhếch lên, hắn dặn dò Nghiêm lão đứng sau lưng:

- Không cần mặc cả nữa, nhường ba điểm cho xí nghiệp Trí Viễn đi.

Ngày mai ký hợp đồng rồi mua vé máy bay sớm nhất về thành phố A.

Nghiêm lão gật đầu người.

Ba điểm?! Đó là ba mươi triệu đấy! Xưa nay thiếu gia chưa từng nhường nhịn nửa bước, khi nào thì trở nên dễ nói chuyện như vậy? Chẳng lẽ có chuyện gì ở thành phố A sao? Nghiêm lão lập tức trở nên nghiêm túc, bắt đầu suy đoán xem là công ty xảy ra chuyện gì lớn đến mức thiếu gia phải vội vã trở về như vậy.

Đương nhiên ông không thể ngờ rằng tất cả chỉ vì một tin nhắn mà thôi.

Xem thêm...

16. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 16: Có Kẻ Gây Sự

Sáng sớm hôm sau Nhạc Yên Nhi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cô mơ màng cầm di động lên xem thì thấy ba chữ “Diệp Hiểu Như”

nhấp nháy trên màn hình.

- Yên Nhi, chín giờ sáng hôm nay thử vai ở cao ốc Ảnh Sơn, em không quên đấy chứ? Diệp Hiểu Như là trợ lý đã theo Nhạc Yên Nhi hai năm, nhưng bình thường cô muốn có không gian riêng nên không bắt Diệp Hiểu Như ở cùng mình, chỉ khi có công việc cô ấy mới tới.

Nhạc Yên Nhi bừng tỉnh, ngồi bật dậy rồi vội vàng đáp:

- Không quên mà không quên mà, em dậy rồi đây.

Nói đoạn, cô nhìn chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường với vẻ hơi chột dạ, may quá mới có bảy rưỡi.

- Thế thì tốt rồi, tám giờ chị qua đón em đi spa được không? Bình thường khi có công việc thì Diệp Hiểu Như đều lái xe của công ty đến đón Nhạc Yên Nhi.

Thế nhưng cô chỉ nói việc kết hôn và chuyển nhà cho mỗi Dư San San, nếu Diệp Hiểu Như đến đón thì chẳng phải sẽ lộ tẩy hay sao? Nhạc Yên Nhi cuống lên:

- Đừng, chị đừng đến, em chuyển nhà rồi.

Tám giờ chị em mình gặp nhau ở spa luôn đi.

Diệp Hiểu Như không nghi ngờ gì nên đồng ý ngay.

Thời gian cấp bách nên Nhạc Yên Nhi không dám chậm trễ.

Cô nhanh chóng rời giường rửa mặt và tìm đại một bộ quần áo mặc vào.

Lúc Nhạc Yên Nhi xuống lầu thì bữa sáng đã được chuẩn bị xong.

Cô không kịp ngồi xuống ăn, chỉ cầm theo một miếng sandwich rồi nói với quản gia:

- Quản gia Thắm, phiền chú bảo tài xế đưa tôi đi một chuyến nhé.

Cô không biết phải giải thích chuyện mình có xe với Diệp Hiểu Như thế nào nên không để cho cô ấy nhìn thấy là tốt nhất.

- Vâng, thiếu phu nhân.

Nói địa chỉ cho tài xế xong, Nhạc Yên Nhi ăn bữa sáng ở trên xe rồi xuống xe ở con phố gần spa.

Đi tới góc cua thì cô phát hiện ra Diệp Hiểu Như đã đến rồi.

Thấy Nhạc Yên Nhi, Diệp Hiểu Như vội vã xuống xe.

Yên Nhi, hôm nay sao không để chị đi đón em? Hôm nay bạn em tiện đường đưa em đi luôn.

Chị đi qua đó cũng phiền nên mình cứ gặp nhau ở đây cho tiện.

Diệp Hiểu Như nhìn vẻ gượng gạo của cô một cách hồ nghi:

- Yên Nhi, em không yêu đương gì đấy chứ hả? Nhạc Yên Nhi lắc đầu rất dứt khoát:

- Không mà.

Cô không yêu đương gì thật, cô chỉ kết hôn thôi.

Diệp Hiểu Như nhìn bộ dạng quả quyết của cô thì yên tâm hơn một chút:

- Thế thì tốt.

Bây giờ đang là thời điểm quan trọng trong việc chuyển đổi hình tượng của em, Danny đã dặn chị tuyệt đối không cho em yêu đương gì đâu đấy.

Nhạc Yên Nhi mỉm cười miễn cưỡng, bụng nghĩ đúng là mình không yêu đương gì thật, chỉ là không biết nếu Danny biết mình kết hôn rồi thì có chém chết mình luôn không thôi.

Hai người vừa trò chuyện vừa đi tới spa phía trước.

Bình thường Nhạc Yên Nhi đều tự trang điểm cho mình.

Địa vị của cô còn chưa cao đến mức có nhân viên trang điểm riêng nên mỗi khi có công việc quan trọng cô sẽ tới spa này.

Trước đó có gọi điện hẹn trước nên thấy hai người đến liền thấy một cô gái trẻ tươi cười ra chào:

- Chị Nhạc, lâu quá rồi không thấy chị tới nha.

Nhạc Yên Nhi gật đầu lịch sự rồi đi cùng cô vào trong.

Spa này chuyên dùng để phục vụ các ngôi sao nữ, tầng một là phòng thay đồ, trong tủ kính long lanh bày đủ các loại lễ phục, tầng hai và tầng ba thì là phòng dành cho việc trang điểm.

Nhạc Yên Nhi vừa đi lên tầng hai thì đã nghe thấy bên trong có tiếng ồn ào.

Da của chị An đẹp thật đấy, không cần đánh phấn mà đã trắng nõn trắng nà. Phải đấy, không biết chị An chăm sóc da thế nào mà căng mịn thế này. Chị An, chị diễn “Bài Ca Mùa Xuân”

quá xuất sắc, đoạt hết cả hào quang của nữ chính luôn ấy. Nhạc Yên Nhi đi vào trong thì thấy một cô gái đang ngồi trên sofa, trước mặt bày hơn mười bộ đồ trang điểm trùng trùng điệp điệp.

Một người thợ trang điểm đang đứng bên cạnh dặm phấn và hai người khác ngồi hai bên trái phải sửa móng tay cho cô ta.

Nhạc Yên Nhi nhận ngay ra đó là An Tri Ý đóng trong một bộ phim mới đang hot gần đây.

An Tri Ý có khuôn mặt và dáng người rất đẹp, thế nhưng vào nghề đã lâu mà vẫn luôn diễn vai nữ thứ, chưa từng được đóng một vai nữ chính hắc hoi nào.

Một số người trong giới ghét An Tri Ý, đều ngấm ngấm gọi cô ta là An lão nhị.

Mấy người thợ trang điểm thấy Nhạc Yên Nhi bước vào thì đều tươi cười chào cô:

- Chị Nhạc đến đấy ạ.

An Tri Ý nghe thấy tiếng chào hỏi lao nhao bên tai mới nâng mí mắt lên, liếc nhìn Nhạc Yên Nhi rồi mỉm cười:

- Ô, thì ra là ngôi sao lớn Nhạc đấy à? Dưới nụ cười kia lại ẩn giấu vẻ lạnh lùng giễu cợt.

Nhạc Yên Nhi biết rõ sự thù địch không hề che giấu của cô ta là từ đâu mà có.

Trong cuộc bình chọn ngọc nữ ngày thơ trong sáng của các sao nữ trẻ đang hot trên Weibo tháng trước, cô và An Tri Ý đều có tên trong bảng xếp hạng.

Ban đầu là An Tri Ý giữ Top 1, nhưng lúc cuối khi cô đăng ảnh chân dung mang vẻ đẹp trong sáng lên thì số phiếu liền lợi ngược dòng vượt qua cô ta.

Xét về thời gian vào nghề thì dù sao An Tri Ý cũng là tiền bối của cô, cô ta thấy không thoải mái cũng là chuyện bình thường.

Nhạc Yên Nhi không có hứng tranh cãi với cô ta, chỉ tùy tiện chào một tiếng:

- Chào chị An.

Sau đó quay sang thợ trang điểm đang dặm phấn cho An Tri Ý:

- Lily, hôm nay vẫn phải làm phiền cô rồi.

Lily là thợ trang điểm quen làm cho cô trước nay, hiểu rất rõ khuôn mặt và chất da của cô.

Mấy năm nay Nhạc Yên Nhi vẫn nhờ cô trang điểm cho mình.

- Chị Nhạc ngồi chờ một tí nhé, chị An sắp xong rồi đây.

- Lily cười nói.

An Tri Ý nghe thấy thế thì ngược mắt lên:

- Ai bảo là tôi sắp xong rồi? Đây đúng là cổ tình gây sự.

Tay Lily khựng lại, cô ngại ngừng hỏi:

- Chị An, đánh phấn xong rồi, phấn trang điểm của chị cũng xong rồi mà.

An Tri Ý nhìn vào gương, nghiêng mặt trái phải rồi cười lạnh:

- Cô không thấy màu phấn hồng nhạt này làm cho mắt tôi nhìn như xệ xuống à? Tôi không thích.

- Chị An, hôm nay chị muốn trang điểm theo hướng trong sáng, phấn mắt màu đậm không hợp đâu, hơn nữa ban nãy lúc em đánh chị cũng biết...

- Tôi bảo đổi thì đổi đi, chẳng lẽ tôi không có quyền đổi màu phấn mắt hay sao? An Tri Ý nổi nóng, hai người thợ đang sửa móng tay cho cô ta cũng nhận ra bầu không khí bất thường nên dừng động tác lại.

Lily đành phải cười làm lành:

- Chị An, thế để Kì Kì trang điểm cho chị có được không ạ? Chị Nhạc có hẹn trước, hôm nay chị ấy có việc gấp lắm.

An Tri Ý quay sang nhìn Nhạc Yên Nhi rồi bỗng cười hỏi:

- Không biết hôm nay cô Nhạc vội đi thử vai nào thế? Sáng sớm ngày ra đã thấy An Tri Ý làm bộ làm tịch bày trò ở đây, Nhạc Yên Nhi căn bản không thèm để ý đến cô ta, thế nhưng trong giới giải trí này thì các mối quan hệ là vô cùng quan trọng.

Cho dù không làm bạn được thì Nhạc Yên Nhi cũng không muốn để An Tri Ý nắm thóp rồi làm bại hoại thanh danh của cô.

Vậy nên Nhạc Yên Nhi thản nhiên trả lời:

- Tôi chỉ mới vào nghề nên làm sao có tài nguyên tốt như chị An được.

Hôm nay chỉ là đi thử vai nữ thứ trong “Kiếm Hiệp”

thôi.

An Tri Ý nghe xong thì nhú mồm:

- “Kiếm Hiệp”

, nghe tên thì quen đấy mà không nhớ nổi, Tĩnh Như, em có ấn tượng gì không? Trợ lý của An Tri Ý đứng bên cạnh đã theo cô ta từ lâu, đương nhiên biết rõ cô ta có ý gì.

Nghe thấy thế, trợ lý bèn phối hợp ngay:

- Hình như là bộ phim mà chúng ta từ chối tuần trước thì phải.

Đạo diễn Trần nói vai diễn ấy rất hợp với khí chất của chị, cứ nấn nỉ chị phải nhận, nhưng mà chúng ta đã nhận “Bản Tình Ca Màu Trắng”

thì nên không xếp lịch được.

“Bản Tình Ca Màu Trắng”

là bộ phim quan trọng của Công ty Giải trí Hoàn Vũ năm nay, Trung Hàn hợp tác, vốn đầu tư siêu cao, kịch bản là do hai biên kịch nổi danh của Trung Quốc và Hàn Quốc hợp tác viết, đạo diễn cũng thuộc top đầu trong giới làm phim truyền hình.

Mọi người đều nói đây sẽ là bộ phim giành giải vàng trong Quốc Kịch Thịnh Điển, chưa bắt đầu quay mà đã nóng bỏng tay rồi.

An Tri Ý ra vẻ ta đây, rõ ràng là muốn mĩa mai Nhạc Yên Nhi không nổi tiếng nên chỉ có thể nhặt lại đồ thừa mà cô ta không thèm thôi.

Vốn dĩ Nhạc Yên Nhi cho rằng An Tri Ý không thoải mái một chút thì cũng bình thường, không ngờ cô ta lại nhỏ nhen như thế, chỉ vì một cuộc bầu chọn nho nhỏ mà vút hết hình tượng để châm chọc cô ngay giữa chốn đông người như vậy.

Xem thêm...

17. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 17: Dừng Mươi Vạn Mua Thanh Danh

Nhạc Yên Nhi đương nhiên không biết cuộc bầu chọn lần trước là do An Tri Ý tìm người khởi xướng và tung tiền mua thủy quân bỏ phiếu để cô ta có thể giật Top 1, lên hot search, cho đoàn phim “Bản Tình Ca Màu Trắng”

thấy mình được cộng đồng mạng ủng hộ thế nào, nhằm giành cơ hội diễn vai nữ phụ thuần khiết vô ngần trong bộ phim đó.

Không ngờ Nhạc Yên Nhi lại nhảy vào ngang đường.

Một người mới vào nghề được có hai năm mà dám đoạt hết hào quang của mình như thế thử hỏi làm sao cô ta nuốt trôi cục tức này cho được? Tuy cuối cùng cô ta vẫn giành được vai diễn, thế nhưng nổi căm giận cô ta dành cho Nhạc Yên Nhi thì không thể vơi đi.

Cô ta luôn nghĩ rằng Nhạc Yên Nhi cố ý mua thủy quân để tranh giành với mình, căn bản không coi tiền bối như mình ra gì.

Hôm nay An Tri Ý thực sự muốn Nhạc Yên Nhi phải xấu mặt.

Nhạc Yên Nhi mỉm cười, vẻ mặt dịu dàng khiêm tốn rất đúng mực:

- Vâng vâng, chị An vào nghề tám năm, là tiền bối của tôi mà.

Từ hồi trung học tôi đã xem phim chị đóng rồi, tuy chị chỉ diễn vai phụ, thế mà phong thái còn hơn xa nhân vật nữ chính.

Không ngờ bây giờ tôi lại được làm đồng nghiệp với chị.

Mặt An Tri Ý đổi sắc tức thì.

Những lời Nhạc Yên Nhi nói có hai hàm ý.

Thứ nhất, cô nói cô xem phim của An Tri Ý mà lớn lên, bây giờ cô cũng đã vào nghề, vậy chẳng phải An Tri Ý đã già lắm rồi sao? Thứ hai, cô nói An Tri Ý từ lúc mới đóng phim đã đóng nữ thứ, làm diễn viên bao nhiêu năm nay mà vẫn không được diễn nữ chính lần nào, căn bản là đã hết thời rồi.

Câu nói này đúng là vả vào mặt An Tri Ý chan chất.

Không một người phụ nữ nào muốn bị người khác chê già, đặc biệt là những người phụ nữ trong giới giải trí.

Rất nhiều người đã lớn tuổi mà vẫn chỉnh sửa mặt mũi hết lần này đến lần khác, chính là vì không chịu thừa nhận rằng mình đã già, muốn giữ lại những tháng năm thanh xuân đẹp đẽ nhất.

Trong giới này, già đi cũng đồng nghĩa với hết thời.

Có vô số cô gái trẻ trung xinh đẹp, duyên dáng thướt tha chen vỡ đầu chỉ để được diễn một vai quần chúng, chẳng ai đủ nhẫn nại mà đi ngắm mãi một bà già.

Diễn viên vốn là nghề bạc bẽo như thế đấy.

Cho nên, tuy Nhạc Yên Nhi chỉ nói một câu bằng giọng nhẹ nhàng nhưng lại chọc trúng chỗ đau của An Tri Ý.

Cô ta đã 29 tuổi.

Cho dù nhìn vẻ bề ngoài giống như chỉ hai lăm hai sáu, thế nhưng làn da căng bóng đã bắt đầu thoái hóa.

Mỗi tối cô ta đều đắp kem dưỡng rất dày mà sáng hôm sau ngủ dậy vẫn có nếp nhăn nhàn nhạt quanh mắt, sắc đẹp của cô ta đang hao mòn dần.

Thế nhưng cô ta thậm chí còn chưa được diễn một vai nữ chính nào.

Cô ta không thể rời khỏi giới này như những ngôi sao nữ nổi tiếng khác, bởi vì cho dù cô ta có ra đi thì cũng chỉ để lại một trò cười “hành nghề mười năm chưa từng được diễn nữ chính”

mà thôi.

Bây giờ điều mà cô ta để ý nhất lại bị một người mới vào nghề vạch trần.

An Tri Ý cơ hồ thẹn quá hóa giận, không thềm để ý thân phận nữa mà sấn sổ lao về phía Nhạc Yên Nhi:

- Con khốn này, mày nói cái gì? Thợ trang điểm cũng không dám để các cô gây gỗ trong spa của mình, hai nhân viên ở hai bên trái phải vội vàng kéo cánh tay An Tri Ý lại rồi khuyên can nhỏ nhẹ: Chị An đừng giận, tức giận hại sức khỏe cũng không tốt đâu. Phải đó chị An, hai người là bạn bè trong giới, ngẩng đầu không gặp thì cúi đầu vẫn gặp mà. An Tri Ý đang nổi nóng làm sao quan tâm được nhiều như vậy.

Cô ta chỉ cảm thấy bây giờ đến một đứa thợ trang điểm còn con cũng dám chọc tức mình, bèn gạt tay người đang kéo cô ta ra rồi vung tay tát thẳng vào mặt cô thợ đứng bên phải.

- Lũ khốn khiếp chúng mày đều cùng một giuộc với nhau! Thợ trang điểm kiếm cơm nhờ vào các ngôi sao nên làm sao dám đắc tội với An Tri Ý.

Cô không dám trốn mà đứng im ăn nguyên một bạt tai, mặt lệch hẳn sang một bên, trong mắt đã ầng àng nước.

Tách! Tiếng flash giòn tan vang lên.

An Tri Ý ngẩng đầu lên liền thấy Nhạc Yên Nhi giơ điện thoại nhìn cô ta.

Thấy An Tri Ý nhìn qua, Nhạc Yên Nhi cười rạng rỡ:

- Nào, chị An, nhìn vào ống kính để tôi chụp thêm mấy tấm chính diện nào, không ngờ cái điện thoại này chụp ảnh nét thật.

Bấy giờ An Tri Ý mới hiểu cảnh mình đánh người ban nãy đã bị chụp lại.

Cô ta tức điên lên, định xông tới giật điện thoại của Nhạc Yên Nhi thì lại bị Diệp Hiểu Như từ đằng sau bước ra chặn lại.

Giọng điệu của Diệp Hiểu Như lạnh như băng: Cô An, mong cô chú ý đến thân phận của mình. Mày là cái thá gì mà cũng xứng dạy đời tao? Nói đoạn, An Tri Ý giơ tay lên định đánh người tiếp.

- chị An, tôi khuyên chị đừng làm như thế.

- Nhạc Yên Nhi bỗng lên tiếng, lắc lắc chiếc điện thoại trong tay rồi mỉm cười:

- Nếu ảnh chụp chị đánh người ở nơi công cộng mà bị đăng lên mạng thì không biết fan của chị có còn ủng hộ chị nữa không, rồi công ty có còn nâng đỡ chị nữa không nhỉ? Bàn tay của An Tri Ý cứng đờ giữa không trung, không dám hạ xuống nữa.

Cô ta sợ chọc giận Nhạc Yên Nhi, thế nhưng lại không cam lòng cứ thế bỏ qua chuyện này.

Trợ lý của An Tri Ý thấy thế, bèn kéo cô ta lại rồi nói một cách e dè:

- Chị An, bây giờ đang là thời điểm quan trọng đối với chị, phim còn chưa quay đâu, nếu có gièm pha gì chỉ sợ thì đoàn phim “Bản Tình Ca Màu Trắng”

sẽ... An Tri Ý sợ hãi.

Đúng vậy, cô ta không phải là nhân vật tai to mặt lớn gì, mà “Bản Tình Ca Màu Trắng”

lại là chế tác lớn có triển vọng đoạt giải vàng giành cho phim truyền hình.

Nếu bây giờ thanh danh của cô ta bị bôi nhọ thì đoàn phim chắc chắn sẽ không giữ cô ta lại.

Đây là cơ hội mà cô ta phải nắm với nhà sản xuất mấy lần mới có thể giành được, thuộc tính nhân vật của vai nữ phụ vô cùng được yêu thích, chỉ cần quay phim thuận lợi thì cô ta có thể một bước lên mây.

Cô ta tuyệt đối không thể phá hủy tiền đồ của mình chỉ vì con nhãi Nhạc Yên Nhi này được.

Trong lòng An Tri Ý bùng bùng lửa giận, thế nhưng không dám ra tay với Nhạc Yên Nhi nữa, chỉ có thể nuốt giận rồi giương mắt nhìn cô:

- Xóa ảnh đi.

Nhạc Yên Nhi cười rạng rỡ:

- Chị An, nếu tôi bán tấm ảnh này cho tuần san Quất Tử thì chị nghĩ họ sẽ trả tôi bao nhiêu tiền? “Ngọc nữ thuần khiết An Tri Ý hành hung người khác”

, chắc chắn, chỉ nghĩ thôi đã thấy cái tit này hấp dẫn rồi, có khi còn được lên trang nhất tuần này luôn ấy chứ.

Tuần san Quất Tử là một tạp chí lá cải đầy tai tiếng, chỉ cần có tư liệu thì bọn họ dám đăng bất cứ thứ gì, ngôi sao đổ bao nhiêu tiền quan hệ xã hội cũng vô dụng.

Chính vì phong cách dầu muối không ngấm này mà họ được quần chúng hoan nghênh nhiệt liệt, cho nên xưa nay vẫn ngồi vững ngôi đầu trong các tờ báo lá cải với lượng tiêu thụ cao ngất ngưỡng.

- Nhạc Yên Nhi, mày không muốn kiếm cơm trong giới này nữa à? Một ngôi sao nhỏ mà dám ngang nhiên đắc tội với tiền bối hả! – Lúc này An Tri Ý không còn chút hình tượng nào, nhìn như thể sắp phun lửa đến nơi.

- Làm ăn trong giới này mỗi người đều phải dựa vào bản lĩnh của mình thôi, tôi có dựa dẫm vào chị An đây đâu mà phải sợ.

Trợ lý của An Tri Ý sợ cô ta kích động nên phải kéo chặt lấy tay cô ta.

An Tri Ý hít sâu mấy lần rồi nhìn Nhạc Yên Nhi với vẻ lạnh lùng: Nói đi, rốt cuộc cô muốn thế nào? Mười vạn. Gì cơ? Đưa mười vạn đây, tôi sẽ xóa ảnh chụp và quên luôn vụ này đi. An Tri Ý cười lạnh:

- Nhạc Yên Nhi, có phải cô điên rồi không? Đòi mười vạn cho một tấm ảnh vớ vẩn hả? Nhạc Yên Nhi xoay chiếc điện thoại trong những ngón tay thon dài:

- Xem ra chị An thấy thanh danh của mình chẳng đáng mười vạn nhỉ.

An Tri Ý ngây ra.

Nhạc Yên Nhi mỉm cười bảo:

- Mười vạn mua thanh danh của chị, không biết chị An có thấy đáng giá không? Xem thêm...

18. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 18: Nguyên Nhân Trở Về

Một lúc lâu sau, An Tri Ý nuốt giận, nghiêng răng nghiêng lợi bảo với trợ lý:

- Chuyển khoản cho cô ta.

Sau đó cô ta đi thẳng ra khỏi cửa mà không quay đầu lại, giày cao gót nện cồm cộp trên sàn.

Sau khi An Tri Ý đi thì bầu không khí căng thẳng trong phòng cuối cùng cũng thoải mái hơn một chút.

Trợ lý của An Tri Ý không ngang ngược như cô ta.

Thấy An Tri Ý sượng mặt thì cô cũng hơi ngượng ngùng, bèn nói với Nhạc Yên Nhi với vẻ xấu hổ:

- Cô Nhạc, xin hãy cho tôi tài khoản, tôi sẽ chuyển khoản cho cô.

Nhạc Yên Nhi chỉ vào thợ trang điểm bị đánh ban nãy:

- Chuyển cho cô ấy đi.

Thợ hóa trang kia ngẩng đầu lên.

Cô mới hơn hai mươi, vẫn còn là thợ phụ, đang bưng mặt khóc nức nở, cả nửa bên mặt sưng vù lên.

Nghe thấy Nhạc Yên Nhi nói thế, trên mặt cô đầy vẻ ngạc nhiên, quên luôn cả rơi nước mắt.

Nhạc Yên Nhi nhìn khuôn mặt sưng vù của cô thì nhú mày:

- Không ngờ An Tri Ý lại kéo cả người không liên quan vào việc này, nhưng nói gì thì chuyện cũng do tôi mà ra, cô cầm lấy tiền này mà lo vết thương đi.

Bấy giờ cô thợ trang điểm mới hiểu chuyện gì vừa xảy ra, cô lại đỏ hồng cả mặt rồi nói liên mồm:

- Cảm ơn chị Nhạc, cảm ơn chị Nhạc.

Chuyển khoản xong, Nhạc Yên Nhi xóa ảnh ngay trước mặt trợ lý của An Tri Ý.

Lily gặp chuyện như thế ở ngay spa nhà mình nên cũng rất ngượng ngùng, cô vội vã cười làm lành:

- Chị Nhạc, chị đừng giận, để em trang điểm cho chị nhé.

Nhạc Yên Nhi gật đầu rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh ghế mà An Tri Ý vừa ngồi.

Lily bắt đầu thoa kem dưỡng da cho Nhạc Yên Nhi.

Nhạc Yên Nhi nhắm mắt lại, nghe thấy có thợ trang điểm ở bên cạnh nói: Chị Nhạc, hôm nay chị quá ngầu! ... Hả? – Nhạc Yên Nhi không mở mắt ra mà hỏi với vẻ ngạc nhiên. Không biết gần đây An Tri Ý dựa hơi ai mà ngông cuồng lắm.

Hôm trước Tú Tú sửa móng tay cho cô ta, không cẩn thận mạnh tay quá làm cho cô ta bị đau, thế là cô ta cũng tát Tú Tú một cái, sau đó móng tay của cô ta còn rạch lên mặt Tú Tú nữa.

Các cô đã ngứa mắt cái thói coi thường người khác của An Tri Ý từ lâu rồi, hôm nay vừa có người mở màn thì mấy cô nàng khác cũng phụ họa theo ngay.

Đúng đó, sắp hết thời đến nơi rồi, chẳng biết dựa vào đâu mà kiêu căng thế. Nghe nói là bám được vào một quản lý cấp cao của L.N nên mới nhận được tài nguyên tốt như “Bản Tình Ca Màu Trắng”

đấy.

Thật hay đùa đấy? Quản lý cấp cao của L.N mà dễ bám như vậy à? Tôi nghe trong group buôn dưa đấy, có người thấy tận mắt luôn mà. Nhạc Yên Nhi nghe thấy thế thì mở mắt ra: L.N? Là Tập đoàn đế quốc L.N ấy hả? Đúng đó, đúng đó. Bám được quản lý cấp cao của L.N mà đã ngông cuồng thế sao? Vậy chẳng phải người vợ hợp pháp của Chủ tịch L.N như cô sắp bay lên trời luôn rồi à? Nghe chuyện này, Nhạc Yên Nhi càng khinh thường An Tri Ý hơn.

.....

Cùng lúc đó, biệt thự cao cấp ở khu Thượng Đông cũng mở cửa.

Quản gia Thẩm thấy người vừa bước vào thì giật mình:

- Thiếu gia, sao ngài về sớm thế? Ông không khỏi lo lắng, chẳng lẽ là việc làm ăn ở Hồng Kông lần này không thuận lợi hay sao? Dạ Đình Sâm vừa xuống máy bay đã về biệt thự ngay mà không hề có vẻ mệt mỏi, vẫn hoàn mỹ đến từng sợi tóc.

Đây chính là lễ nghi quý tộc, dù lúc nào trông cũng phải thật đường hoàng đĩnh đạc.

Quản gia Thắm nhìn lên sắc mặt của Dạ Đình Sâm, thấy hần chẳng những không có vẻ không vui mà khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc thường ngày cũng thả lỏng hơn, dường như tâm trạng không tệ lắm.

Xem ra không phải vì chuyện gì xấu rồi.

- Thiếu phu nhân đâu? Dạ Đình Sâm quét mắt nhìn một lượt tầng trệt không thấy Nhạc Yên Nhi, tưởng cô vẫn đang ngủ bèn đi lên cầu thang.

- Thiếu gia, hôm nay thiếu phu nhân có buổi thử vai nên đã ra ngoài từ sáng sớm rồi.

Dạ Đình Sâm dừng bước.

Hắn nhớ ra rồi, tối hôm đó cô đã nói với hắn về việc này.

Nhưng dù đã biết đáp án, trong lòng hắn vẫn hơi thất vọng.

Cứ tưởng mình vừa về đến nhà là sẽ nhìn thấy cô ấy ngay.

Nghe thấy quản gia Thắm nói cô ấy nhớ mình nên hắn đã về ngay, ai ngờ cô lại chạy nhanh đến vậy.

Dạ Đình Sâm đáp một tiếng rồi đi ra khỏi biệt thự.

Quản gia Thắm đứng ngây ra, thiếu gia làm sao vậy? Vừa mới về chưa được hai phút, thấy thiếu phu nhân không có nhà bèn đi luôn.

Ông bỗng nảy ra một suy đoán lớn mật mà chính mình cũng không tin nổi... Thiếu gia vừa về đã hỏi ngay thiếu phu nhân đâu... Thiếu phu nhân không có nhà, thế là thiếu gia đi luôn... Chẳng lẽ vì ông nói cho thiếu gia biết thiếu phu nhân nhớ ngài ấy, nên ngài ấy mới về thành phố A ngay lập tức à? Không phải chứ?! Đây có phải là thiếu gia lạnh lùng xa cách của ông không vậy? Ông có nằm mơ cũng không dám nghĩ đến cảnh tượng này! Quản gia Thắm ngây ngẩn cấu tay mình một cái.

Ui! Đau quá! Dạ Đình Sâm vừa ra khỏi biệt thự thì lên thẳng con Lincoln limousine đậu bên ngoài, Nghiêm lão và thư ký thấy hắn đi nhanh như thế thì đều hơi bất ngờ.

- Thiếu gia, ngài quên gì nên quay lại lấy phải không? – Nghiêm lão ướm hỏi.

Đặt vé chuyến bay sớm nhất để về, xuống máy bay là về ngay biệt thự, trừ bỏ quên văn kiện quan trọng gì thì Nghiêm lão không nghĩ ra lý do khác khiến cho hắn phải vội vàng như thế.

Dạ Đình Sâm chỉ hơi mím đôi môi mỏng chứ không đáp lại, khiến cho không khí xung quanh trầm hẳn xuống.

Thư ký nhìn sắc mặt của Dạ Đình Sâm rồi dè dặt hỏi:

- Chủ tịch, giờ về công ty ạ? Dạ Đình Sâm lạnh lùng liếc mắt, thư ký vội vã ngậm miệng.

Một lát sau.

- Điều tra xem hôm nay “Kiếm Hiệp”

thử vai ở đâu.

Nghiêm lão và thư ký liếc nhìn nhau, cả hai đều nghĩ là mình nghe nhầm.

Vị chủ tịch mà mỗi phút mỗi giây đều là tiền tỉ này lại đi quan tâm một buổi thử vai phim truyền hình ư? Thế nhưng thư ký đã theo Dạ Đình Sâm nhiều năm nên khi nghe thấy mệnh lệnh của hắn thì theo bản năng vẫn làm ngay.

Anh chàng lập tức lấy notebook ra tra cứu một loạt công ty truyền thông dưới trướng L.N.

Bất cứ bộ phim mới nào ở thành phố A cũng tìm đến xin L.N đầu tư.

Thế nhưng ngành giải trí này không phải hạng mục chủ yếu của công ty nên trước nay Dạ Đình Sâm vẫn mặc kệ.

- Tìm ra rồi! – Thư ký vừa nói xong thì đã cảm thấy ánh mắt đầy áp lực của Dạ Đình Sâm đảo qua người mình.

Anh chàng nuốt nước miếng đánh ực rồi hạ giọng nói:

- Ở tầng 8 tòa nhà Ảnh Sơn, đã bắt đầu được một tiếng rồi.

Công ty Giải trí Hoàn Vũ dưới trướng chúng ta đầu tư 400 ngàn, đạo diễn là Diệp Thành.

Đôi mắt Dạ Đình Sâm hơi nheo lại, ánh mắt sâu xa không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Thư ký phỏng đoán suy nghĩ của Dạ Đình Sâm rồi ướm hỏi:

- Chủ tịch, bây giờ đến tòa nhà Ảnh Sơn à? Dạ Đình Sâm nhìn anh chàng với ánh mắt như đang nhìn một thằng ngu.

Thư ký hiểu ý ngay, bèn ngồi thẳng dậy nói với tài xế:

- Đi đến tòa nhà Ảnh Sơn.

Trong lòng thì nước mắt chảy ròng ròng không sao nén nổi.

Làm thư ký của chủ tịch chẳng dễ dàng gì, mới không hiểu có một ánh mắt thôi mà đã bị coi là đồ ngu rồi... Nghiêm lão cũng âm thầm cân nhắc, “Kiếm Hiệp”

à? Hình như tổng số tiền đầu tư bộ phim này cũng chỉ khoảng 200 triệu thôi thì phải, sao thiếu gia tự nhiên lại muốn đi xem thử vai thế nhỉ? Chẳng lẽ trong việc này có điều gì khó nói? Thiếu gia muốn tăng tỉ trọng cho mảng giải trí của tập đoàn à? Chẳng lẽ thiếu gia biết được tin tức gì nên mới trở về vội vàng như thế? Ba người trên xe đều suy nghĩ rất nhiều, thế nhưng chẳng ai nghĩ giống ai cả.

Xem thêm...

19. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 19: Dạ Đình Sâm Đến!

Vì việc của An Tri Ý làm kéo dài thời gian nên khi Nhạc Yên Nhi tới tòa nhà Ảnh Sơn thì đã mười giờ.

Diệp Hiểu Như đỗ xe dưới tầng hầm rồi để Nhạc Yên Nhi đi thang máy lên thẳng phòng thử vai.

Buổi thử vai đã bắt đầu rồi, hai người vừa vào đã thấy một đồng người tụ lại quanh một khoảng trống rộng có bục cao ba mét, bên cạnh đó là trục treo dây cáp.

Vị trí cách bục không xa kê năm sáu chiếc ghế, có ba người đang ngồi bàn bạc điều gì đó.

Nhạc Yên Nhi nhìn qua thì thấy đạo diễn không tới, chỉ có phó đạo diễn, nhà sản xuất và biên kịch.

Xem ra vai nữ phụ này cũng không được coi trọng cho lắm.

Một diễn viên đang thử vai, trợ lý trưởng quay vừa đeo cáp cho cô vừa cúi đầu dặn dò gì đó, diễn viên nữ nọ gật đầu.

Diễn viên nữ kia quay lưng về phía Nhạc Yên Nhi nên cô không biết là ai, bèn hỏi một trợ lý đang đứng gần đó:

- Ai đang diễn thử thế? Trợ lý liếc mắt nhìn cô, thấy cô không phải cast vai quan trọng gì thì thái độ liền lạnh nhạt hẳn.

Cô ta nói với vẻ khó chịu:

- Diệp Giai Đồng.

Nói xong, dường như không muốn nhiều lời với cô cho lãng phí thời gian, cô ta chẳng buồn nhìn cô nữa mà quay người đi thẳng.

Người trong giới giải trí luôn đập lên người thấp mà tăng bốc kẻ cao, Nhạc Yên Nhi cũng không để tâm cho lắm.

Cô nghĩ một chút, thấy chẳng có ấn tượng gì với cái tên Diệp Giai Đồng, phỏng chừng địa vị trong giới còn không bằng cô nữa, có thể là người mới vào nghề.

Chỉ tầm bảy tám phút thì Diệp Giai Đồng đã buộc xong dây cáp, phó đạo diễn giơ tay lên hô:

- 1, 2, 3....

Action! Phó đạo diễn vừa hô dứt lời thì Diệp Giai Đồng đã nhảy xuống.

- Hồng! Hồng! Hồng! – Phó đạo diễn bực bội quát âm lên:

- Diệp Giai Đồng! Cô là khúc gỗ à?! Cứ thế nhảy thẳng xuống là sao? Cô là nữ hiệp chứ có phải là cương thi đâu! Diệp Giai Đồng đỏ hoe mắt cầu xin phó đạo diễn một cách tội nghiệp:

- Đạo diễn Trương, xin ông cho tôi một cơ hội nữa đi, để tôi nhảy lần nữa, tôi nhất định sẽ làm tốt hơn mà.

- Nhảy nhảy nhảy, cô đi nhảy lâu luôn đi! Đổi người, đổi người! Phó đạo diễn ra lệnh một tiếng, trợ lý trường quay bên dưới bèn tháo cáp trên người Diệp Giai Đồng xuống.

Diệp Giai Đồng biết cơ hội hiếm có đã bị mình làm hỏng thì gục đầu xuống, nước mắt lã lã.

Nhạc Yên Nhi thử tính một chút, Diệp Giai Đồng diễn thử chưa tới mười giây đã bị đào thải.

Trong giới này cô mà không nổi tiếng thì người khác sẽ chẳng coi cô ra cái thá gì.

Cô mím môi, thầm hạ quyết tâm nhất định phải được chọn.

Thấy một giám chế mình quen đi ngang qua, Nhạc Yên Nhi vội bước đến chào hỏi:

- Chị Trần, lâu rồi không gặp, xin lỗi vì em tới muộn.

Chị Trần đã làm việc trong giới này từ lâu nên không có thái độ bợ đỡ như những người khác, chỉ gật đầu với cô:

- Xin hỏi chị Trần em là người thứ mấy thử vai vậy? Chị Trần mở tài liệu trong tay ra xem rồi nói:

- Em số tám, sau khi Khương Tuệ Lâm diễn thử xong thì đến lượt em, cho em xem kịch bản trước này.

Nói đoạn, chị đưa cho cô hai tờ giấy.

Nhạc Yên Nhi cảm ơn chị rồi ngồi sang một bên đọc kịch bản.

Nội dung thử vai hôm nay là một cảnh đánh nhau không có gì phức tạp, chắc là do nhân vật này có quá nhiều cảnh đánh đấm, cho nên hôm nay chỉ cần khảo sát khả năng thăng bằng và phối hợp của cơ thể khi treo trên dây cáp thôi.

Nội dung cảnh diễn là nữ phụ ở trên cây nghe lén được thanh mai trúc mã lớn lên bên cạnh mình từ nhỏ chính là người hại chết cả nhà mình, cô bay vọt từ trên cây xuống rồi đánh nhau với nam phụ.

Hôm nay nam phụ không tới, chỉ có chỉ đạo võ thuật ở bên dưới diễn cùng với các cô.

Bục cao ba mét kia là cây mô phỏng.

Giữa đám người bỗng nổi lên tiếng ồn ào, rồi sau đó lập tức im lặng.

Nhạc Yên Nhi ngẩng đầu lên đầy nghi hoặc.

Có một người bước vào từ cửa lớn.

Người ấy mặc vest đen, dáng người cao lớn, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ lạnh lùng, toàn thân tỏa ra khí chất người sống chớ đến gần.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi, mọi người xung quanh bao gồm cả nhân viên công tác, trợ lý và người đại diện đều bàn luận xôn xao: Trời ơi, đẹp trai quá! Ngôi sao nào thế? Không biết! Người mới à? Trời má ơi còn đẹp hơn cả Chu thiên vương! Khí thế của anh ấy cũng mạnh mẽ quá đi! Tôi còn không dám nhìn thẳng vào mắt anh ấy nè! Dạ Đình Sâm hơi nhũn mảy, ánh mắt lại càng lạnh hơn.

Khi Dạ Đình Sâm đến gần hơn mọi người đều nuốt hết những lời muốn nói rồi ngoan ngoãn im lặng như thể bị lấy nhiễm bầu không khí lạnh băng quanh hân.

Dạ Đình Sâm đi đến đâu thì mọi người lùi một bước đến đó, đám người đông đúc chia nhau tách ra hai phía, tạo thành một con đường chính giữa cho hân đi.

Nhạc Yên Nhi nghe thấy tiếng bàn luận của mọi người mới ngừng đầu lên.

Thấy Dạ Đình Sâm, cô mở to hai mắt rồi sững sờ nhìn hân bước tới.

Sao sao sao sao hân hân hân hân lại đến đây?! Không phải hân đang đi công tác ở Hồng Kông à? Về lúc nào thế? Sao vừa về lại chạy tới chỗ thử vai làm gì vậy? Đừng nói là hân đến tìm cô đó nha? Ý nghĩ này vừa nảy ra thì Nhạc Yên Nhi đã cúi gục đầu xuống rồi rút cả hai vai lại, định chôn mình trong đám đông luôn cho xong.

Dựa theo tính cách của Dạ Đình Sâm thì chắc chắn là hân lười chơi lá mặt lá trái với cô, vạn nhất quan hệ của họ mà lộ ra thì biết làm thế nào bây giờ? Chỗ này lắm người nhiều miệng, nếu tin tức mà đến tai mấy tạp chí lá cải thì cô còn làm việc trong cái giới này sao được? Chỉ là một cuộc hôn nhân giả kéo dài nửa năm mà thôi, cô không muốn đánh mất nghiệp diễn của mình vì nó đâu.

Sau đó cô lại nghĩ, nếu hân muốn tìm cô thì sao không gọi trước cho cô? Chạy thẳng đến đây không phải chuyện Dạ Đình Sâm sẽ làm, chắc là hân có việc gì nên mới đến, có lẽ sẽ đi rất sớm thôi.

Nhạc Yên Nhi lại lặng lẽ ngừng lên liếc theo hướng đi của Dạ Đình Sâm.

Dạ Đình Sâm còn chưa đi tới giữa sân thì ba người nhóm đạo diễn đã đứng bật dậy.

Đặc biệt là phó đạo diễn.

Ban này gã vẫn còn nổi giận đùng đùng răn dạy Diệp Giai Đồng, thế mà chỉ trong chớp mắt đã cười tươi như thể đổi một khuôn mặt khác.

Ba người bọn họ bước ra rồi tiến lên mấy bước để nghênh đón Dạ Đình Sâm, thậm chí còn đưa cả hai tay ra bắt tay hân, trông hết sức ân cần.

- Chào Dạ thiếu, lâu rồi không gặp, lâu rồi không gặp.

Dạ Đình Sâm chỉ “Ừ”

một tiếng thản nhiên, không chào lại lấy một câu.

Phó đạo diễn lại không hề thấy thế là ngang ngược, gã chỉ cười lấy lòng hân càng nhiệt tình hơn:

- Dạ thiếu là quý nhân bận rộn, sao hôm nay lại có thời gian rảnh rỗi đến Ảnh Sơn thế này? Hề là người có chút khả năng ở thành phố A thì đều biết thân phận của Dạ Đình Sâm, nói hân là đế vương ngầm của nơi này cũng không đủ.

Toàn bộ xí nghiệp của L.N đều thuộc đế quốc thương nghiệp của Dạ gia, mà Dạ Đình Sâm chính là người thừa kế Dạ gia đời này, hân chỉ cần dậm chân một cái thôi cũng khiến cả thành phố A này phải rung chuyển.

Công ty Giải trí Hoàn Vũ là một chi nhánh nhỏ của L.N mà đã là công ty truyền thông số 1 số 2 trong nước.

Hoàn Vũ nắm trong tay hợp đồng với vô số ngôi sao hạng A, tiền đầu tư một năm lên đến hàng chục tỷ.

Trong giới giải trí này, ai có chút quan hệ với Hoàn Vũ thì giá trị con người cũng lên như điều gặp gió.

Dù bọn họ có thể vênh váo với một vài ngôi sao nhỏ, thế nhưng trước mặt những kẻ thuộc giới thượng lưu chân chính có tiền có quyền thực ra họ chẳng là cái thá gì.

Bình thường thậm chí họ còn không có tư cách tham dự những buổi tiệc rượu có mặt Dạ Đình Sâm nữa kìa.

Thế mà hôm nay Dạ Đình Sâm lại xuất hiện ở đây! Nếu không nắm chắc cơ hội này thì đúng là đồ ngu.

Phó đạo diễn đã sớm nghe nói tính Dạ Đình Sâm luôn lạnh lùng xa cách nhưng gã không hề để ý.

Người trong giới giải trí còn giỏi xu nịnh gấp mấy người thường, với thân phận của Dạ Đình Sâm thì hấn cao ngạo cũng là lẽ đương nhiên thôi.

+++++ Xem thêm...

20. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 20: Muốn Quyến Rũ Dạ Thiệu

Dạ Đình Sâm trả lời một câu không mặn không nhạt:

- Nghe nói hôm nay chọn diễn viên, tôi đến xem thử.

Bấy giờ phó đạo diễn mới nhớ ra Hoàn Vũ cũng là một trong những nhà sản xuất của “Kiếm Hiệp”

Dạ Đình Sâm làm chủ tịch đến xem cũng là đương nhiên.

Ông ta cứ tưởng Dạ Đình Sâm sẽ không để ý chút tiền đầu tư nho nhỏ kia, chẳng ngờ hôm nay hấn lại đích thân đến xem tình hình của đoàn phim thể này.

Mặt mày phó đạo diễn tự nhiên tươi tỉnh hẳn lên.

Chỉ cần Dạ Đình Sâm xuất hiện ở đây thì ông ta tin mình lại có thể kéo thêm hai trăm triệu tiền đầu tư nữa.

Phó đạo diễn nói liên mồm:

- Mời Dạ thiếu, mời Dạ thiếu, buổi thử vai mới bắt đầu được một lúc thôi, mong Dạ thiếu quan tâm nhiều hơn ạ.

Người đứng cách đó không xa nghe thấy cuộc nói chuyện của họ thì đều giật mình sợ hãi: Dạ thiếu?! Tôi không nghe lầm đấy chứ? Trời đất ơi! Tôi cũng nghe thấy phó đạo diễn gọi Dạ thiếu mà! Dạ thiếu của L.N đó á? Nghe nói anh ta vẫn còn độc thân đấy! Cô bé mồm thôi, dám bàn tán về Dạ thiếu, cô không muốn sống nữa sao? Bọn họ chỉ dám thì thầm với nhau chứ không dám to tiếng.

Không biết là Dạ Đình Sâm không nghe thấy hay là không buồn để ý.

Phó đạo diễn cười bồi rồi dẫn Dạ Đình Sâm ngồi vào ghế chính giữa trong dãy chỗ ngồi của người tuyển chọn.

Nhạc Yên Nhi giật thót trong lòng, kinh ngạc đến mức quên cả giấu mặt đi.

Cô ngẩng phắt đầu lên, chỉ sợ mình nhìn nhầm.

Sao Dạ Đình Sâm lại ngồi xuống?! Không biết có phải Nhạc Yên Nhi gặp ảo giác hay không, mà cô có cảm giác mình vừa ngẩng lên thì Dạ Đình Sâm đã nhìn thoáng về phía này, làm cho cô sợ đến mức lại phải cúi gục đầu xuống.

Thấy bộ dạng trốn tránh của cô ánh mắt của Dạ Đình Sâm liền lạnh đi.

Hấn mím đôi môi mỏng rồi làm như lơ đãng rời tầm mắt.

- Tiếp theo, Khương Tuệ Lâm.

- Trợ lý trưởng quay nhìn giấy rồi cầm loa hô lên.

Khương Tuệ Lâm lập tức leo lên bục thử vai.

Cô rất khéo cư xử, đứng trên đó cúi chào Dạ Đình Sâm và phó đạo diễn rồi cất giọng nói trong trẻo:

- Mong được các vị lãnh đạo chỉ giáo nhiều hơn.

Nói mà ánh mắt cứ dán chặt vào Dạ Đình Sâm.

Đáng tiếc Dạ Đình Sâm hoàn toàn không để ý.

Phó đạo diễn thấy Dạ Đình Sâm không nhìn cô ta thì phẩy tay bảo:

- Được rồi, chuẩn bị đi.

Trợ lý trường quay giúp Khương Tuệ Lâm buộc dây cáp xong liền lùi xuống.

Khương Tuệ Lâm hít sâu một hơi.

Vốn dĩ cô không tha thiết với vai diễn này lắm.

Thế nhưng hôm nay lại được gặp Dạ Đình Sâm, hẳn còn đến tận nơi xem casting.

Đây đã trở thành lần thử vai quan trọng nhất với cô từ trước tới giờ.

Cho dù có nhận được vai diễn này hay không thì cô cũng phải để lại ấn tượng tốt trong mắt Dạ Đình Sâm.

Ánh mắt của Khương Tuệ Lâm đan lại.

Cô chạy lấy đà hai bước rồi nhảy xuống dưới, miệng quát lên:

- Ngô Kính! Ta muốn dùng mạng của ngươi để tế linh hồn ba mươi chín người nhà ta trên trời! Khương Tuệ Lâm có chuẩn bị rồi mới đến.

Cô đáp đất vững vàng, biểu cảm nghiêm túc, trạng thái nhập vai, gươm cây kiếm chưa mở lưỡi đánh nhau với chỉ đạo võ thuật.

Khương Tuệ Lâm tốt nghiệp học viện vũ đạo, tuy diễn xuất kém cỏi nhưng dáng người thì lại rất tốt, mỗi động tác quay người cúi đầu đều yểu điệu như đang múa.

Biên kịch vừa xem vừa cau mày:

- Vai này là nữ hiệp chứ đâu phải danh kỹ, động tác của cô ấy quá mềm mại, chẳng có chút sức nào hết.

Phó đạo diễn thì lại xem một cách vui vẻ:

- Nữ hiệp không phải là phụ nữ hay sao? Đã là phụ nữ thì phải mềm mại một tí mới đẹp.

Người ta xem phim truyền hình có phải là vì xem đánh nhau thật đâu, chẳng phải ai cũng thích ngắm người đẹp hay sao? Nói xong, chắc là cảm thấy mình có lý lắm, ông ta lại quay sang hỏi Dạ Đình Sâm với vẻ lấy lòng:

- Dạ thiếu, ngài thấy thế nào ạ? Thế nhưng không biết Dạ Đình Sâm đang nghĩ gì mà không hề để ý đến Khương Tuệ Lâm.

Hắn lẳng lẳng nhìn về một hướng, vẻ mặt có chút lạnh lùng, hoàn toàn không nghe thấy mấy lời vừa rồi của phó đạo diễn.

Phó đạo diễn và biên kịch liếc nhìn nhau.

Bọn họ không qua lại gần gũi với Dạ Đình Sâm nhưng cũng đã nghe không ít tin đồn về Dạ thiếu, biết tính hắn vốn lạnh lùng lãnh đạm, đều cảm thấy không nên quấy rầy hắn thì hơn.

Họ ngậm miệng một cách vô cùng ăn ý rồi nghiêm túc xem Khương Tuệ Lâm diễn.

Vũ khí của Khương Tuệ Lâm đã bị chỉ đạo võ thuật tước đi, một thanh kiếm khác gác lên cổ cô.

Khương Tuệ Lâm quay lại, lạnh lùng nói:

- Ngươi giết ta đi.

Ta sẽ không cúi đầu trước ngươi đâu.

Đoạn diễn thử tới đây kết thúc.

Trợ lý trường quay tháo cáp cho Khương Tuệ Lâm, cô ta chạy đến vị trí người tuyển chọn rồi nghiêng đầu hỏi:

- Xin hỏi tôi biểu hiện như vậy có được không ạ? Nói xong cô liền nở một nụ cười ngọt ngào.

Phó đạo diễn theo bản năng nhìn sang Dạ Đình Sâm, thấy hắn đã hồi thần nhưng vẫn không có ý định trả lời thì đáp một câu ba phải:

- Vẫn chưa thử vai xong, cô chờ một lát đi.

Khương Tuệ Lâm nhìn chằm chằm vào Dạ Đình Sâm, không hiểu vì sao mình đã dùng hết bản lĩnh rồi mà vẫn không được hắn liếc nhìn lấy một cái.

Về ngoài xinh đẹp lại thêm người nhà cũng dám chi tiền để nâng đỡ cho nên trước nay cô vẫn hơi ngạo mạn.

Bây giờ cô cũng hỏi một cách đầy kiêu căng:

- Dạ thiếu thấy thế nào? Dạ Đình Sâm thấy ánh mắt nóng bỏng của cô ta vẫn bình chân như vại, chỉ lạnh lùng nhìn cô rồi nói:

- Chẳng lẽ cô đang chờ tôi khen cô sao? Ánh mắt của Dạ Đình Sâm không hề có chút tình cảm, chỉ có nỗi phiền chán đọng đầy như đang phải nhìn thứ gì không sạch sẽ.

Ánh mắt ấy không khác gì một mũi dùi băng.

Khương Tuệ Lâm hiểu ngay rằng Dạ Đình Sâm không hề có tình cảm gì với mình, bèn xấu hổ lùi về đằng sau rồi quay người định đi.

- Chờ chút.

- Dạ Đình Sâm nói với giọng lãnh đạm.

Khương Tuệ Lâm vui mừng quá đổi, bèn quên luôn cảm giác tổn thương khi bị Dạ Đình Sâm nhìn ban nãy.

Quả nhiên, đàn ông chính là đàn ông, cô có vẻ ngoài xinh đẹp và dáng người nóng bỏng, sẽ không có người đàn ông nào không động lòng.

Dạ Đình Sâm là ai chứ? Ông lớn nào mà chẳng phải nể mặt hắn? Chỉ cần có thể bám vào cái cành vàng tên Dạ Đình Sâm này thì cô còn phải đóng nữ phụ nữa sao! Khương Tuệ Lâm đỏ mặt nhìn hắn.

- Lần sau đừng phun nhiều nước hoa như thế.

- Dạ Đình Sâm cau mày nói:

- Rất hôi.

Hắn... hắn nói gì cơ? Hai chân Khương Tuệ Lâm mềm nhũn ra, cả người run lên như bị sét đánh.

Ai cũng nhìn thấy cô lấy lòng Dạ Đình Sâm nhưng hắn lại không nể tình chút nào, quả đúng là làm nhục cô.

Từ nhỏ đến lớn cô được bố mẹ và những người xung quanh nâng niu trong lòng bàn tay, cho dù có làm gì sai cũng chẳng bị ai trách cứ, đã bao giờ phải chịu sự nhục thể này đâu? Có người đứng gần đó nhỏ giọng cười nhạo: Ngưu như cô ta mà cũng đòi quyến rũ Dạ thiếu cơ đấy. Đúng đó, với diện mạo và khí độ của Dạ thiếu thì thích loại con gái nào mà chẳng có.

Cô ta có muốn hiến thân cũng phải xem người ta có thèm nhìn mình hay không chứ.

Khương Tuệ Lâm nghe thấy người xung quanh bàn tán xôn xao thì đỏ hoe mắt rồi che miệng chạy vụt đi.

Nhạc Yên Nhi ngồi khá xa nên không nghe thấy họ nói gì, chỉ thấy Khương Tuệ Lâm che miệng lao ra khỏi đám người, lúc chạy qua trước mặt cô thì đã rớt nước mắt.

Sao mới nói mấy câu đã khóc rồi? Chẳng lẽ Khương Tuệ Lâm cũng bị chửi trước mặt mọi người như Diệp Giai Đồng ban nãy à? Nhưng này giờ Nhạc Yên Nhi vẫn nhìn Khương Tuệ Lâm diễn, phải nói là cũng ổn

mà, động tác lưu loát, giữ thăng bằng tốt, dù hành động có chút khoa trương đặc trưng của dân múa nhưng không phải là vấn đề gì quá lớn.

Biểu hiện như thế mà còn ăn mắng thì họ muốn tìm diễn viên kiểu gì mới được? Treo trên dây cáp không phải là thể mạnh của Nhạc Yên Nhi, bây giờ thấy Khương Tuệ Lâm cũng không làm họ vừa lòng thì cô hơi lo.

Suy cho cùng thì Khương Tuệ Lâm cũng chỉ là một ngôi sao nhỏ ít tiếng tăm, rất nhanh đã không có ai quan tâm cô ta nữa, đạo diễn ra hiệu một cái trợ lý trường quay liền hô lên:

- Tiếp theo, Nhạc Yên Nhi! Xem thêm...

21. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 21: Xảy Ra Chuyện Ngoài Ý Muốn!

Khi gọi tới ba chữ “Nhạc Yên Nhi”, biên kịch ngồi cạnh Dạ Đình Sâm thấy rõ bàn tay hấn bông nhúc nhích.

Nhạc Yên Nhi vừa xuất thần, chẳng ngờ đến lượt mình nhanh như vậy, cô vội giao đồ đặc cho Diệp Hiểu Như rồi đi về phía bục diễn.

Bước lên bục rồi cô mới nhớ ra mình sẽ phải thử vai trước mặt Dạ Đình Sâm.

Trên danh nghĩa, cô là vợ của Dạ Đình Sâm, thế nhưng cô chưa bao giờ có cảm giác đó.

Bây giờ phải thử vai trước mặt hắn, nói không hồi hộp là giả.

Nhạc Yên Nhi muốn quay đầu bỏ chạy nhưng nhớ tới lời Danny nói, biết rằng đây là một cơ hội khó kiếm được, cuối cùng cô cắn môi, dần từng bước về phía trước.

Nhân viên hậu cần tới đeo cáp treo cho cô rồi cảm thán một câu:

- Cô gầy quá, eo còn nhỏ hơn cô Khương Tuệ Lâm vừa rồi.

Nhạc Yên Nhi đang cúi đầu, không dám nhìn về phía Dạ Đình Sâm nên nghe thế, cô cũng chỉ cười cười.

Trong ngành giải trí, nói bạn gầy nghĩa là đang khen bạn, bởi lẽ tỷ lệ TV sẽ khiến người ta trông có vẻ béo hơn một chút, chỉ có gầy vừa đủ mới có thể đẹp khi xuất hiện trước ống kính.

- Xong rồi.

Nhân viên hậu cần kéo dây, thử cảm giác, thấy Nhạc Yên Nhi xinh đẹp nên lại nói thêm một câu:

- Cố lên.

Nhạc Yên Nhi mỉm cười thân thiện, cô cúi xuống nhìn những người phía dưới, cách một khoảng ba mét, đám đông như bị dồn ép lại, không còn thấy rõ mặt ai, cũng nhờ vậy mà sự lo lắng khi thấy Dạ Đình Sâm cũng giảm bớt đi chút ít.

Hắn dám nhìn, cô còn không dám diễn hay sao? Nhạc Yên Nhi quyết tâm, cô nhấc chân lên rồi nhẹ nhàng nhảy xuống.

Sau đó, eo cô bị giật mạnh lại.

Nhạc Yên Nhi kinh ngạc quay đầu nhìn cáp treo, vừa nhảy nửa mét mà cáp đã khựng lại khiến cô bị treo lơ lửng giữa không trung.

Hậu cần hoảng hốt, gắng sức quay trục cáp nhưng dường như có một bánh răng bị kẹt lại, không thể nhúc nhích.

Để tiện cho việc xử lý hậu kỳ, cáp treo rất mảnh, trọng lượng toàn thân phải dồn vào sợi dây mỏng manh trên lưng khiến Nhạc Yên Nhi cảm thấy lưng mình đau như vỡ đôi ra.

Vì mất lực, cánh tay cô buông lỏng, thanh kiếm đạo cụ trong tay cũng lập tức rơi xuống, “keng” một tiếng, đập xuống nền đất.

Trong lúc mọi người còn đang ngây ra, Dạ Đình Sâm đã đứng lên.

Trục cáp vừa kẹt giây trước, giây sau đã chuyển động đột ngột, động tác khi nãy của nhân viên hậu cần đã kéo ra một đoạn thép dài, bây giờ bánh răng đang quay điên cuồng, lực trên hông Nhạc Yên Nhi nhẹ hẫng đi, sau đó bất thành linh hướng thẳng xuống mặt đất! Vì nơi thử diễn chỉ cao ba mét nên không bố trí phòng hộ, cô đang đối mặt với nền xi măng cứng ngắc.

Để có đủ không gian cho buổi thử vai, mọi người đều đứng xa sân khấu, ở giữa là một mảnh đất trống rất rộng, trong tích tắc đó, không ai có thể tới cứu cô kịp.

Dù khoảng cách không cao nhưng Nhạc Yên Nhi vừa bị treo lơ lửng trên không, bây giờ đầu cắm xuống đất, chắc chắn sẽ bị thương.

Từng dòng suy nghĩ lướt nhanh qua đầu Nhạc Yên Nhi, cô chỉ kịp tóm lấy suy nghĩ cuối cùng, đó chính là: Mặt đừng bị làm sao! Đây là điều duy nhất cô có thể làm.

Cô dùng hai tay bảo vệ mặt, nhắm mắt chấp nhận số phận, lao xuống theo trọng lực.

Nhạc Yên Nhi cắn chặt răng.

Lao xuống thật nhanh nhưng cô không thấy đau đớn trong dự liệu.

Cô ngã vào một lồng ngực vững chãi và ấm áp.

Tất cả nhân viên ngỡ ngác đứng nhìn xung quanh đó, không có một ai nhìn rõ Dạ Đình Sâm xuất hiện như thế nào.

Chỉ thấy một bóng đen nhào tới, sau đó dùng ngực nhận toàn bộ lực chấn động đến từ Nhạc Yên Nhi, ôm cô thật chặt rồi đập lưng xuống đất! Xung lực mạnh và đau đớn khiến cho Dạ Đình Sâm khẽ nhíu mày, thế nhưng cánh tay ôm người trong lòng lại không hề lơ lửng.

Nhạc Yên Nhi được vây quanh bởi mùi hương Cologne, cô ngẩn ngơ một lúc rồi mới nhận ra đây là mùi trên người Dạ Đình Sâm.

Mặt cô áp trên ngực hắn, cô còn nghe được tiếng tim đập thình thịch, trái tim ấy lúc này còn khẽ loạn nhịp vì lo lắng.

Tay cô đặt trước ngực hắn, cách một lớp quần áo mỏng, cô có thể cảm nhận được cơ bắp cứng rắn bên trong.

Dạ Đình Sâm cúi đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch vì sợ hãi của Nhạc Yên Nhi, hắn cho rằng cô bị thương, cái nhìn của hắn nặng trĩu, hỏi:

- Cô không sao chứ? Nhạc Yên Nhi sững sờ nhìn hắn như không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mình được Dạ Đình Sâm cứu? Gương mặt kia dù gần trong gang tấc vẫn đẹp như thế, tinh tế đến độ không thể thấy một lỗ chân lông, đôi mắt phượng luôn lạnh buốt lúc này lại lộ vẻ lo lắng.

Hơi thở ấm áp phả vào trán cô, cô cảm thấy như đang giẫm trên bông mềm, không hề chân thực.

Những người vừa mới ngây ra lúc nãy giờ cũng vội vàng xông tới.

Dạ thiếu gia, Dạ thiếu gia, cậu không sao chứ? Cột sống của cậu không sao chứ? Có cần gọi xe cấp cứu không? Dạ Đình Sâm không thèm để ý tới những người mồm năm miệng mười hỏi han xung quanh, hắn chỉ nhìn chăm chăm khuôn mặt Nhạc Yên Nhi.

Nhạc Yên Nhi cũng từ từ bình tĩnh lại, cô lắc đầu, đáp:

- Tôi không sao.

Đầu óc cô vẫn hỗn loạn vô cùng, Dạ Đình Sâm cứu mình ư? Tại sao hắn phải cứu mình? Hai người rõ ràng là kết hôn giả, chẳng phải hắn nên giả vờ như không biết cô sao? Nhớ tới ánh mắt ban nãy của hắn, cô có chút bối rối.

Nhạc Yên Nhi an ủi mình, Dạ Đình Sâm là gay, hắn không yêu phụ nữ! Tuyệt đối đừng có tự mình đa tình! Nghĩ vậy, một chút hụt hẫng khó hiểu liền bị cô chôn giấu xuống tận đáy lòng.

Phó đạo diễn đẩy đám người nhón nháo ra, nhanh chóng đi tới, vội đến độ mồ hôi chảy ròng ròng trên khuôn mặt béo phì, gã rồi rít hỏi han:

- Dạ thiếu gia, Dạ thiếu gia, cậu có khỏe không? Khi nãy có tiếng vang, liệu cột sống có bị thương không? Hậu cần đâu? Hậu cần! Gọi 120 nhanh! Gã thật sự cuồng muốn chết rồi, nếu Dạ thiếu gia bị thương ở đây, vậy thì từ nay về sau gã đừng hòng sống trong giới nữa.

Dạ Đình Sâm khó chịu liếc phó đạo diễn, giọng nói thản nhiên:

- Không sao, không cần gọi cấp cứu.

Sau đó, hắn đỡ Nhạc Yên Nhi, đứng lên.

Thấy chân cô vẫn còn chưa vững hắn liền ôm cô, để cô tựa vào ngực mình.

Nhạc Yên Nhi ngẩng đầu, nhìn thấy những ánh mắt tò mò, ghen ghét hay dò xét, đầu óc cô cũng tỉnh táo lại, đẩy Dạ Đình Sâm cách ra một đoạn.

Diệp Hiểu Như lúc này liền chen tới, thấy thế thì sợ hãi, cô vội vươn tay đỡ lấy Nhạc Yên Nhi, hỏi dồn dập:

- Yên Nhi, không sao chứ? Nhạc Yên Nhi cũng theo đó mà tránh khỏi cái ôm của Dạ Đình Sâm, cô tựa vào ngực Diệp Hiểu Như, cúi đầu, nói với Dạ Đình Sâm:

- Cảm ơn Dạ thiếu gia.

Ánh mắt Dạ Đình Sâm trầm xuống.

Em còn dám giả vờ không quen tôi.

Hắn bỗng cảm thấy sự vất vả vì vừa sáng sớm đã vội vàng bay về đây đều biến thành lửa giận.

Nhưng trông thấy đôi vai gầy và cần cổ còn khê run của Nhạc Yên Nhi cùng dáng vẻ chưa bình tĩnh lại sau cơn hoảng sợ vừa rồi, hắn lại không muốn nổi giận với cô nữa.

Hắn quay đầu, ánh mắt bây giờ có thêm phần bạo ngược, lạnh như băng nhìn phó đạo diễn:

- Đây là bảo đảm an toàn của Ảnh Sơn à? Giọng nói kia hết như một thanh đao cạo xương làm từ băng giá. Xem thêm...

22. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 22: Không Cần Ở Lại

Phó đạo diễn cũng là kẻ đã thấy nhiều cảnh đời vậy mà nghe thấy giọng nói ấy cũng rùng mình, gã vội vàng phân bua

- Đây là chuyện ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi, Dạ thiếu gia thứ lỗi, từ trước tới nay chưa bao giờ xảy ra chuyện thế này đâu.

- Trước kia chưa từng xảy ra, hôm nay tôi vừa đến thì liền có, nói vậy vậy là tại tôi rồi? Phó đạo diễn nghe thế thì giật mình, biết là Dạ thiếu gia không định bỏ qua chuyện lần này.

- Không không không, làm sao dám trách Dạ thiếu gia.

Phó đạo diễn cười trừ, đến khi ngẩng đầu lên thì sắc mặt đã thay đổi, giận dữ gào lên với đám nhân viên bên cạnh:

- Hậu cần đâu?! Hậu cần! Xảy ra chuyện lớn thế này mà người đâu hả? Người khi nãy chuẩn bị cáp treo cho Nhạc Yên Nhi vội vàng chạy tới, thấy bầu không khí ở đây cũng biết không ổn, anh ta liền cúi đầu:

- Đạo... đạo diễn...

Không biết phải gọi Dạ Đình Sâm thế nào, thấy khí thế hấn hơn người nên cũng chẳng dám nhìn hấn.

Phó đạo diễn không hề khách khí với những nhân viên hậu cần thấp cổ bé họng này, tức giận mắng:

- Nào cậu là nào lợn à?! Không kiểm tra cáp cho cẩn thận! Nếu không có Dạ thiếu gia ở đây thì hôm nay đã có người bị thương rồi! Ai chịu trách nhiệm?! Là cậu à?! Ngu xuẩn! Vô dụng! Nhân viên hậu cần bị một tràng mắng đổ lên đầu nhưng không dám cãi lại câu nào, chỉ liên tục vâng dạ.

- Cậu bị sa thải! Về sau không cần đi làm nữa! Phó đạo diễn xua tay, chỉ mong chuyện này xong cho nhanh nên gã liền đẩy một người ra chịu trách nhiệm.

Nhân viên hậu cần lúc đầu cứ nghĩ không ai bị thương, mình chỉ nhận một trận mắng là xong, ngờ đâu bây giờ bát cơm cũng mất, mặt anh ta liền đổi sắc, đau khổ cúi đầu van xin:

- Đạo diễn, đạo diễn, ông đừng nóng giận, ông cho tôi thêm một cơ hội nữa, hôm nay chỉ là dây cáp bị kẹt thôi, lần sau tuyệt đối sẽ không thế nữa.

- Làm gì còn lần sau! Mau cút đi! Phó đạo diễn quát tháo ầm ĩ, sau đó phát tay để người khác kéo anh ta ra ngoài rồi mới quay đầu cười với Dạ Đình Sâm:

- Dạ thiếu gia, khi nãy cậu cứu người cũng bị thương, chi bằng nghỉ ngơi một lát đi? Dạ Đình Sâm chậm rãi nhìn thẳng gã, đôi môi mỏng khẽ nhếch nhưng không cười, trông hấn càng lạnh lùng hơn:

- Việc này ông chỉ xử lý thế thôi? Phó đạo diễn ngẩn ra, gã có dự cảm rất xấu.

- Diễn viên không cần thử, phim cũng không cần quay nữa, tự đến cho tôi một lời xin lỗi, nếu không xin lỗi được...

Dạ Đình Sâm ngừng một lát, ánh mắt âm trầm:

- Các người đều không cần ở lại giới này nữa.

Phó đạo diễn bị những lời này dọa sợ, lùi về sau một bước.

Gã là đạo diễn phim truyền hình có tiếng trong nước, đã đạt được nhiều giải thưởng, năm nay ngoài năm mươi, vậy mà Dạ Đình Sâm muốn gã xin lỗi, lời này phải nói là cực kỳ ngông cuồng.

Nhưng phàm là người biết đến danh “Dạ thiếu gia”, ai ai cũng biết hấn có tư cách nói những lời đó.

Dạ Đình Sâm không cần làm gì cả, chỉ cần lời nói này của hấn truyền ra, tất cả các nhà đầu tư của “Kiếm Hiệp” sẽ rút lại vốn.

Sẽ không còn ai đầu tư cho tác phẩm của họ.

Đây chính là địa vị của Dạ Đình Sâm.

Dứt lời, Dạ Đình Sâm ra ngoài.

Phó đạo diễn sợ đến nỗi lắp ba lắp bắp lắp bắp:

- Dạ... Dạ thiếu gia, chúng ta...

thương lượng một chút đi.

Vừa nói, tay gã vừa kéo áo vest của Dạ Đình Sâm.

Hấn nhướn mày, đôi môi mỏng chỉ khẽ gằn một chữ:

- Cút.

Phó đạo diễn không dám làm động đậy nữa.

Đám người vây quanh vội vàng tách ra, chừa lại một con đường chính giữa.

Dạ Đình Sâm bước ra ngoài, không hề ngoảnh đầu lại.

Nhạc Yên Nhi được Diệp Hiểu Như đỡ lấy, cô nhìn bóng lưng của Dạ Đình Sâm, chẳng biết có phải ảo giác hay không nhưng cô cứ cảm thấy lưng hằn căng đến mức cứng ngắc.

- Yên Nhi, không sao chứ? Cần đi viện không? Diệp Hiểu Như lo lắng hỏi.

Nhạc Yên Nhi lắc đầu:

- Không sao, khi này có anh ta đỡ, em không sao hết.

Diệp Hiểu Như thở phào:

- Khi này em làm chị sợ chết đi được, đoàn làm phim này không đáng tin tí nào, cấp treo quan trọng như thế mà cũng không biết đường kiểm tra cẩn thận, nếu không có Dạ thiếu gia thì em ngã không nhẹ đâu.

Dạ thiếu gia nhìn thì lạnh lùng nhưng tốt bụng nhỉ, lại còn chủ động đỡ lấy em, khi này hấn ngã còn vang lên một tiếng, chị đứng ngoài cũng nghe rõ mồn một.

Ban này Nhạc Yên Nhi đang sợ nên không hề chú ý tới tiếng động khi Dạ Đình Sâm ngã xuống, nghe vậy, cô trợn tròn mắt: Anh ta ngã mạnh lắm à? Phỏng chừng không nhẹ đâu, dù gì em cũng hơn bốn mươi cân, còn ngã từ vị trí cao như thế, rồi trọng lực nữa.

Ngã chạm sống lưng xuống đất đấy, chị nghe thấy còn giật mình mà.

Nhưng cũng chưa chắc, Dạ thiếu gia không nói gì, hấn là không nghiêm trọng quá.

Nhạc Yên Nhi lại biết rằng với tính cách của tên kia, tất nhiên hấn sẽ không nói gì.

Cảm thấy sốt ruột, cô nói với Diệp Hiểu Như:

- Lát nữa chị về công ty báo cáo với Danny tình hình hôm nay nhé, em đi trước đây.

Nói xong, không đợi Diệp Hiểu Như đáp lại, cô đã ba chân bốn cẳng chạy về hướng Dạ Đình Sâm vừa đi.

Phó đạo diễn còn chưa bình tĩnh lại sau khi nghe những lời của Dạ Đình Sâm, gã ngơ ngác đứng đó, những người xung quanh cũng không dám làm gì, chẳng biết có còn thử vai tiếp hay không.

Chỉ có biên kịch do dự một chút rồi mới dám động tới kẻ đen đủi kia:

- Đạo diễn Lưu, bây giờ phải làm sao đây? Phó đạo diễn thì thào:

- Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Thậm chí gã còn không có tư cách gặp Dạ Đình Sâm, hấn là cố gắng cũng không vào nổi, gã phải làm thế nào đây? Nhà sản xuất nói:

- Đạo diễn Lưu, bộ phim này tôi không thể theo được nữa, Dạ thiếu gia đã có lời rồi, tôi thật sự bất lực.

Chẳng phải tôi không có nghĩa khí, dù sao phim cũng chưa quay, tôi muốn rút vốn.

Phó đạo diễn nghe thấy thế thì như bưng tỉnh, kêu lên:

- Gọi điện thoại cho đạo diễn Diệp! Nhanh! Để đạo diễn Diệp cầu xin Dạ thiếu gia! Nhạc Yên Nhi đuổi theo nhưng không thấy Dạ Đình Sâm.

Thang máy hiện lên số 1, chắc hấn hấn đang ở bên trong.

Nhạc Yên Nhi chẳng biết vì sao mình cảm thấy hoảng hốt.

Dạ Đình Sâm đột ngột trở về từ Hồng Kông, còn tới địa điểm cô thử vai, cô luôn có cảm giác rằng hấn đến tìm mình, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi? Thế nhưng cô thậm chí còn chưa nói với hấn một câu nào đã khiến hấn bị thương vì cứu cô, Nhạc Yên Nhi nghĩ mình phải gặp được hấn, nói một câu cảm ơn.

Đợi mãi, cuối cùng thang máy cũng tới, cho đến lúc Nhạc Yên Nhi xuống tới nơi, Dạ Đình Sâm đã không thấy tăm hơi.

Nhạc Yên Nhi nhìn quanh rồi hỏi cô bé lễ tân của Ảnh Sơn:

- Xin hỏi, vừa rồi cô có thấy một người đàn ông đi qua không? Lễ tân đang chống cằm xuất thần, nghe được câu hỏi của Nhạc Yên Nhi, cô ta thậm chí còn không chớp mắt, giữ nguyên tư thế lúc đầu, khó chịu cần nhân:

- Người đàn ông nào? Mỗi ngày phải có mấy trăm người đàn ông ra vào chỗ này đây.

Nhạc Yên Nhi nghen lời, cũng phải, Ảnh Sơn là một công ty lớn, người đến kẻ đi, cô mới đứng đây hai phút đã có tới bảy, tám người đàn ông đi qua, làm sao lễ tân có thể chú ý tới từng người được.

- Là...

một người đàn ông mặc vest đen, khoảng 1m85, rất đẹp trai, còn lạnh lùng...

Giọng nói của Nhạc Yên Nhi nhỏ dần, miêu tả mơ hồ như vậy, nếu người khác hỏi mình, chắc chắn cô thấy người đó bị điên rồi.

Chẳng ngờ mắt cô lễ tân lại sáng lên, hỏi lại:

- Có phải một anh đẹp trai vừa trông đã biết nhiều tiền, có thể đóng băng người đứng trong phạm vi ba mét, là một băng sơn mỹ nam cấm dục hệ không? Nhạc Yên Nhi rùng mình.

“Băng sơn mỹ nam cấm dục hệ” là kiểu miêu tả gì vậy? Nhưng nghĩ một chút thì bảy chữ này vô cùng phù hợp.

Cô dò hỏi:

- Đúng, cô có thấy anh ấy không? Lễ tân ôm mặt, si mê đáp:

- Thấy chứ, anh ấy quá đẹp trai mà, đẹp trai hơn tất cả những ngôi sao mà tôi từng gặp, không biết có phải người mới của công ty không, đến bao giờ mới được gặp lại anh ấy nhỉ.

Thật sự quá đẹp, khí chất băng sơn kia khiến người ta mê chết đi được ấy! Xem thêm...

23. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 23: Tôi Ở Nhà Chờ Anh

Sự thay đổi nhanh như chớp của lễ tân khiến Nhạc Yên Nhi giật mình, trong lòng cô có chút không vui: Sao cô lại không muốn có người ngấp nghé Dạ Đình Sâm như vậy? Nhạc Yên Nhi lập tức tự giải thích rằng mình đang là vợ trên danh nghĩa của hắn, mặc dù hai người chỉ kết hôn giả thôi nhưng giấy đăng ký kết hôn vẫn là thật, chồng mình bị người khác si mê thế này, người vợ chính thức như cô chẳng phải mất mặt lắm sao? Nhạc Yên Nhi ra vẻ bí mật, che miệng nói nhỏ: Nhưng mà anh ta là gay đấy, không thích con gái đâu. Gì cơ?! Lễ tân sợ hãi kêu lên khiến những người trong đại sảnh đều nhìn sang, vậy mà cô ta vẫn như không hề hay biết, đáp lại dồn dập:

- Thật à? Không đời nào! Đẹp trai như thế mà lại là đồng tính luyến ái, cái thế giới này làm sao vậy! Vốn dĩ đàn ông chất lượng cao đã ít rồi, thế mà họ còn yêu nhau nữa.

Cứ tưởng gặp được chân mệnh thiên tử đời mình rồi chứ, sao số tôi lại khổ thế này hả giờ...

Nói một lúc mà như sắp khóc đến nơi.

Nhạc Yên Nhi trợn mắt há mồm, bỗng nhiên cô bắt đầu hiểu được vì sao Dạ Đình Sâm lại lạnh lùng như thế.

Chỉ sợ tướng mạo của hắn đã bị người ta si mê hơn hai mươi năm, thái độ tránh xa người khác vụn vặt mà ngày nào cũng còn có người nhớ thương, nếu dịu dàng một chút, chỉ sợ đám người đó phải xếp hàng từ Trường An tới Đông Đại Môn mất.

Nhạc Yên Nhi còn chưa hỏi xong đâu, cô vội vàng ngăn lễ tân lại:

- Thôi thôi đừng khóc nữa, cô thấy anh ta đi đâu không? Mộng đẹp vỡ vụn, lẽ nào không quan tâm đến Nhạc Yên Nhi nữa, cô ta chỉ tay ra phía cửa chính:

- Bên ngoài có chiếc Lincoln chờ sẵn, anh ta lên xe rồi đi luôn.

Nhạc Yên Nhi gật đầu cảm ơn xong liền chạy ngay ra ngoài, đáng tiếc xe đã đi mất từ lâu.

Cẩn môi do dự một lát, cô rút điện thoại gọi cho Dạ Đình Sâm.

Lúc này, bên trong chiếc Lincoln là bầu không khí yên lặng đến kỳ lạ.

Dạ Đình Sâm hờ hững tựa lưng vào ghế, hai chân ưu nhã vắt chéo, mắt phượng khê khép, không nói một lời.

Thế nhưng đôi môi mỏng mím lại đã tỏ rõ rằng hắn đang cực kỳ không vui.

Nếu nhìn kỹ hơn một chút sẽ nhận thấy lưng hắn thẳng đến độ cứng ngắc, chỉ là điều đó đã bị hắn che giấu.

Nghiêm lão và thư ký liếc nhau, không ai dám nói gì.

Họ đang thầm nghĩ lúc xuống xe có vẻ tâm tình của thiếu gia khá tốt, vì sao đến khi về còn lạnh lùng hơn bình thường.

Hắn vừa lên xe là độ ẩm đã giảm hẳn xuống vài nấc.

Thư ký cẩn thận cài lại áo vest, anh ta thực sự cảm thấy hơi lạnh.

Hai người không dám nói gì, chỉ trao đổi bằng ánh mắt.

“Hỏi xem thiếu gia có chuyện gì đi!” “Nghiêm lão, đừng có hại cháu thế, ông theo chủ tịch tới mấy chục năm còn không dám mở miệng, cháu hỏi chẳng phải muốn chết à? ” Cậu là thư ký, đây là trách nhiệm của cậu!” “Nếu cháu mà hỏi, có khi mất cả bát cơm đấy” Tiếng chuông điện thoại vang lên, phá vỡ không khí nặng nề khiến người ta khó thở này.

Thư ký sờ túi theo bản năng, anh mang theo hai chiếc điện thoại nhưng đều không phải của mình, điện thoại cá nhân của anh không thể mở máy khi đang làm việc, vậy nên anh không mang theo.

Hai chiếc anh cầm đều là của Dạ Đình Sâm, được hắn dùng khi làm việc, theo lệ thường đều do thư ký nghe.

Thư ký nhìn một chút rồi lắc đầu với Nghiêm lão, ra hiệu không phải chuông điện thoại của mình.

Điện thoại của Nghiêm lão cũng tắt máy.

Hai người cẩn thận nhìn sang Dạ Đình Sâm.

Dạ Đình Sâm có một chiếc điện thoại luôn mang theo, đó là điện thoại cá nhân, rất ít người biết số.

Như đã nhận ra ánh nhìn của hai người, Dạ Đình Sâm từ từ mở đôi mắt phượng lạnh nhạt ra, liếc nhìn họ một cái.

Hai người kia vội nhìn sang hướng khác, nghiêng trái nghiêng phải, giả vờ như không thèm chú ý nhưng thật ra đang lén lút nhìn động tác của Dạ Đình Sâm.

Dạ Đình Sâm lấy một chiếc điện thoại đen ra, màn hình lóe sáng, quả nhiên là tiếng chuông của chiếc điện thoại này.

Đáng tiếc hai người ngồi xa, không thấy cái tên trên màn hình.

Ngón tay thon dài của Dạ Đình Sâm lướt trên màn hình, nghe máy.

- A lô.

Tiếng títt vang lên quá lâu, Nhạc Yên Nhi hơi thất thần, điện thoại bỗng nhiên thông suốt khiến cô không kịp phản ứng.

- A lô? Dạ, Dạ Đình Sâm, sao anh đã về ngay rồi? Nhạc Yên Nhi bối rối nói hết câu, vừa dứt lời, cô đã muốn cắn lưỡi.

Dạ Đình Sâm còn phải báo cáo cho cô hay sao? Họ không phải vợ chồng thật, chắc chắn hắn sẽ cười nhạo mình.

Chẳng ngờ Dạ Đình Sâm lại không mỉa mai gì cô mà chỉ hỏi:

- Có việc gì? Nhạc Yên Nhi nghe giọng hắn, cúi đầu, nói: Anh về từ lúc nào thế? Vì sao vừa về đã tới Ảnh Sơn ngay? Công việc. Dạ Đình Sâm lời ít ý nhiều.

Hóa ra là có việc, cô còn tưởng hắn đến tìm mình, đúng là tưởng bở.

Nhạc Yên Nhi có hơi hụt hẫng nhưng rồi cô cũng giấu đi.

Ừm...

Khi này anh ngã bị thương à? Tôi nghe họ nói là tiếng động rất lớn. Không sao. Dạ Đình Sâm nói xong, dường như nhận thấy mình quá lạnh nhạt, lại thêm một câu: Tôi không bị thương. Bây giờ anh về công ty à? Buổi tối tôi chờ anh ở nhà được không? Nhạc Yên Nhi hiểu hắn, dù có bị thương hắn cũng sẽ không nói với cô, cô phải nhìn thấy tận mắt mới yên tâm được, nếu như hắn bị thương vì mình thì thật sự không hay.

Chữ “nhà” khiến cho Dạ Đình Sâm khẽ run lên, trong đôi mắt băng sương có thêm chút ấm áp, sau đó hắn khẽ “Ừ” một tiếng.

Nghiêm lão không biết có phải mình bị ảo giác không nhưng ông thấy sau khi cúp máy, Dạ Đình Sâm không còn lạnh lùng như trước, quả thực giống như núi tuyết tan băng, trong mắt còn có chút độ ấm.

Ngay cả thư ký không nhảy bén lăm cũng nhận ra điều đó, anh vội lấy sổ ra, thăm dò: Chủ tịch, một tiếng nữa có buổi họp qua video... Về công ty. Nói xong, Dạ Đình Sâm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau khi cúp máy Nhạc Yên Nhi vẫn không yên lòng về thương tích của Dạ Đình Sâm, cô liền đến hiệu thuốc gần nhất.

Dược sĩ hỏi: Triệu chứng thế nào? Ừm...

Anh ấy đỡ một người ngã từ độ cao ba mét xuống, sau đó lưng đập xuống đất... Chưa nghe hết câu, dược sĩ đã cau mày:

- Sao lại bất cẩn thế? Trọng lực của người ngã từ trên cao xuống rất lớn, bây giờ trời nóng, quần áo mỏng, còn ngã đập lưng thì rất dễ khiến xương cốt bị thương, phải đi bệnh viện chụp phim cho chắc ăn.

Nhạc Yên Nhi trợn mắt: Nghiêm trọng thế à? Cô phải hiểu là vị trí như cột sống mà bị thương thì rất dễ dẫn tới liệt nửa người. Nhạc Yên Nhi nhớ tới khuôn mặt người sống tránh xa vạ dấm kia, cảm thấy đau đầu.

- Vậy nếu người kia không muốn đi viện thì sao? Dược sĩ hành nghề đã lâu, cũng gặp không ít người kỳ lạ, biết có người thà tự uống thuốc ở nhà cũng không muốn đi viện, vậy nên dược sĩ há miệng, lấy hai bình rượu thuốc phía sau lưng ra, trách cứ:

- Thanh niên như các cô cậu đúng là không quan tâm gì đến thân thể cả.

Về kiểm tra xem cột sống có bị lệch vị trí không, hoặc sờ lên có thấy khớp xương nhô ra không, nếu không thấy mà chỉ có máu ứ đọng thì dùng rượu thuốc này xoa bóp.

Nhạc Yên Nhi khẽ thở phào, thanh toán tiền rượu thuốc, cất gọn rồi ra về.

Cô nhủ thầm Dạ Đình Sâm vì cứu mình nên bị thương, tối về mình phải cảm ơn hắn thật tử tế.

Thất thần một lát, lúc đi tới cửa, cô liền nhào vào ngực một người.

Xem thêm...

24. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 24: Chúc Hai Người Đầu Bạc Răng Long

Nhạc Yên Nhi bị đau, cô kêu “Ai ui” một tiếng rồi xoa xoa trán, ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy người kia, cô lập tức dừng khựng lại.

Lâm Đông Lục? Tại sao lại là cô? Lâm Đông Lục cau mày đồng thời mở miệng, khi nhìn thấy Nhạc Yên Nhi, anh nuốt câu “Xin lỗi” xuống, chỉ nghĩ nhìn thấy mặt cô gái này đúng là khó chịu.

Nhạc Yên Nhi nhìn thấy trong mắt Lâm Đông Lục chính rõ ràng có ý “Sao cô ta như âm hồn khó tan thế?”, cô lập tức xụ mặt, nói:

- Làm sao, tôi không được mua thuốc à? Lâm Đông Lục đáp trả:
- Vậy làm phiền cô Nhạc nhường đường một chút, tôi còn phải mua thuốc cho Nhược Mai.

Lại là Bạch Nhược Mai.

Nhạc Yên Nhi cắn môi, tránh sang một bên.

Thấy Lâm Đông Lục đi vào hiệu thuốc thì cảm thấy tức giận và không cam lòng, cô nói với bóng lưng anh:

- Anh tin tưởng Bạch Nhược Mai đến thế sao? Lâm Đông Lục nghe thế thì quay lại, nhú mày nhìn cô:
- Tôi không tin Nhược Mai chẳng lẽ lại đi tin cô? Nhạc Yên Nhi cười lạnh:
- Anh cho rằng Bạch Nhược Mai là người tốt sao? Nếu cô ta thật sự lương thiện như thế, tại sao một năm qua không hề để tôi và anh có cơ hội gặp riêng? Trước giờ cũng không cho anh nghe xem tôi muốn nói gì? Lâm Đông Lục lạnh nhạt đáp:
- Vì tôi không có hứng với chuyện của cô, loại đàn bà như cô tôi cũng gặp nhiều rồi, chẳng qua chỉ quan tâm tới tài sản của tôi, muốn bắt được một chàng rể rửa vàng thôi.

Kiểu đàn bà ham giàu như các cô làm sao có thể đánh đồng với Nhược Mai được.

Vì không có hứng.

Lời này làm Nhạc Yên Nhi tổn thương sâu sắc, tình cảm ấy cô từng coi như báu vật, vậy mà bây giờ, ngay cả một chút hứng thú anh ta cũng không có.

Nhạc Yên Nhi đã vô cùng thất vọng với người đàn ông này, không chỉ bởi vì anh quên đi quá khứ giữa hai người mà còn vì anh tin tưởng Bạch Nhược Mai đến vậy, ngu xuẩn đến vậy.

- Lâm Đông Lục, anh thật sự bị Bạch Nhược Mai lừa giỡn rồi.

Lâm Đông Lục nghe vậy liền tỏ ra giận dữ:

- Nhạc Yên Nhi! Cô có thể để lại chút sĩ diện cho bản thân không? Có thể đừng hãm hại Nhược Mai được không? Có thể tránh xa khỏi cuộc đời tôi chúng tôi được không hả?
- Lâm Đông Lục, tôi hỏi anh lần cuối, có phải anh thực sự không tin rằng chúng ta từng có năm năm tình cảm không? Đôi mắt như nai con của Nhạc Yên Nhi nhìn chăm chú vào Lâm Đông Lục, cô đã không còn ôm ấp hy vọng gì ở anh ta, sau khi nhận được đáp án, cô sẽ hoàn toàn buông xuống tình cảm giữa hai người.

Lâm Đông Lục cười khẩy.

- Không tin.

Cô Nhạc, có phải cô bị hội chứng vọng tưởng không thể? Thứ không có trong ký ức của tôi mà cô cũng có thể thêu dệt ra để lừa gạt được? Đôi mắt Nhạc Yên Nhi đỏ lên, nhưng trong lòng lại như trút được gánh nặng.

- Lâm Bí Dao, chúc anh và vị hôn thê đầu bạc răng long, vĩnh viễn một lòng! Dứt lời, cô liền bỏ đi.

Cô không hề thấy Lâm Đông Lục đứng đằng sau bóng giạt mình ngẩng đầu.

“Lâm Bí Dao! Em giận rồi! Lâm Bí Dao, sinh nhật vui vẻ, về sau em sẽ cùng anh đón thật nhiều thật nhiều lần sinh nhật” Lâm Bí Dao...

là ai, ai đã từng gọi mình như thế? Lâm Đông Lục cau mày suy nghĩ, nhưng anh cảm thấy chỉ cần nhớ tới ba chữ này, đầu mình sẽ đau như kim châm, hoàn toàn là một mảng mịt mờ.

Trái tim trống rỗng, đau đớn hết như có thứ gì đó bị cưỡng chế móc ra.

Thứ kia đã từng là điều khắc ghi trong tâm khảm.

Đừng nghĩ nữa.

Lâm Đông Lục khốn khổ ôm đầu, thở hổn hển như kẻ sắp chết đuối.

- Tiên sinh...

Dược sĩ đứng trong tiệm thuốc, nhìn thấy người đàn ông này đã đứng ngoài cửa một lúc lâu, vẻ mặt khổ sở thì hỏi thăm:

- Có phải anh khó chịu không? Lâm Đông Lục bưng tỉnh, ngẩng đầu lên, gương cười đáp:

- Tôi không sao.

Nhạc Yên Nhi ngoan ngoãn chờ trong biệt thự cả một ngày cũng không đợi được Dạ Đình Sâm.

Ăn tối xong, cô nhàm chán nằm trên sofa xem tivi rồi dần ngủ thiếp đi.

Trong mơ màng, cô nghe có người hỏi:

- Ai bảo các người để thiếu phu nhân ngủ ở đây? Nhạc Yên Nhi muốn giải thích rằng tự mình muốn ngủ trên ghế, thế nhưng cô nửa tỉnh nửa mê, không nói được tiếng nào.

Sau đó, cô ngửi thấy mùi Cologne nhàn nhạt.

Một mùi hương khiến người ta an tâm.

Không kiềm chế được, cô dịch về phía mùi hương kia.

Mặt cô chạm vào lớp vải áo hơi lạnh, Nhạc Yên Nhi khẽ nhủ thầm, còn chưa kịp tránh ra, cô đã bị bế bổng lên.

Cảm giác mất thăng bằng làm cô càng mê muội.

Cô cố gắng mở to hàng mi nặng trĩu, thứ đập vào mắt cô chính là một căn cổ đàn ông và yết hầu hơi nhô ra.

Nhạc Yên Nhi bừng tỉnh rồi mới tỉnh hẳn, đây chẳng phải là Dạ Đình Sâm sao?

- Dậy rồi? Giọng nói trầm thấp của Dạ Đình Sâm vang lên trên đầu cô.

Nhạc Yên Nhi ngơ ngác ừ một tiếng rồi mới nhận ra mình được hắt bẻ trong lòng, đang bước trên cầu thang, cô sợ đến lắp bắp: Dạ... Dạ... Dạ Đình Sâm! Ủ? Khuôn mặt đẹp đến kinh người áp sát lại, giọng mũi trầm và quyến rũ quả thực gọi cảm đến hết thuốc chữa, mặt Nhạc Yên Nhi đỏ bừng lên.

Anh... anh bế tôi làm gì, mau thả tôi xuống! Thả cô xuống? Ở đây? Nhạc Yên Nhi quay đầu nhìn, Dạ Đình Sâm đang đứng ở chính giữa cầu thang, cầu thang xoắn ốc không lớn lắm, dường như không thể để hai người đi song song.

Cô thất thần một lát, Dạ Đình Sâm khẽ nhếch môi, hắt khẽ buông tay, người trong lòng cũng rơi xuống một chút.

- Dạ Đình Sâm, anh làm gì đấy! Nhạc Yên Nhi sợ hãi thả mình xuống, hai tay cô cuống quýt tìm chỗ bám, lại tóm đúng được cổ áo của Dạ Đình Sâm.

Thấy cổ áo phẳng phiu bị mình túm nhả nhúm, Nhạc Yên Nhi chột dạ rút tay lại.

Dạ Đình Sâm nhận ra ý định của cô, hấn lại buông lỏng tay, nhìn thấy biểu tình hoảng sợ của người trong lòng thì khẽ nhếch môi, hấn hơi cúi xuống, để cho cần cổ thon dài vươn tới trước mặt cô, khẽ nói:

- Ôm chặt.

Giọng nói quá mức bình thản, Nhạc Yên Nhi không kịp phản ứng lại, cô liền nghe theo ôm cổ hấn.

Dạ Đình Sâm tự nhiên bế cô về phòng như thế, đến khi hấn đặt cô xuống chiếc giường mềm mại, Nhạc yên Nhi mới phản ứng được.

Sau khi thả cô xuống, Dạ Đình Sâm không đi ngay mà cúi đầu nhìn cô:

- Đang chờ tôi à? Hấn ở lại công ty giải quyết một số việc thì nhận được tin nhắn của quản gia Thẩm nói rằng thiếu phu nhân nhất định muốn chờ hấn, không chịu về phòng nghỉ.

Không một ai biết cảm giác khi hấn nhìn thấy bóng người nho nhỏ cuộn tròn trên sofa kia là gì.

Ngoại trừ người giúp việc ra, căn biệt thự trống trải vốn chỉ có mình hấn dường như có thêm chút dịu dàng.

Nhạc Yên Nhi trợn mắt nhìn, mình chờ hấn làm gì...

À đúng, đúng là mình đang chờ hấn.

Cô thẳng người dậy, đôi mắt to cẩn thận nhìn Dạ Đình Sâm, chỉ sợ bỏ lỡ một chút cảm xúc nào:

- Vết thương của anh...

Ồn chứ? Mắt Dạ Đình Sâm sáng lên một chút nhưng vẫn lạnh nhạt nói:

- Tôi không bị thương.

Nhạc Yên Nhi bán tín bán nghi:

- Thật à? Tôi ngã từ chỗ cao như thế, anh đỡ được tôi thì sao lại không bị thương được.

Dạ Đình Sâm không muốn nói mãi chuyện này, hấn đứng dậy, định bỏ đi.

Nhạc Yên Nhi hoảng hốt vươn tay, vội ôm lấy eo hấn:

- Anh đừng đi, Dạ Đình Sâm, tôi còn chưa nói xong mà! Dù rất khó phát hiện ra nhưng Dạ Đình Sâm đã cứng người lại.

Xem thêm...

25. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 25: Giúp Hấn Xoa Lưng

Nhạc Yên Nhi dường như thấy trong nháy mắt khuôn mặt hấn cứng đờ lại, cô ngẩng đầu lên nói:

- Dạ Đình Sâm anh bị thương phải không? Trước ánh mắt cố chấp của cô, Dạ Đình Sâm im lặng một lát mới trả lời:

- Vết thương nhẹ thôi.

Biết hấn ta vì mình mà bị thương, Nhạc Yên Nhi có chút luống cuống:

- Anh chưa đi bệnh viện phải không? Tôi biết cái người thà chết cũng không chịu mất mặt như anh làm gì chịu đi, mau để tôi xem qua vết thương nào.

Ánh mắt Dạ Đình Sâm chột lóe, thấp giọng lặp lại lời của cô:

- Cô muốn xem vết thương của tôi? Nhạc Yên Nhi không hiểu sao hấn ta lại hỏi như vậy, chẳng lẽ những lời cô vừa nói chưa đủ rõ ràng hay sao? Sau đó cô mới chợt hiểu ra, vết thương của hấn ở trên lưng, cô muốn

xem vết thương vậy chẳng phải là muốn hắn cởi quần áo ra ngay trong phòng mình sao? Một nam một nữ, mặc dù xu hướng tình dục của họ không giống nhau nhưng dù thế cũng ko đc hay cho lắm.

Lời đã nói ra khỏi miệng, Nhạc Yên Nhi tuy hối hận nhưng vẫn gượng gạo cười bảo:

- Tôi cũng không muốn xem lắm, thôi để tôi gọi quản gia Thẩm vào xem cho anh.

Nhạc Yên Nhi còn chưa dứt lời, Dạ Đình Sâm đã vươn tay bắt đầu cởi nút áo sơ mi, đôi mắt phượng đen bóng nhìn cô chằm chằm không chớp.

Nút thứ hai được cởi ra, lộ ra xương quai xanh đẹp mê hồn.

Nút thứ ba được cởi ra, thấp thoáng hiện ra cơ ngực vững chắc.

Trừ một đêm phóng đảng kia, Nhạc Yên Nhi chưa bao giờ nhìn qua cơ thể Dạ Đình Sâm trong lúc tỉnh táo, lúc này khuôn mặt đẹp như ngôi sao điện ảnh của người kia đang nhìn chăm chú vào cô, đôi tay lại làm ra ra động tác như thể quyến rũ thể này khiến ánh mắt cô không biết nên nhìn đi đâu mới phải.

Sau vài tiếng vủ vốc ma sát, một chiếc áo sơ mi trắng đã bị ném xuống mép giường.

Dạ Đình Sâm có chút buồn cười nhìn cô gái đã sớm rúc đầu vào trong chăn kia hỏi:

- Không phải chính cô nói muốn xem sao? Nghĩ một lát, mình cũng không thật sự muốn nhìn cơ thể hắn, vả lại cũng vì cứu mình nên hắn mới bị thương, nếu cô cứ để mặc thế cũng không được.

Trong lòng Nhạc Yên Nhi tự trấn an mình một phen mới có dũng khí ngẩng đầu lên.

Người đàn ông trước mặt ở trần, khoanh tay nhìn cô từ trên cao, dưới hai cánh tay là cơ bụng đẹp như được khắc ra.

Không ngờ hắn lại gầy như vậy.

Nhạc Yên Nhi ho khan một tiếng, nói:

- Xoay người lại đi, có phải anh bị thương ở phía trước đâu.

Dạ Đình Sâm ngoan ngoãn lạ thường, nghe lời ngồi xuống mép giường quay lưng về phía cô.

Chờ nhìn rõ lưng hắn, nụ cười trên mặt Nhạc Yên Nhi cũng tắt hẳn, trong nháy mắt tâm trạng để đùa giỡn cũng không còn.

Vai rộng, eo hẹp, tạo thành một hình tam giác ngược hoàn mỹ, đây là vóc dáng lý tưởng, làn da sạch sẽ, tràn đầy vẻ nam tính, vậy mà giờ đây một nửa lưng của hắn lại bị che phủ bởi những vết bầm tím, nhìn mà khiến người ta không khỏi giật mình.

Hắn bị thương nặng như vậy cũng vì cứu cô.

Dạ Đình Sâm thấy cô im lặng một hồi lâu mới nói:

- Sao thế? Nhạc Yên Nhi cắn môi, khẽ hỏi:

- Có phải đau lắm không? Dạ Đình Sâm ngẩn ra, em đau lòng vì tôi sao? Trái tim bị đóng băng nhiều năm, lúc này bỗng nhiên lại tràn vào cảm giác ấm áp khó tả.

Giọng hắn ôn hòa đến lạ thường:

- Không đau, lúc tôi ở Anh luyện cưỡi ngựa đấu kiếm từng bị thương nặng hơn thế này nhiều.

Đấu kiếm và cưỡi ngựa đều là lễ nghi không thể không học của giới quý tộc.

Hắn từng vì thế bị thương biết bao lần, nhưng tới bây giờ cũng không có ai quan tâm tới hắn như vậy.

Hắn phải trở thành một người không gì không thể làm, một người thừa kế hoàn hảo, đủ mạnh mẽ để tiếp nhận vinh dự truyền thừa của gia tộc, cũng phải đủ mạnh để tất cả mọi người quên đi hắn chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường.

Nhạc Yên Nhi nghe vậy trong lòng cũng không thoải mái, nhưng cô cũng không để hẳn biết cảm giác này, thế nên vờ như không có gì, hỏi:

- Hôm nay tôi có mua rượu thuốc cho anh, được sĩ nói xoa hết máu bầm là ổn rồi, để tôi đi gọi quản gia Thắm.

Vừa nói cô vừa đứng dậy bước ra cửa gọi người.

Nhưng chưa kịp làm gì, cánh tay đã bị kéo lại.

Đối diện với vẻ mờ mịt của Nhạc Yên Nhi, ánh mắt Dạ Đình Sâm có chút lạ thường, giọng nói trầm xuống, bảo:

- Cô giúp tôi xoa bóp đi.

Nhạc Yên Nhi nghi ngờ mình vừa nghe nhầm.

Đầu óc Dạ Đình Sâm không phải có vấn đề chứ? Đêm hôm khuya khoắt, trai đơn gái chiếc, hẳn đã cởi cả áo rồi lại còn muốn cô xoa bóp giúp nữa.

Nhìn sao cũng thấy giống như phim cảm vậy! Nhạc Yên Nhi lấp bắp chối:

- Hay là để cho quản gia Thắm làm đi, tôi không có kinh nghiệm... Xoa không tốt đâu.

Dạ Đình Sâm lạnh lùng đáp lại:

- Quản gia Thắm già rồi, bưng trà còn không xong nữa là.

Đang nằm nghỉ trong phòng, không hiểu quản gia Thắm sao lại hắt hơi một cái.

- Vậy... Vậy để tôi gọi mợ Trương với mợ Trần.

Dạ Đình Sâm nghiêng đầu, đôi mắt đen lạnh như băng:

- Cô định để người phụ nữ khác đụng vào người tôi? Lúc này Nhạc Yên Nhi mới nhớ tới tật xấu của vị thiếu gia này là không thích bị phụ nữ chạm vào.

Vả lại Dạ Đình Sâm thích yên tĩnh, người làm trong biệt thự vốn ít, người giúp việc nam, người làm vườn còn có cả tài xế lúc này đều không có ở đây.

Thấy cô không nói gì, khí thế Dạ Đình Sâm trầm xuống, hẳn đứng dậy, lạnh nhạt bảo:

- Cũng không phải vết thương nghiêm trọng gì, không cần bôi thuốc cũng tự khỏi được, cô không muốn thì thôi, nghỉ ngơi sớm cho khỏe đi.

Vừa nói vừa khom người nhặt áo sơ mi rơi dưới đất, lưng của hắn trong lúc cúi xuống có hơi cứng lại.

Trong lòng Nhạc Yên Nhi quả thực có chút không đành, quả quyết hô lên:

- Để tôi xoa cho anh! Dù sao hẳn ta cũng không thích phụ nữ, mình sợ cái gì chứ! Dĩ nhiên cô không thấy được, trên khuôn mặt bị che lấp kia khẽ hiện lên một nụ cười.

Nhạc Yên Nhi nhảy xuống giường lấy rượu thuốc đưa về phía ánh đèn, cẩn thận xem hướng dẫn sử dụng một lát, cô lẩm nhẩm:

- À, đây là thuốc làm tan vết bầm, giúp lưu thông máu.

Dạ Đình Sâm lơ đãng “Ừ”

một tiếng.

Nhạc Yên Nhi cẩn thận mở bao bì ra, đổ một chút rượu thuốc lên tay, cô cũng không biết làm thế nào, tay xoa lung tung trên lưng hắn.

Xoa được hai cái, cô cảm giác mình không giữ được lực tay, mới chột dạ hỏi:

- Có đau không? Giọng nói của Dạ Đình Sâm cũng không thay đổi:

- Không đau.

Nhạc Yên Nhi thấy vết thương đáng sợ kia, động tác lại nhẹ tay thêm mấy phần, cô nhớ tới lời được sĩ dẫn dò nên kiểm tra cột sống có bị tổn thương gì hay không, thế nên từ từ rời tay xuống.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại như lông chim, Dạ Đình Sâm cảm giác có một ngọn lửa bùng lên trong lòng.

Tay còn chưa chuyển qua hông đã bị bắt được.

Dạ Đình Sâm thấp giọng hỏi cô:

- Làm gì thế? Nhạc Yên Nhi có cảm giác như làm việc xấu bị bắt quả tang vậy:

- Tôi... là được sĩ dẫn phải kiểm tra cột sống xem có lệch không, vừa rồi anh ngã nặng như vậy... – Cô càng nói càng nhỏ dần.

Dạ Đình Sâm quay đầu, nhìn thẳng vào mắt cô:

- Ủm, vậy có bị sao không? Ánh mắt hắn giống như đầm nước âm u sâu thẳm, hấp dẫn lạ thường.

Mùi rượu thuốc đắng chát tràn ra giữa hai người, Nhạc Yên Nhi thấy bầu không khí lúc này có chút mập mờ.

Nhận thấy tay hắn nóng bừng Nhạc Yên Nhi mới giật mình, cô điên rồi sao, cùng một tên gay làm cái gì mờ ám chứ.

Căn bản là hắn không thích phụ nữ! Nhạc Yên Nhi rút tay lại, cố ý lên giọng để che giấu suy nghĩ trong lòng:

- Không sao, cột sống của anh vẫn tốt như thường.

Xem thêm...

26. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 26: Nhớ Ra Gì Đó

Dạ Đình Sâm thấy Nhạc Yên Nhi có vẻ mất tự nhiên, hắn không nhiều lời thêm nữa, đứng dậy nói:

- Hôm nay đến đây thôi, ngày mai lại tiếp tục.

Nhạc Yên Nhi tròn mắt:

- Còn có ngày mai à? Dạ Đình Sâm chống tay hai bên người cô, cúi đầu hỏi:

- Cô thấy vết thương trên lưng tôi có thể lành sau một hai ngày không? Nhạc Yên Nhi lắc đầu, một mảng tụ máu rộng như vậy, không mất mười ngày nửa tháng làm sao có thể tiêu hết được.

Dạ Đình Sâm băng quơ bảo:

- Hình như tôi bị thương là vì cô đấy.

Nhạc Yên Nhi á khẩu, không đáp lại được.

Cô hiểu rõ ý trong lời của hắn, nhưng tại sao cô cứ có cảm giác không cam tâm thế này.

- Anh có thể tới bệnh viện, tay nghề của bác sĩ tốt hơn tôi nhiều.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn nhìn cô chằm chằm:

- Ai gây họa thì người đó gánh, hiểu chưa? Mắt hắn đen như ngọc, sắc bén lại đẹp đẽ, bị đôi mắt như vậy nhìn chằm chú, Nhạc Yên Nhi vô thức gật gật đầu:

- Biết rồi.

Dạ Đình Sâm cười khê, đôi bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ vỗ đỉnh đầu cô.

- Ngoan.

Nói xong, hắn quay người rời đi.

Vừa ra khỏi phòng của Nhạc Yên Nhi, bước chân của Dạ Đình Sâm lập tức chậm lại.

Hắn hít thở sâu hai lần nhưng cảm giác khô nóng kia vẫn chưa tiêu tan.

Thật kỳ lạ, rõ ràng cảm giác chán ghét với phụ nữ trong lòng hắn hoàn toàn không thay đổi, vậy mà dục vọng của hắn lại bị cô khơi dậy một cách dễ dàng như thế.

Bọn họ mới quen biết có mấy ngày mà thôi.

Thế nhưng hắn luôn có cảm giác cực kỳ quen thuộc, dường như đây chính là mảnh ghép còn thiếu trong cuộc đời không trọn vẹn của hắn.

Mảnh ghép ấy tựa hồ còn vô cùng quý báu.

Dạ Đình Sâm đứng trước cửa một lát, nhớ tới vẻ ngây ngốc của Nhạc Yên Nhi khi nãy, đôi môi mỏng luôn lạnh lùng lại khê nhếch thành một đường cong dịu dàng.

Không sao, còn rất nhiều thời gian, hắn đợi được.

Chờ đến khi cánh cửa đóng lại, Nhạc Yên Nhi mới như bừng tỉnh khỏi cơn mê, cô hồi thần, vỗ vỗ khuôn mặt đỏ bừng của mình, ngã xuống giường.

Nhớ tới ánh mắt Dạ Đình Sâm khi nãy, cô vẫn còn thấy mặt đỏ tim đập.

Đúng là không có tiền đồ gì hết, bị một người đồng tính trêu chọc thành ra thế này đây! Dạ Đình Sâm cũng thật là, đã là gay mà sao hormone nam tính còn mạnh như thế chứ, nếu mình không biết sự thật về hắn mà rung động thật thì biết tìm ai khóc bây giờ? Đang suy nghĩ linh tinh, điện thoại bỗng rung lên, Nhạc Yên Nhi cầm lấy di động, thấy một tin nhắn đến.

Trên màn hình chớp tắt chữ “Anjoye” khiến cho Nhạc Yên Nhi lập tức tỉnh táo lại.

Đúng, Dạ Đình Sâm không thích phụ nữ, hắn còn có một người yêu là bạn từ thuở nhỏ, mình đã đồng ý với Anjoye là sẽ giúp bọn họ vậy mà giờ lại nghĩ linh tinh gì thế này? Mở điện thoại ra, nhấn vào xem tin nhắn “Cưng ơi, dạo này có khỏe không ~”.

Dấu ngắt câu nho nhỏ thôi nhưng mang đầy phong cách của Anjoye, gần như có thể tưởng tượng ra cái nháy mắt lẳng lơ của anh ta.

Nhạc Yên Nhi hơi do dự, cô thấy mình vẫn nên kể chuyện bản thân đã khiến Dạ Đình Sâm bị thương cho Anjoye là hơn.

“Xin lỗi nhé Anjoye, hôm nay vì cứu chị mà Dạ Đình Sâm mới ngã, lưng còn bị thương.” “Cứu chị? Có chuyện gì xảy ra thế? Cưng ơi kể rõ chút cho em nghe xem nào” Nhạc Yên Nhi kể vắn tắt chuyện hôm nay cho Anjoye nghe, chờ mãi vẫn không thấy đầu bên kia nhắn tin trả lời.

Nhạc Yên Nhi thầm lo lắng, không phải là Anjoye đang tức giận chứ? Nhưng dù gì cũng có thể hiểu được, hiện giờ hai người họ gặp mặt cũng khó khăn, Anjoye còn gửi gắm mình, nhờ mình chú ý tới Dạ Đình Sâm, kết quả là mình còn làm hại hắn ta bị thương.

Mãi lâu sau, cô mới nhận được một tin nhắn.

“Cưng à, chuyện này cũng không trách chị đâu, vẫn phải làm phiền chị quan tâm chăm sóc Sâm thật tốt giúp em, anh ấy lúc nào chả giận dỗi, chị lại là người em tin tưởng nhất lúc này, em chỉ có thể làm phiền chị thôi”.

Chẳng ngờ Anjoye lại tin nhiệm mình như thế, Nhạc Yên Nhi giật mình, cô thấy thật cảm động, nhanh chóng trả lời một chữ “Được”.

Hai người tạm biệt, chúc ngủ ngon xong, Nhạc Yên Nhi cũng không muốn nghĩ tới những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay, cô ném di động sang một bên, vùi đầu ngủ.

Trong một căn hộ nào đó, đôi mắt phượng đào hoa nhìn lướt qua màn hình di động rồi híp lại, miệng nở nụ cười, khẽ nói:

- Đúng là càng lúc càng hay.

Lúc Lâm Đông Lục trở về biệt thự đã rất muộn.

Cửa vừa mở ra, Bạch Nhược Mai đã ra đón, lo lắng nói:

- Đông Lục, sao anh ra ngoài lâu thế, điện thoại cũng không nghe nữa, em lo cho anh lắm đó.

Nhưng Lâm Đông Lục lại có vẻ khác thường, anh không an ủi cô ta, chỉ nói:

- Em đang ốm, mau đi nghỉ ngơi đi.

Bạch Nhược Mai lúc này mới nhận ra sắc mặt Lâm Đông Lục rất khó coi, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

- Đông Lục, sao thế, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Bạch Nhược Mai đỡ lấy cánh tay Lâm Đông Lục, dìu anh ngồi xuống sofa, rót một cốc nước nóng đưa qua, cẩn thận quan sát sắc mặt anh.

Lâm Đông Lục xoa mi tâm, im lặng một lát như đang cân nhắc gì đó.

Bạch Nhược Mai nhảy bèn phát hiện có chuyện bất ổn, thế nhưng cô ta vẫn yên lặng, không lên tiếng thúc giục gì mà chỉ nhẹ nhàng giúp Lâm Đông Lục xoa thái dương.

Lục xoa bóp nhẹ nhàng làm dịu đi cơn đau đầu cả ngày hôm nay của anh, nhớ tới thái độ ngoan ngoãn và cả sự quan tâm trong một năm nay của Bạch Nhược Mai với mình, anh cảm thấy những lo lắng trong lòng cũng dần tiêu tan.

Cuối cùng, Lâm Đông Lục vẫn tin tưởng Bạch Nhược Mai, anh lên tiếng:

- Nhược Mai, hình như anh đã nhớ được điều gì đó.

Trong nháy mắt, sắc mặt Bạch Nhược Mai trở nên khó coi hẳn.

Nếu lúc này Lâm Đông Lục mở mắt ra, anh sẽ thấy Bạch Nhược Mai trước mắt mình không còn một chút xú dục dằng thường ngày nào, ngược lại, vẻ độc ác trong mắt cô ta đã sắp tràn ra ngoài.

- Đông Lục, anh bảo sao cơ? Bạch Nhược Mai cố gắng khống chế giọng nói để không lộ ra cảm xúc chân thật.

Lâm Đông Lục nhắm mắt, vẫn đắm chìm trong dòng suy nghĩ của bản thân:

- Mơ hồ lắm, muốn bắt lấy nhưng lại không biết đó là thứ gì, nhưng anh có cảm giác nó chính là ký ức anh đã quên.

- Đông Lục, có phải dạo gần đây anh mệt mỏi quá rồi không? Lâm Đông Lục đột ngột mở mắt, chăm chú nhìn Bạch Nhược Mai:

- Nhược Mai, năm ngoái anh phải sang Mỹ điều trị tâm lý do mất ngủ à? Vì sao bỗng dưng lại hỏi câu này? Tim Bạch Nhược Mai như bị siết chặt trong một khoảnh khắc, bàn tay đặt trên ghế sofa nắm chặt nhưng sắc mặt vẫn chỉ có bản khuôn, cô ta nhẹ nhàng lên tiếng:

- Đúng vậy, chẳng phải việc này anh cũng biết còn gì? Lâm Đông Lục chán nản luồn tay vào trong tóc, nói:

- Ừ, hôm nay anh đi tra lại ca bệnh của mình khi đó, đúng là do mất ngủ nghiêm trọng, thế nhưng anh luôn cảm thấy mình đã quên đi một việc rất quan trọng.

Bạch Nhược Mai thở phào nhẹ nhõm, dịu dàng ôm lấy anh:

- Không đâu, Đông Lục ạ.

Quên hết rồi chứ? Tổ đó chắc chắn không phải chuyện quan trọng gì đâu.

Một lúc lâu sau, Lâm Đông Lục dần bình tĩnh lại, Bạch Nhược Mai bưng nước ấm tới, nhìn Lâm Đông Lục uống hết rồi mới vờ như lơ đãng hỏi: Đông Lục, đang yên đang lành sao anh bỗng nghĩ đến mấy chuyện đó làm gì? Hôm nay anh gặp Nhạc Yên Nhi, cô ta nhắc tới năm năm gì đó xong anh cứ thấy có điểm là lạ. Ánh mắt Bạch Nhược Mai lạnh băng, lại là Nhạc Yên Nhi! Cô ta quay đầu, cười nói với Lâm Đông Lục:

- Anh nói là anh không biết cô ta là ai còn gì, không phải là cô ta cứ quần lấy anh đấy sao? Chẳng lẽ anh đúng là đã từng có chuyện gì đó với cô ta? Nói xong câu này, Bạch Nhược Mai khẽ che miệng, làm ra bộ đáng giật mình:

- Chẳng lẽ trước giờ anh luôn nói dối em? Anh với cô ta thực sự từng có tình cảm với nhau à? Bản thân Lâm Đông Lục cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra thì làm sao có thể để những suy nghĩ mơ hồ đó phá hỏng tình cảm của mình với Bạch Nhược Mai, anh vội vàng phủ nhận:

- Không phải đâu Nhược Mai, anh không hề quen cô ta, có lẽ là anh nhớ nhầm rồi, chắc là dạo này xem phim gì đó rồi bị ảnh hưởng chẳng? Bạch Nhược Mai khẽ sát vào ngực Lâm Đông Lục, thì thầm:

- Đông Lục, có lẽ dạo gần đây áp lực công việc của anh lớn quá, có cần nghỉ ngơi một thời gian không? Em sẽ hoàn các quảng cáo lại, chúng mình đi nghỉ nhé.

Lâm Đông Lục suy nghĩ rồi đáp:

- Cũng được đấy Xem thêm...

27. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 27: Tìm Một Bộ Phim An Toàn

Sáng hôm sau, bất ngờ là Dạ Đình Sâm không đi làm từ sớm, vậy nên hai người có thời gian cùng ăn sáng với nhau.

Tầm mắt của cả hai lơ đãng đối diện, Nhạc Yên Nhi lập tức nhớ tới bầu không khí kỳ quặc tối qua, xong nghĩ về tin nhắn của Anjoye, cô liền né tránh cái nhìn của Dạ Đình Sâm.

Dạ Đình Sâm không hề biết trong nội tâm người đối diện đang có nhiều biến động to lớn như vậy, hắn chỉ cho rằng cô đang thẹn thùng nên cũng cảm thấy khá vui.

Bữa cơm hài hòa đến kỳ lạ, Dạ Đình Sâm còn chủ động đưa nước dâu cho Nhạc Yên Nhi, quản gia Thẩm thì suýt nữa lệ tuôn đầy mặt.

Quả nhiên có thiếu phu nhân là khác hẳn! Thiếu gia bây giờ ôn hòa hơn nhiều, tuyệt đối không còn giống ngọn núi băng khổng lồ, chẳng ai dám tới gần như trước nữa.

Ăn sáng xong, lúc thợ Trần tới thu dọn bát đĩa, Dạ Đình Sâm cũng hỏi băng quơ: Hôm nay em định đi đâu? Em định tới công ty, hôm qua xảy ra chuyện như vậy nên buổi thử vai cũng bị ngừng lại, em phải đến báo cáo cho người đại diện biết rồi xem thử có kịch bản nào ổn ổn hay không.

Nghe thấy thế, làn mi dài của Dạ Đình Sâm khẽ khép lại, ánh mắt cũng lạnh đi:

- Em vẫn muốn đi thử vai à? Nhạc Yên Nhi không rõ ý của hắn là gì: đương nhiên rồi, đây là công việc của em mà. Công việc của em? Cho nên em vẫn thường tới những đoàn phim ngay cả việc bảo hộ cũng không nên thân như thế? Sắc mặt Dạ Đình Sâm càng khó coi hơn.

- Ngành giải trí bây giờ cạnh tranh khốc liệt lắm, có cơ hội để thử sức đã không tệ rồi, làm gì đến lượt em chọn này chọn nọ.

Ngay cả cơ hội thử vai hôm qua cũng là do người đại diện đã tốn rất nhiều công sức mới lấy được cho em đây.

Nhạc Yên Nhi thầm nghĩ Dạ đại thiếu gia này quả thực không biết khó khăn của nhân gian, bản thân hắn ngâm thìa vàng ra đời, vậy nên cũng nghĩ tất cả mọi người đều có quyền kén cá chọn canh sao.

Cô chỉ là một diễn viên nho nhỏ, lại không có ai chống lưng, nếu còn dám chọn này lựa nọ thì đã sớm chết đói rồi.

- Không nên đi.

Dạ Đình Sâm rất ít khi nói chuyện với cô bằng giọng lạnh lùng như thế.

Nhạc Yên Nhi ngạc nhiên: Vì sao? Những đoàn phim nhỏ như thế thậm chí còn chẳng thể đảm bảo được an toàn cho em, cũng giống như hôm qua vậy, nếu lại xảy ra chuyện không may thì phải làm sao? Dạ Đình Sâm nhúm mày, hần thấy cô quả là vô lý.

- Nhưng làm diễn viên là phải đối mặt với những nguy hiểm như vậy, với lại em cũng có bảo hiểm mà.

Sắc mặt Dạ Đình Sâm lại càng khó nhìn hơn nữa: Cho nên vấn đề ở đây là tiền à? À, có một phần nguyên nhân là vì tiền, dù sao thì em cũng phải sống chứ. Cát xê để em nhận một bộ phim là bao nhiêu? Ba triệu? Hay năm triệu? Số tiền này tôi sẽ trả cho em, em đừng đi thử vai nữa.

Giọng Dạ Đình Sâm hơi hột như chuyện này căn bản chẳng có gì to tát vậy.

Ý anh là gì? Tiền sinh hoạt mà em cần, tôi cho em, em không cần đi đóng phim làm gì cả. Nhạc Yên Nhi bị chọc giận thật rồi.

- Dạ Đình Sâm, anh đừng coi thường người khác như vậy có được không? Đúng, tôi chỉ là một diễn viên nhỏ bé thôi, tôi cũng chưa bao giờ được góp mặt trong tác phẩm lớn nào hết, nhưng đây là sự nghiệp của tôi! Tôi muốn làm việc mà mình thích, dù cho có nguy hiểm đi nữa tôi cũng cam lòng! Có lẽ anh vừa sinh ra đã có mọi thứ, cũng thuận buồm xuôi gió nên không thể nào hiểu được tình yêu nghề của tôi, nhưng xin anh hãy dành cho tôi sự tôn trọng nhất định được không? Chẳng ngờ Nhạc Yên Nhi sẽ tức đến như vậy, Dạ Đình Sâm có chút kinh ngạc.

Dạ Đình Sâm luôn lạnh mặt lạnh lòng vậy mà lại vô thức định giải thích:

- Tôi không có ý coi thường em...

Nhạc Yên Nhi cũng rất nghiêm túc:

- Dạ Đình Sâm, hợp đồng giữa chúng ta chỉ có nửa năm, sau khi nó kết thúc, tôi còn phải quay về với cuộc sống của mình, tôi sẽ không từ bỏ sự nghiệp vì bất kỳ điều gì, nếu anh không thể chấp nhận được chuyện này thì chúng ta kết thúc hợp đồng ngay bây giờ còn kịp.

Nói xong, cô cầm túi đứng lên:

- Tôi đi trước đây.

Cô không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

Quản gia Thẩm đứng một bên, chứng kiến tất cả cuộc đối thoại của hai người, ông gần như ngừng thở, cũng không dám có động tác mạnh nào.

Trời ơi, sao thiếu phu nhân lại dám nói chuyện với thiếu gia như thế? Ông cảm nhận được không khí quanh thiếu gia đã giảm tới mức độ chỉ trong tích tắc, cứ như có khí lạnh dày đặc tràn ra khỏi người thiếu gia vậy.

Đúng là yên lặng trước bão tố! Thấy ngón tay thon dài của Dạ Đình Sâm đang nắm chặt tách cà phê, quản gia Thẩm có thể tưởng tượng tới vận mệnh nát tan sau đó của nó.

Nhưng nằm ngoài dự kiến của quản gia Thẩm, Dạ Đình Sâm không hề quẳng tách cà phê xuống đất mà chỉ bình tĩnh đặt nó lên chiếc đĩa trắng men.

Một lát sau, chính Dạ Đình Sâm là người phá vỡ bầu không khí yên lặng trong phòng ăn.

- Quản gia Thẩm.

Quản gia Thẩm vội vàng lên tiếng: Thiếu gia. Tôi nói sai điều gì à? Quản gia Thẩm cứ ngỡ mình nghe nhầm, ông giật mình đến độ vô ý ngẩng đầu lên.

Cho tới lúc đối diện với đôi mắt lạnh thấu xương của hắn, ông mới nhận ra mình đã vi phạm vào quy tắc “Không được nhìn thẳng vào mắt chủ nhân” của các quản gia trong hoàng thất Anh quốc.

Điều này không thể trách ông được, hầu hạ thiếu gia đã sắp hai mươi năm, ông chưa bao giờ nghe thấy thiếu gia nói mình sai.

Thiếu gia nhà ông là ai? Là người thừa kế của LN, là rồng giữa loài người đó, từ nhỏ đã được nhận phương pháp giáo dục tốt nhất, tiếp xúc với những thứ cao cấp nhất, năm sáu tuổi đã bắt đầu dự thính các buổi họp ban giám đốc cùng lão gia, mười lăm tuổi bắt đầu tiếp quản công việc của công ty, sát phạt quyết đoán, không chút lưu tình.

Thế mà bây giờ, thiếu gia hoàn mỹ không khuyết điểm ấy lại đang ngồi yên lặng, hỏi ông rằng mình sai ở đâu.

Quản gia Thẩm cứ thăm cảm khái không thôi.

- Thưa thiếu gia, ngài không sai ạ.

Trong lòng ông, thiếu gia mãi mãi không phạm sai lầm.

- Nhưng cô ấy rất tức giận.

Quản gia Thẩm thăm thở dài, thiếu gia nhà mình thông minh hơn người, đáng tiếc về mặt tình cảm thì đây là lần đầu tiên mới có trải nghiệm.

- Thiếu gia, thiếu phu nhân thích đóng phim, thế nhưng ngài lại không quan tâm đến sự yêu thích của cô ấy mà cấm cô ấy diễn, dù cho ngài có ý tốt muốn bảo vệ thiếu phu nhân nhưng như thế sẽ khiến cô ấy khó chịu trong lòng, cho rằng ngài đang kìm kẹp cô ấy, như thế thiếu phu nhân sẽ không thể hiểu được ý của ngài.

Mắt phượng vẫn hờ hững như cũ nhưng lại có vẻ như đang suy ngẫm điều gì.

Ngay lúc này, chuông cửa vang lên, quản gia Thẩm khẽ thở phào, nói:

- Thiếu gia, thư ký tới đón ngài rồi.

Dạ Đình Sâm thờ ơ gạt đầu.

Mợ Trương mở cửa, thư ký đi sau bà vào nhà, lễ phép thưa: Chủ tịch, có thể xuất phát rồi ạ. Đi tìm hiểu xem bộ phim đang được đầu tư lớn nhất hiện nay là gì. Vâng...? Thư ký của Dạ Đình Sâm theo hắn đã nhiều năm, cũng sớm nhìn quen sóng to gió lớn, cậu ta vô thức đáp lời rồi mới phản ứng được Dạ Đình Sâm vừa nói gì.

Hôm qua, chủ tịch tới Công ty giải trí Ảnh Sơn, hôm nay lại điều tra phim được đầu tư lớn, thế cuối cùng là như thế nào? Sao chủ tịch lại quan tâm tới giới giải trí như thế? Chẳng lẽ hướng đi của công ty thay đổi thật à? Dạ Đình Sâm liếc nhìn thư ký, ánh mắt khiến người ta cảm thấy vô cùng áp lực.

- Có vấn đề gì sao? Thư ký lập tức nghiêm chỉnh lại, đứng thẳng tắp, đáp cực rõ ràng:

- Thưa chủ tịch, không có vấn đề gì ạ.

Như nhớ ra điều gì, Dạ Đình Sâm lại bổ sung một câu:

- Phim phải an toàn.

Thư ký sững sốt.

Sống hơn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên cậu ta nghe thấy chuyện có thể dùng hai chữ “an toàn” để đánh giá một bộ phim.

Mặc kệ phản ứng của thư ký, Dạ Đình Sâm đứng dậy:

- Đến công ty.

Xem thêm...

28. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 28: Cơ Hội Từ Trên Trời Rơi Xuống

Nhạc Yên Nhi biết mình đã làm hỏng buổi thử vai ngày hôm qua, Danny chắc chắn sẽ không nhẹ nhàng với cô đâu, cô cẩn thận gõ cửa, chờ Danny nói “Mời vào” rồi mới thò đầu vào, cười làm lành.

- He he he, Danny...

Nhìn thấy cô, Danny “Hừ” một tiếng, ra vẻ tiểu thụ kiêu ngạo vô cùng.

Nhạc Yên Nhi vào văn phòng, tội nghiệp nhìn Danny:

- Chuyện hôm qua chắc là anh đã nhận được tin rồi, thật sự không thể trách tôi nhé, tôi cũng có muốn thế đâu.

- Đại tiểu thư của tôi ơi, cô nói nghe dễ dàng lắm, đoàn phim “Kiếm Hiệp” giờ đang trách cô, bảo là cô hại bọn họ phải ngừng quay phim, còn gửi khiếu nại đến công ty kia kia.

Nhạc Yên Nhi nghe thế thì nổi giận đùng đùng:

- Bọn họ quá vô lý rồi, tôi cũng là người bị hại cơ mà! Nếu không phải Dạ Đình Sâm đỡ được tôi thì tôi đã ngã đập mặt xuống đất rồi đó.

Rõ ràng là bên họ không đảm bảo được an toàn, còn trách người khác nữa.

Ánh mắt Danny thay đổi, anh thì thầm hỏi Nhạc Yên Nhi:

- Tôi đang muốn hỏi cô đây này, cô với Dạ thiếu gia có quan hệ gì thế hả? Sao hắn lại xuất hiện trong buổi thử vai, lại còn trùng hợp cứu được cô? Câu hỏi này đã rất rõ ràng, thế nhưng Nhạc Yên Nhi thật sự không biết phải trả lời thế này.

Nếu nói thật với Danny chuyện mình kết hôn giả với Dạ Đình Sâm, có lẽ Danny sẽ bị dọa sợ đến phát điên mất.

- Tôi...

Tôi với hắn ta chẳng có quan hệ gì cả...

Giọng Nhạc Yên Nhi nhỏ dần, cô né tránh ánh mắt của Danny:

- Chỉ là trùng hợp thôi, hắn ở gần đó nên tiện thì cứu tôi.

Danny không tin lắm:

- Yên Yên, giao tình giữa chúng ta cũng đã nhiều năm thế rồi, tôi cũng chưa bao giờ dối xử tệ với cô, cô đừng có lừa tôi.

Nhạc Yên Nhi rất chột dạ, cô không dám trả lời thẳng mà chỉ bảo:

- Sếp của tôi ơi, anh cũng biết Dạ Đình Sâm là ai rồi đấy, hắn muốn kiểu phụ nữ nào mà không có, làm sao có thể vừa mất một diễn viên bé nhỏ như tôi được? Cô còn thăm bổ sung một câu: Đương nhiên, quan trọng nhất là vị đại gia đó thậm chí còn chẳng thích phụ nữ.

Danny nhìn Nhạc Yên Nhi một lượt từ đầu đến chân, thế mà thực sự bị thuyết phục:

- Cũng phải, ngay cả tôi đều ngứa mắt cô cơ mà.

Ồi ời, mấy tên gay chết tiệt các anh! Mấy lời nói tục tĩu bị nuốt xuống, Nhạc Yên Nhi kìm nén tới đỏ bừng cả mặt.

Thấy Danny không có nhiều chỉ trích với chuyện hôm qua, Nhạc Yên Nhi nháy mắt hỏi: Danny này, dạo gần đây có kịch bản nào khác không? Cô nghĩ hay gồm. Danny bĩu môi:

- Bên trên cho rằng cô đã phá hủy hình tượng của công ty, muốn cô kiểm điểm hai tháng, tạm thời không cho cô đi thử vai nữa.

Đây có thể nói là sấm sét giữa trời quang.

Nhạc Yên Nhi đã sớm đoán tuyệt quan hệ với gia đình, ngoại trừ quay phim thì cô không còn nguồn thu nhập nào khác, thế nhưng chuyện của một năm trước đã khiến vị trí của cô trong giới thấp đi, cát xê cũng ít hơn, những tài nguyên tốt công ty sẽ không chia cho cô vậy mà cô vẫn phải duy trì những tiêu chuẩn sinh hoạt cơ bản của một ngôi sao.

Nếu thực sự để cô nghỉ hai tháng, vậy thì một chút tiền dành dụm còn lại sẽ bị cô ăn hết sạch mất.

Đừng mà Danny, tôi nghèo lắm, một tháng không cho tôi nhận phim mới là tôi chết đói mất. Tôi cũng nghèo đây này! Cô nói xem nào, năm ngoái danh tiếng cô đang tốt như thế, rồi dùng một cái cô tự tìm đường chết, khiến cho công ty thất vọng với cô, chuyện như thế lặp lại vài lần nữa, chắc chắn cô bị đóng băng luôn...

Danny còn chưa dứt câu, cửa bỗng bị đẩy ra.

Tại Công ty giải trí Tinh Huy, Danny cũng là người đại diện có tiếng tăm, chưa bao giờ có người vô lễ dám phá cửa phòng hần như vậy, ngay lập tức, Danny tức giận quay đầu sang nhìn:

- Chuyện gì thế hả? Người kia không tới tìm Danny, chị ta hưng phấn tới nỗi không để ý đến sắc mặt Danny, vừa trông thấy Nhạc Yên Nhi, mắt chị ta đã sáng lên:

- Cô Nhạc, cô phát rồi! Vừa mới biết tin mình sẽ bị ngừng lịch làm việc trong hai tháng đã có người đến chúc mừng mình phát tài, Nhạc Yên Nhi cảm thấy hân hoan người này có vấn đề.

Nhìn kỹ thì hóa ra là chị Dương của phòng tài nguyên, bình thường mắt cao hơn đầu, từ trước tới nay chưa bao giờ hòa nhã với Nhạc Yên Nhi, chỉ có mấy lần thử vai nhỏ nhỏ phân phối cho cô mà cũng như đã ban phát ân huệ lớn lao lắm vậy.

Vậy mà lúc này chị Dương nở cười có vẻ nịnh nọt lắm:

- Tôi biết ngay là cô Nhạc xinh đẹp lại có tài diễn xuất, khả năng hơn người như vậy chắc chắn sẽ nổi tiếng, quả thật là cơ hội đã tới thì muốn cản cũng không được mà.

Nhạc Yên Nhi và Danny nhìn nhau, hai người đều tỏ vẻ không hiểu đầu đuôi gì hết.

Nhạc Yên Nhi lên tiếng:

- Chị Dương, chị nói cái gì đến vậy, sao em nghe mà không hiểu? Chị Dương cười tươi như hoa:

- Ôi chào, hẳn là cô Nhạc còn chưa biết, bên tổ tài nguyên cũng vừa mới nhận được tin thôi, đoàn phim White Lover đã chỉ đích danh muốn cô Nhạc đi thử vai nữ phụ số một Ôn Tố Tố.

White Lover á? Sao cái tên này nghe quen thế nhỉ? Suy nghĩ một lát, hình như là lúc gặp An Tri Ý hôm qua, trợ lý của cô ta có nói cô ta đã nhận vai trong White Lover.

Lúc này, Nhạc Yên Nhi mới hồi thần, đây chẳng phải là tác phẩm lớn được hai nước Trung

- Hàn hợp tác sản xuất đấy sao? White Lover là bộ phim mới được Công ty giải trí Hoàn Vũ đầu tư ba trăm triệu sản xuất, tổ chuyên gia biên kịch được tập hợp từ mười biên kịch đã rèn luyện hai năm, đội ngũ diễn viên cực kỳ hùng hậu: Nữ chính được trao giải “Nữ diễn viên xuất sắc nhất” trong Quốc Kịch Thịnh Điển

- Diệp Thiên Hạ, trong những bộ phim cô từng đóng, chưa có một bộ phim nào là không nổi tiếng; nam chính Tống Tử Bạch, cũng chính là người vừa nhận được danh hiệu “Nam diễn viên được yêu thích nhất châu Á”, ngay cả những diễn viên quần chúng thôi cũng đều là tên tuổi số một số hai làng giải trí rồi.

- Tôi? Nữ phụ số một?! Nhạc Yên Nhi không dám tin vào tai mình nữa.

Phải biết rằng bộ phim này dù chưa mở máy nhưng độ nóng đã tới mức bỏng tay, trước đây, Công ty giải trí Tinh Huy cũng muốn đưa diễn viên của mình đi thử vai nhưng không thể nhét nổi một người nào vào,

làm sao có chuyện phía bên kia chủ động yêu cầu mình đi thử vai nữ phụ số một? Địa vị của mình hoàn toàn không đủ!

- Đúng thế, không ngờ đã sắp mở máy rồi còn có thể thay người, cô Nhạc quả là lợi hại.

Chị Dương hồi hận thái độ của mình khi trước với Nhạc Yên Nhi quá tệ nên vội vàng cười làm lành.

Nghe nói ảnh tạo hình của nữ phụ số một cũng đã chụp rồi, vậy mà còn có thể thay người ngay trước lúc mở máy, đẩy người lẽ ra phải là nữ phụ số một xuống, đây rõ ràng là vấn đề nội bộ rồi, quả thực là treo hân góc tối ra ngoài sáng.

Thế nhưng, trong giới giải trí này, không một ai coi thường những góc khuất này, chỉ cần hậu trường đủ mạnh, có thể chen ép được người khác, vậy thì bạn là vua.

- Từ ngày đầu tiên trông thấy cô Nhạc, tôi đã biết cô chắc chắn sẽ nổi tiếng rồi, phong cách ngôi sao đẳng cấp thế này quả là hiếm thấy.

Cô Nhạc, sau này cô có phát tài cũng đừng quên tôi nhé, tôi còn phải nhờ cô quan tâm hơn đây.

Chị Dương lú lo không ngừng, Danny thì đã mất kiên nhẫn, xua tay liên tục: Chị ra ngoài trước đi, tôi với Yên Yên nói chuyện một lát đã. Được được được, lát nữa cô Nhạc nhớ tới buổi họp của tổ tài nguyên nhé. Chị Dương khép cửa ra ngoài, văn phòng lập tức rơi vào im lặng kỳ dị.

Danny bối rối nhìn Nhạc Yên Nhi, quả thực Nhạc Yên Nhi không biết chuyện gì đang xảy ra, cô đành nhìn ngơ ngác lại Danny.

Hai người nhìn nhau nửa ngày, Danny mới nói:

- Yên Yên, chắc chắn tôi không tin cô ngủ với nhà sản xuất của White Lover, nhưng trước khi mở máy một tuần còn thay người, nếu nhà sản xuất không phải cha ruột cô thì không làm nổi việc như thế đâu.

Nhạc Yên Nhi đỏ khốc đỏ cười, nhà sản xuất thật sự không phải cha ruột của cô.

Người cha ruột kia của cô sẽ chẳng tiêu tiền vì cô, dù chỉ một xu.

Có lẽ nhà sản xuất bị người ngoài hành tinh nhập đấy. Hừ. Danny gắt một tiếng:

- Cô nói thật với tôi xem nào, đây không phải chuyện cô lén lút làm chứ hả? Nhạc Yên Nhi lập tức gơ ba ngón tay:

- Danny, thề có bóng đèn, thật sự không phải tôi, anh cảm thấy tôi có bản lĩnh để làm lung lay quyết định về vai diễn của một bộ phim có ba trăm triệu đầu tư à? Cũng phải, từ ngày vào nghề tới giờ, Nhạc Yên Nhi vẫn không hề có hậu trường.

Người khác không hiểu rõ điều đó, Danny này còn không hiểu hay sao? Danny chống cằm, lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ trên thế giới này có người ngoài hành tinh thật à? Xem thêm...

29. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 29: Thà Rằng Không Quay!

Ở một nơi khác, An Tri Ý đã nổi điên.

Trong văn phòng của người đại diện là một mớ hỗn độn, những thứ có thể đều đã bị An Tri Ý đập vỡ, mảnh vụn thủy tinh nằm đầy dưới đất, tóc tai cô ta rối tung, hai mắt đỏ ngầu, không còn một chút đáng vẻ ngôi sao nào.

- Vì sao? Vì sao? An Tri Ý gào lên, lại ném một chiếc bình hoa xuống đất.

Người đại diện biết cô ta đang cáu gắt nên cũng không dám trái ý, chỉ có thể cố gắng khuyên nhủ nhẹ nhàng:

- Tri Ý, đây là quyết định của Công ty giải trí Hoàn Vũ, chúng ta không còn cách nào khác cả.

An Tri Ý siết chặt nắm tay, tức đến run cả người.

Mình đã ngủ với thằng sản xuất phim béo ú chết bầm của Hoàn Vũ nhiều lần như thế rồi, lão ta cũng hứa chắc như đinh đóng cột rằng mình sẽ là nữ phụ số một, ngay cả ảnh tạo hình cũng chụp xong rồi, có làm sao trước khi bắt đầu lại trở thành nữ phụ số hai? Mà thái độ của Hoàn Vũ rất kiên quyết, nếu không nhận vai này, mình sẽ bị đá ra khỏi đoàn phim, hoàn toàn không lo lắng đến chuyện phí vi phạm hợp đồng.

- Nhà sản xuất Vương nói thế nào? Nhắc tới nhà sản xuất Vương, An Tri Ý lại thấy buồn nôn, khi đề lên người mình thằng béo chết bầm đó nói rất dễ nghe, mình đã nhịn cơn buồn nôn ngủ với lão, chẳng ngờ đã thế mà không đáng tin một chút nào.

Trợ lý đứng cạnh run rẩy đáp:

- Nhà sản xuất Vương nói rằng ông ấy cũng hết cách, đây là cấp cao trong công ty quyết định, ông ấy chỉ có thể tranh cho chị vai nữ phụ số hai.

Người đại diện cũng khuyên can:

- Tri Ý này, nữ phụ số hai thì nữ phụ số hai, phim đầu tư lớn như vậy mấy năm rồi cũng chỉ có một mà thôi, rất nhiều người còn không tham gia nổi một vai quần chúng, nếu bỏ lỡ cơ hội này lần sau sẽ khó khăn lắm.

Nữ phụ số một với nữ phụ số hai làm sao có thể giống nhau được! Nữ phụ số một của bộ phim này được xây dựng với hình tượng chính diện, khiến người yêu thích, còn nữ phụ số hai là một kẻ khốn nạn, âm hiểm độc ác.

Vài năm gần đây, An Tri Ý đã diễn đủ nhiều những vai phản diện rồi, nhân duyên với công chúng luôn không được tốt, vốn định dựa vào bộ phim này để chuyển đổi hình tượng, nâng địa vị trong giới lên hàng nhận được các vai nữ chính, chẳng ngờ kế hoạch lần này bị làm cho rối tung hết! Diễn một vai phụ nhỏ bé lại là nhân vật phản diện như thế còn cần vất vả khổ sở ngủ với nhà sản xuất của Hoàn Vũ hay sao? Người đại diện như nhớ ra gì đó, liền hỏi:

- Tri Ý, sao tôi cứ có cảm giác chuyện này là cố ý nhắm vào cô? Dạo gần đây cô có đắc tội với ai không? Ảnh tạo hình cũng đã chụp rồi, nào có chuyện trước khi quay một tuần lại thay người.

An Tri Ý nghe thế thì tỉnh táo lại, nghiêm túc suy nghĩ một lát.

Nhưng khổ nỗi bình thường cô ta đã quen càn rỡ ngang ngược, đắc tội không ít người, cho nên nếu bảo có ai sẽ hãm hại mình thế này cô ta cũng không nghĩ ra nổi.

Nữ phụ số một đổi thành ai? Ôi chao, khi này trong điện thoại không thấy nói, để tôi hỏi người của đoàn phim xem. Người đại diện vội vàng cầm di động, gửi wechat.

Hai phút sau, người đại diện ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi:

- Đổi thành Nhạc Yên Nhi, đây là ngôi sao của công ty nào thế? Sao tôi chưa bao giờ nghe tên? Sắc mặt trợ lý thay đổi, khê kêu lên:

- Chị An...

Có phải cô ta đang trả thù chị không? Sắc mặt An Tri Ý còn trở nên khó coi hơn khi này, cô ta nghiêng răng kèn kẹt.

Mười vạn tệ kia đã khiến mình đủ nhục nhã rồi, vậy mà Nhạc Yên Nhi còn dám tới đây để chọc tức mình, cô ta thực sự cho rằng mình dễ bắt nạt lắm à? Mình vào nghề cũng đã tám năm, sóng gió gì cũng đã trải qua, nhưng đây là lần đầu tiên bị người ngáng chân như thế.

- Nhạc Yên Nhi phải không, quả thực là tôi coi thường cô ta quá.

Trợ lý cũng biết ân oán giữa An Tri Ý và Nhạc Yên Nhi, dè dặt hỏi:

- Chị An, vậy chúng ta phải làm gì bây giờ? An Tri Ý sửa lại đầu tóc rối bù, cười lạnh: Cô ta nghĩ mình đã thắng rồi sao? Chúng ta cứ chờ xem. Chị An, vậy bây giờ phải làm thế nào? An Tri Ý u ám suy nghĩ một lát rồi cười rộ lên:

- Biên kịch người Hàn Quốc kia là một người rất cố chấp, khi đó đã từng nói tôi chính là Ôn Tổ Tổ cô ta cần, tôi không tin cô ta sẽ thờ ơ với lần thay người này.

Đưa di động của tôi đây, tối nay hẹn biên kịch Kim đi ăn tối.

Trong tổ công tác của đoàn phim hiện giờ đang xảy ra tranh cãi.

Biên kịch Kim được đoàn phim đặc biệt mời tới từ Hàn Quốc vừa mới biết được tin sẽ đổi người thì lập tức giận tím mặt, một tràng tiếng Hàn xổ ra như súng liên thanh.

Nhà sản xuất chẳng hiểu chữ nào còn bị phun nước miếng đầy mặt, lập tức liếc nhìn về phía phiên dịch.

- Biên kịch Kim nói mọi người tự tiện thay người mà không hề báo trước với cô ấy, đây chính là coi thường cô ấy, bộ phim này là tác phẩm tâm huyết của cô, cô không thể chịu được việc mọi người phá hủy nó chỉ vì những giao dịch tiền tài bẩn thỉu.

Nhớ tới biểu hiện như muốn ăn thịt người khi này của biên kịch Kim, chắc hẳn những lời này đã được phiên dịch điểm tô cho đẹp rồi.

Nhà sản xuất đành nhẫn nại cười làm lành:

- Biên kịch Kim, chẳng qua chỉ là một vai nữ phụ số một mà thôi, sẽ không gây ra nhiều ảnh hưởng với phim đâu, nam nữ chính chẳng phải cũng đổi đầy sao? Phiên dịch truyền đạt lại, lời còn chưa nói xong, biên kịch Kim đã kêu ầm lên.

- Biên kịch Kim nói ông thì hiểu cái...

gì, bất kỳ một vai diễn nào đều liên quan tới nội dung của bộ phim, thay ai cũng sẽ ảnh hưởng tới tính hoàn chỉnh của phim hết.

Biên kịch Kim quả là mắng người thuận miệng, suýt nữa thì phiên dịch cũng mắng ra theo, cố gắng hết sức mới có thể kìm lại hai chữ “cái rắm” kia.

- Biên kịch Kim, chỉ cần đổi một vai nữ phụ số một, chúng ta lập tức có thêm một trăm triệu đầu tư! Chẳng lẽ cô không hy vọng kinh phí của chúng ta dư dả hơn một chút sao? Biên dịch Kim nghe được lời của phiên dịch như thế, khuôn mặt cảm phần vốn có cũng cứng lại, cô không ngờ rằng nữ phụ mới tới lại có thể mang thêm nhiều đầu tư như vậy, nhưng nhớ tới An Tri Ý khóc lóc thảm thiết trong điện thoại khi này, lại thêm việc cô rất hài lòng với khả năng của An Tri Ý, biên kịch cũng liền bỏ qua chút dao động vừa rồi.

- Biên kịch Kim nói nếu như các người thay An Tri Ý, cô ấy cũng sẽ thu hồi bản quyền, từ chối hợp tác với Công ty giải trí Hoàn Vũ! Nhà sản xuất và đạo diễn Lộ Hoài An liếc nhau, thầm nhủ không hay rồi, biên kịch Kim làm thật rồi.

Đạo diễn Lộ hòa giải:

- Hay là thế này đi, hôm nay cũng đã thông báo Nhạc Yên Nhi tới chụp ảnh tạo hình rồi, có lẽ lát nữa là cô ấy sẽ tới.

Chờ cô ấy tới, biên kịch Kim tự xem xét, nếu như cảm thấy Nhạc Yên Nhi thực sự không hợp với nhân vật này thì chúng ta sẽ bàn lại.

Mặc dù không nói là ủng hộ nhưng dù sao cũng lưu lại chỗ trống.

Biên kịch Kim do dự một chút, lại thấy đạo diễn Lộ đã xoa dịu, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu.

Nhà sản xuất thấy thế liền vội vàng lôi đạo diễn Lộ sang một bên, vì biên kịch Kim không hiểu tiếng Trung nên ông ta nói không nhỏ:

- Đạo diễn Lộ, đây là lệnh trực tiếp từ cấp trên, rõ ràng là không cho chúng ta quyền từ chối, người Hàn Quốc nào toàn cơ bắp, sao ông lại còn nói hùa với cô ta?

- Còn biết làm sao được nữa? Dù sao bản quyền kịch bản cũng nằm trong tay biên kịch Kim, nếu cô ta kiên quyết không đồng ý thì chúng ta cũng chẳng thể ép được.

Với lại mang đầu tư tham gia đoàn phim tôi đã gặp nhiều rồi nhưng lần đầu tiên thấy mang hẳn một trăm triệu, nếu không phải khả năng quá kém thì còn cần đến nhiều tiền thế làm gì? Nếu để một bình hoa diễn Ôn Tố Tố, phá hủy danh tiếng của tôi, vậy bộ phim này thà tôi không quay còn hơn.

Đạo diễn Lộ đã hành nghề gần hai mươi năm, trong giới đạo diễn phim truyền hình cũng được coi là số một số hai, tính tình luôn rất cố chấp, người đã tới địa vị này như ông cũng sớm không quan tâm tới tiền tài, cái mà ông ta theo đuổi chính là địa vị.

Nếu bộ phim này làm hỏng danh tiếng của mình, ảnh hưởng tới địa vị trong giới, quả thật có thể ông ta sẽ không quay.

Nhà sản xuất thật sự cuống chết được, vốn cho rằng thêm một trăm triệu đầu tư là chuyện tốt, chẳng ngờ hai người quan trọng nhất đều không đồng ý.

Nhưng bảo có can đảm từ chối cao tăng của Hoàn Vũ thì chính là chuyện muốn quay cũng không quay nổi!

- Đạo diễn Lộ, đạo diễn Lộ, chúng ta thương lượng một chút đi.

Lúc này, cửa của tổ công tác bỗng nhiên bị gõ vang.

- Đạo diễn Lộ, Nhạc Yên Nhi đến rồi ạ.

Xem thêm...

30. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 30: Không Phải Cao Tăng

Lúc Nhạc Yên Nhi được nhân viên dẫn vào tổ công tác, cô liền sửng sốt.

Đạo diễn Lộ, nhà sản xuất, biên kịch Kim và phiên dịch viên đều ngồi ở đó, quan sát cô bằng những vẻ mặt khác nhau, có chút giống như đang hội thẩm.

Dù sao Nhạc Yên Nhi cũng là người từng trải, cô rất bình tĩnh chào hỏi:

- Chào mọi người, tôi là Nhạc Yên Nhi.

Mấy người trong phòng cũng đang đánh giá cô.

Làn da trắng sứ, đôi mắt sáng trong, chiếc mũi cao thẳng, bờ môi đầy đặn lại đỏ tự nhiên, kể cả trong giới giải trí thì ngũ quan này cũng có thể nói là rất tinh tế, chưa nói đến khí chất ưu nhã hiếm thấy, xếp cùng hàng loạt các nữ ngôi sao đã già đời hiện nay, Nhạc Yên Nhi như một bông sen thuần khiết, xinh đẹp và sạch sẽ.

Đạo diễn Lộ nghĩ thầm “Rất khá”, nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào:

- Cô Nhạc, xin chào.

Không bằng cô đi trang điểm rồi chụp ảnh tạo hình trước đi.

Nhạc Yên Nhi đồng ý.

Lúc đầu có chút lo lắng diễn viên mới sẽ không ổn, nhưng thấy Nhạc Yên Nhi xinh đẹp như vậy, nhà sản xuất lập tức thấy đắc ý, quay đầu sang hỏi biên kịch Kim:

- Biên kịch Kim thấy cô ấy thế nào? Phiên dịch viên tường thuật lại lời nhà sản xuất.

Biên kịch Kim không lên tiếng.

Cô là biên kịch vàng của Hàn Quốc, có yêu cầu rất cao với diễn viên, trước đó cô ủng hộ An Tri Ý là vì đã từng xem qua các tác phẩm của cô ta, cảm thấy diễn xuất khá, lại thêm buổi sáng hôm nay, An Tri Ý gọi cho cô khóc rất thương tâm, cô thấy đối xử với một cô gái như vậy thực sự bất công, vậy nên lập tức có thành kiến với Nhạc Yên Nhi.

Thế nhưng bây giờ biên kịch Kim có chút dao động.

Ôn Tổ Tổ của White Lover là một cô gái ngây thơ trong sáng, trong giây phút nhìn thấy Nhạc Yên Nhi, biên kịch Kim cảm thấy Nhạc Yên Nhi quả là mang theo bóng dáng của Ôn Tổ Tổ, sạch sẽ, sáng lấp lánh, không tranh với đời.

Đặc biệt là đôi mắt của Nhạc Yên Nhi, sáng long lanh như không hề vương tạp chất.

- Chờ tạo hình xong để cô ấy diễn thử vài cảnh đi.

Biên kịch Kim nói.

Nhà sản xuất vui vẻ.

Có hy vọng rồi.

Nhà sản xuất đã bắt đầu sung sướng tính thầm trong lòng xem có thêm một trăm triệu đầu tư thì sẽ dùng thế nào.

Tạo hình của phim hiện đại sẽ không phức tạp, tóc Nhạc Yên Nhi dài và thẳng sẵn nên không cần xử lý nhiều, chỉ nửa giờ là đã làm xong.

Nhạc Yên Nhi nhìn mình trong gương, thầm tính toán trong lòng.

Ôn Tổ Tổ thực ra là một nhân vật khó diễn, trong phim, cô bị cầm bầm sinh, vốn là thiên kim của thị trưởng thành phố thế nhưng vừa ra đời lại bị nhầm lẫn với nữ chính, lớn lên trong khu ổ chuột tới năm mười bốn tuổi mới được đón về.

Nữ chính trở về nhà, bắt buộc phải rời xa nam chính, Ôn Tổ Tổ luôn thấy mình nợ bọn họ.

Về sau, cô yêu nam chính nhưng từ đầu tới cuối vẫn luôn giấu kín tình cảm này, kết cục cô bị tai nạn giao thông qua đời, trước khi chết đã hiến tim cho nữ chính vốn bị bệnh tim.

Lúc Nhạc Yên Nhi đọc kịch bản đã từng rơi nước mắt vì Ôn Tổ Tổ, cô gái này quá lương thiện, tình yêu của cô là chôn giấu và nhượng bộ, giống như một thiên sứ thực sự.

Nếu như có thể diễn tốt nhân vật này thì sẽ hút fan cực kỳ, nhất định sự nghiệp cũng sẽ lên cao thêm một bước.

Nhân vật này mình nhất định phải có.

Khi Nhạc Yên Nhi quay trở lại, mắt tất cả mọi người đều sáng lên.

Cô chỉ thay đổi tạo hình nhưng khí chất lại không giống khi nãy.

Váy trắng thuần, tóc dài cùng với nụ cười e lệ, đôi mắt to ngây thơ như nai con, trong sáng như chưa từng bị trần thế vấy bẩn.

Trong phòng yên lặng tới mười giây dài đằng đẳng.

- Cô...

cô tới thử một cảnh đi.

Đạo diễn Lộ cũng bị sự thay đổi nhanh chóng của cô gái này làm giật mình, thế nhưng ông vẫn giữ được phong độ, lên tiếng.

Nhạc Yên Nhi ngẩn ra, sau đó trong mắt xuất hiện vẻ áy náy, hai bàn tay trắng nõn giơ lên trước mặt, nhẹ nhàng tạo thủ thế "Xin lỗi, tôi không nói được".

Cô bắt đầu nhập vai một cách rất tự nhiên! Biên kịch Kim kinh ngạc đứng lên, ghế ngồi của cô bị kéo ra tạo thành âm thanh chói tai, thế nhưng biên kịch Kim cứ như không nghe thấy mà chỉ vào Nhạc Yên Nhi, nói một loạt tiếng Hàn.

Đạo diễn Lộ và nhà sản xuất nhìn về phía phiên dịch viên xin trợ giúp.

Phiên dịch nói:

- Biên kịch Kim nói cô gái này chính là Ôn Tố Tố mà cô ấy cần! Biên kịch Kim thậm chí không quan tâm họ đang nói gì, cô hưng phấn lao tới trước mặt Nhạc Yên Nhi, xì xà xì xồ một hồi.

Phiên dịch nói:

- Biên kịch Kim bảo rằng cảm giác của cô rất chuẩn, đây chính là cảm giác về Ôn Tố Tố, thiện lương và thuần khiết từ nội tâm, luôn luôn suy nghĩ vì người khác như một thiên sứ.

Cô Nhạc, cô cũng rất giống một thiên sứ.

Nhạc Yên Nhi vội vàng cảm ơn.

Nhà sản xuất đứng đằng sau, khẽ cười xùy một tiếng, thì thầm với đạo diễn:

- Trở mặt nhanh quá, khi này là ai sống chết cũng không chịu thay người, ngay cả phim cũng không cho quay.

Người Hàn Quốc đứng là trở mặt còn nhanh hơn trở trời.

- Bớt bớt cái mềm thôi, những người làm nghệ thuật như vậy chỉ quan trọng cảm giác thôi, bây giờ Nhạc Yên Nhi vừa đúng sở thích của biên kịch, chẳng phải tất cả đều vui đấy à?

- Phải phải phải, mấy người làm nghệ thuật còn tôi chỉ toàn tính toán.

Đạo diễn sờ cằm:

- Ông nói xem Nhạc Yên Nhi diễn tốt như vậy thì tới thử vai luôn có phải hơn không, cần gì phải mang đầu tư để tham gia?

- Thử vai? Cô ta chẳng qua chỉ là một diễn viên nhỏ thôi, ngay cả hồ sơ cũng không đưa vào đoàn phim được, nếu cô ta tới thử vai thật thì mấy người có để cho một diễn viên không có nổi tác phẩm tiêu biểu đi diễn nữ phụ số một không? Nói cũng phải, chẳng biết ai là người chống lưng cho Nhạc Yên Nhi nữa. Cái này không bàn được đâu, nghe nói không phải là cao tăng của LN mà là tăng cao nhất đấy! Trong đầu đạo diễn Lộ lập tức xuất hiện một cái tên, sau đó ông ta không dám nhắc tới nữa.

Nhạc Yên Nhi chụp ảnh tạo hình và quay clip PR trong phòng chụp ảnh xong thì ngay lập tức ký hợp đồng.

Nhà sản xuất tự mình tiễn Nhạc Yên Nhi, lúc cô gần đi, ông ta còn xoa tay nói: Còn phải nhờ cô Nhạc về sau quan tâm nhiều hơn, giúp tôi nói tốt vài lời... Nói tốt? Nhạc Yên Nhi nghi hoặc.

Nhà sản xuất là kẻ lười đời, cho là cô không muốn người khác biết mình được ai chống lưng, chuyện này trong ngành giải trí cũng là bình thường, vậy nên ông ta lập tức làm về "Tôi hiểu cả", sửa lời:

- Không không, tôi nói là Công ty giải trí Tinh Huy có thể thành lập quan hệ hợp tác với chúng tôi thì cần cô nói nhiều lời hay với bên đó.

Nhạc Yên Nhi gật đầu:

- Đây là điều tất nhiên rồi.

Tạm biệt nhà sản xuất, Nhạc Yên Nhi cảm thấy rất vui, muốn gọi điện chia sẻ với một ai đó.

Chẳng ngờ cái tên đầu tiên xuất hiện trong đầu cô chính là Dạ Đình Sâm.

Nhạc Yên Nhi chep miệng, Dạ Đình Sâm xem thường nghề nghiệp của mình, dù cho có biết mình sẽ quay White Lover có khi cũng chẳng thể hiểu được mình vui mừng biết bao nhiêu, thậm chí còn chế nhạo mình cũng nên.

Lúc này điện thoại lại đổ chuông, cô lấy ra xem, là Dư San San.

Alo. Alo, Yên Nhi, tối nay cùng ăn cơm đi! Ha ha ha, hôm nay chị đây vui quá! Da San San có vẻ rất vui, nói chuyện điện thoại cũng không ngần ngại tiếng cười.

Nhạc Yên Nhi cũng vui lây, đáp:

- Được, tớ đến tòa soạn đón cậu.

Đến bãi đỗ xe dưới lòng đất, lái xe ra ngoài, cô đi thẳng tới tòa soạn đón Dư San San.

Dư San San vừa lên xe đã cười đến không thể ngậm miệng:

- Chị đây hôm nay rất vui đấy, tên chủ biên keo kiệt kia bình thường chỉ thanh toán tiền xe thôi mà đã như cắt thịt ông ta rồi, thế mà hôm nay lại thêm tiền thưởng cho tớ! Đi, tối nay tớ mời cậu ăn cơm! Xem thêm...

31. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 31: Cô Ta Không Mua Nổi Nhưng Tôi Mua Nổi

- Được đó, thăng chức tăng lương, cưới CEO cũng trong tầm tay rồi! Hai người Nhạc Yên Nhi vừa cười nói vừa đi tới quán ăn họ thường đến.

- Hì hì, đổi chỗ đi, đừng ăn trong quán nhỏ kia nữa.

Hôm nay chị đây có tiền, chị sẽ dẫn cưng ra khách sạn Hoa Đình ăn thử cho biết với người ta nha! Hoa Đình là khách sạn lớn số một số hai trong thành phố.

Giá một bữa cơm ít nhất phải bốn chữ số, xem ra lần này Dư San San đúng là kiếm được không ít tiền thưởng.

Cả hai vốn đều không phải người lòng vòng, khi người này hết tiền thì người kia lại giúp đỡ, lúc rủng rỉnh cũng là cả hai cùng tiêu pha.

Một bữa ăn hải sản thoải mái khiến Dư San San mất hơn hai ngàn.

Nhạc Yên Nhi bất ngờ khi thấy cô bạn thoải mái quẹt thẻ mà không hề tỏ ra xót tiền chút nào, cơm nước xong xuôi còn lôi cô tới trung tâm thương mại Thời Đại, lớn tiếng tuyên bố lần này phải cần quét một trận ra trò.

Sau đó Nhạc Yên Nhi đúng là được mở rộng tầm mắt, cô ngây người nhìn Dư San San thử từng thứ một trong bộ sưu tập mới nhất của nơi này.

- Thưa quý khách, mùa hè này chúng tôi có ra rất nhiều kiểu dáng mới, sao cô không thử xem một chút ạ? Có nhân viên bán hàng thấy Nhạc Yên Nhi đang ngồi đợi Dư San San thử đồ thì nhanh chóng tới mời chào.

- Không cần đâu, hôm nay tôi không muốn mua quần áo! Nhạc Yên Nhi cười từ chối một cách lịch sự.

Thực ra, gần đây tình hình tài chính của cô không được ổn lắm, năm nay mới trả hết tiền nợ đã mượn để học đại học, trước khi lấy được tiền cát xê của phim "White Lover"

cô không có khả năng mua sắm bạt mạng.

- Cô xem thử cái váy này đi, màu này tôn da lắm đấy ạ! Hay cô cứ mặc thử xem thế nào, nếu không thích thì mình không lấy cũng được mà! Nhân viên cửa hàng này rất biết cách bán hàng, cô ta không hề ép buộc Nhạc Yên Nhi mà chỉ nhẹ nhàng mời cô thử xem thế nào.

Đúng lúc Dư San San thay một bộ khác xong đang định ra soi gương.

Vừa thấy cái váy trên tay nhân viên liền khen không dứt miệng:

- Cái váy này đẹp đó! Màu đỏ rất hợp da cậu.

Yên Nhi, cậu đi thử xem thế nào! Nhạc Yên Nhi nghe Dư San San nói cũng không kìm được nhìn thử.

Thế mới phát hiện chiếc váy này có chất vải rất tốt.

Trên thân váy đỏ thắm là đường chỉ bạc thấp thoáng, dưới ánh đèn giống như những ngọn sóng lăn tăn, vô cùng thu hút ánh mắt người khác.

Không chịu nổi thúc giục của hai người, Nhạc Yên Nhi mãi mới ngại ngần vào phòng thay đồ.

Chiếc váy này hơi ngắn, mới đầu hè nên cô chưa mặc chiếc váy nào ngắn như vậy.

Khi ra khỏi phòng thay đồ cô có chút mất tự nhiên, ngập ngừng xem thử thái độ của người bên ngoài.

- Trông đẹp không? Từ lúc Nhạc Yên Nhi vừa bước ra, Dư San San và nhân viên bán hàng đã nhìn đến ngay người, nghe thấy câu hỏi của cô cả hai cùng dùng hết sức gật đầu.

Nhạc Yên Nhi bị động tác của hai người này chọc cười, cô xoay người tự ngắm nghía mình trong gương.

Chiếc váy liền áo có màu đỏ rất sang, phần lưng áo cũng vừa khít, vừa hay tôn lên vòng eo thon gọn của Nhạc Yên Nhi, đường chỉ bạc lấp lánh tựa như dải ngân hà chảy xuôi trên làn váy.

Chiếc váy làm chân cô trông dài và thẳng hơn hẳn.

Quả thực khiến người nhìn sáng ngời cả hai mắt! Đúng là rất đẹp! Nhạc Yên Nhi cũng có chút động lòng!

- Cái váy này bao nhiêu tiền vậy? Các cửa hàng ở tầng một trung tâm thương mại Thời Đại đều là cửa hàng kinh doanh cao cấp, nếu không hỏi giá trước thì cô thật sự không dám cứ liều mua.

Nhân viên bán hàng thấy Nhạc Yên Nhi đã có ý muốn mua hai mắt liền sáng ngời, cô ta nở nụ cười chuyên nghiệp, báo giá: Cô thật có mắt chọn đồ, đây là mẫu váy mùa hè mới nhất của chúng tôi đây ạ! Nó mới vừa được mang ra trưng bày, cả thành phố A này cũng chỉ có mười chiếc, giá bán là 58 nghìn 800 tệ một chiếc thôi ạ! ...Số dư trong thẻ của cô lúc này còn chưa được năm con số đâu.

Nghe thấy giá tiền xong Nhạc Yên Nhi khựng lại một lát, sau đó cô âm thầm hít sâu một hơi, vẫn nở nụ cười lịch sự rồi nói với nhân viên cửa hàng:

- Tôi muốn thay đồ trước đã... Đúng lúc này, Nhạc Yên Nhi nghe được một giọng nữ đặc ý vang lên sau lưng mình:

- Nhân viên, tôi muốn mua cái váy này! Giọng nói vô cùng quen thuộc dù đã lâu không nghe thấy... Trong đầu cô đột nhiên xuất hiện khuôn mặt trang điểm kỹ lưỡng của Cố Tâm Nguyệt.

Khuôn mặt đó luôn nhìn cô với vẻ khinh thường.

Từ khi mười hai tuổi đã mang đến cho cô biết bao khổ sở, cô chủ nhỏ của nhà họ Cố

- Cố Tâm Nguyệt.

Nhạc Yên Nhi quay đầu nhìn lại thì quả nhiên là gương mặt đã quá quen kia.

Mái tóc dài của Cố Tâm Nguyệt được uốn thành từng búp lớn, mấy năm nay đều ở nước ngoài nên giờ cô ta trang điểm phong cách rất Tây, kiểu trang điểm đậm này khiến khuôn mặt vốn chỉ là để nhìn giờ lại trở nên khá đẹp.

Người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh Cố Tâm Nguyệt mặc sườn xám màu xanh lục, hai tay đeo đầy đồ trang sức, thậm chí trên tai còn đeo hai viên trân châu lớn bằng ngón tay cái.

Cả người đều toát lên vẻ “có tiền”

, bộ dạng giống như sợ người khác không biết mình là người giàu có vậy.

Đây chính là mẹ ruột của Cố Tâm Nguyệt

- Cố phu nhân.

Cố phu nhân luôn coi cô như con chó con mèo trong nhà, chưa bao giờ bà ta thêm liếc mắt nhìn cô một cái. Mười năm trước, lúc mẹ cô mới qua đời chưa được bao lâu, khi cô bị mang về Cố gia đã phải nghe Cố phu nhân lạnh nhạt mỉa mai:

- Coi như nhà chúng ta nuôi thêm một con chó là được rồi! Đó là cảnh tượng cả đời này cô cũng không thể quên.

- Nhân viên, cái váy này cô ta mua không nổi đâu! Tôi muốn nó, nhanh gói lại cho tôi! Cố Tâm Nguyệt ngẩng cao đầu, khoe môi nhếch lên nụ cười đầy vẻ khinh thường, bộ dạng rõ ràng là không thèm để ý tới cái váy này mà chỉ muốn sỉ nhục Nhạc Yên Nhi.

- Dạ vâng! Xin hỏi cô đây mặc size nào ạ? Nhân viên cửa hàng nhìn kiểu cách của hai mẹ con nhà này thì hiểu ngay đây là khách hàng lớn, trong nụ cười cũng bắt đầu có vẻ xu nịnh, hỏi không ngừng miệng.

Ánh mắt Cố Tâm Nguyệt đảo một vòng rồi rơi xuống trên người Nhạc Yên Nhi, giễu cợt cười lớn:

- Tôi ấy à, tôi mặc cùng size với cô Nhạc Yên Nhi này này.

Dù sao thì cô Nhạc cũng mặc lại quần áo cũ của tôi suốt nhiều năm qua rồi mà! Nhạc Yên Nhi nắm chặt hai tay, cô không muốn tranh cãi với hai mẹ con nhà này nên dùng hết sức nhịn xuống.

- Vâng thưa quý khách, vậy để tôi đi gói lại cho cô! Nhân viên cửa hàng cũng không quan tâm đến mối quan hệ phức tạp của bọn họ, chỉ cần kiếm được tiền là được rồi.

Vì thế cô nhân viên nhanh nhẹn quay người chuẩn bị đi lấy đồ, nhưng lại bị Cố Tâm Nguyệt ngăn lại.

- Không cần tìm bộ khác làm gì, lấy luôn cái trên người cô ta đi.

Bảo cô ta cởi ra rồi gói lại cho tôi! Cố Tâm Nguyệt hất cằm về phía Nhạc Yên Nhi, trong mắt cô ta phủ đầy khiêu khích và xem thường, giống như đang nói

- Nhạc Yên Nhi, đời này cô sẽ không thể mua nổi thứ mình muốn, cô chỉ xứng dùng đồ tôi đã vứt đi thôi! Nhân viên cửa hàng nhìn hai người một lát rồi khó xử nói: Chuyện này... cô Nhạc... Cố Tâm Nguyệt, cô phát điên cái gì thế hả? Có ai lại làm nhục người khác như cô không! Chúng tôi có bảo là không mua à? Dư San San cũng không phải là người dễ nói chuyện như Nhạc Yên Nhi, nghe thế mới tức giận quát lên.

Cố Tâm Nguyệt nhìn từ trên xuống dưới Dư San San một lần rồi thốt ra câu giễu cợt:

- Nhạc Yên Nhi, cô đúng là không khá hơn chút nào, bao năm rồi mà vẫn chơi với loại bạn bè nghèo rách thế này, khó trách cô vẫn không làm nên trò trống gì!

- Cố Tâm Nguyệt, cô nói chuyện nên tôn trọng người khác một chút, tôi có thể nhường cô nhưng cô không có tư cách động đến bạn bè của tôi! Nhạc Yên Nhi tiến lên một bước, lạnh lùng nhìn Cố Tâm Nguyệt.

Vì nhà họ Cố đã nuôi cô mười năm nên cô có thể để cho Cố Tâm Nguyệt tùy ý sỉ nhục mình, nhưng Dư San San là người bạn tốt nhất của cô, cô không thể để cô ấy chịu vì cô mà chịu uất ức được.

Cố Tâm Nguyệt hừ lạnh một tiếng, cô ta căn bản không coi Nhạc Yên Nhi ra gì.

- Tôn trọng sao? Cô cũng xứng để tôi tôn trọng sao? Muốn tôi tôn trọng cô à, được thôi, vậy cô mua cái váy này cho tôi xem đi, chỉ có hơn năm mươi nghìn thôi, không phải là cô Nhạc đây không có tiền trả đấy chứ?

- Tâm Nguyệt! Cố phu nhân đứng bên cạnh hồ hững gọi, thậm chí bà ta còn không liếc nhìn Nhạc Yên Nhi lấy một cái:

- Con không nên làm khó người khác như thế, đây cũng đâu phải lần đầu con biết nó không có tiền, nói chuyện với nó ở chỗ đông người thế này sẽ làm ảnh hưởng đến thân phận của con đó! Cố Tâm Nguyệt nghe thế thì cười rộ lên:

- Mẹ tôi nói đúng, cô đáng để tôi nói đến sao? Cô nên ra khỏi cửa rồi quẹo trái để mua mấy thứ đồ ngoài vỉa hè kia đi! Đừng đứng ở đây cản trở việc làm ăn của người ta, còn cái váy này tôi chắc chắn sẽ mua rồi, tốt nhất là cô nên ngoan ngoãn cởi ra nhanh lên! Xem thêm...

32. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 32: Tát Vào Mặt Cô Ta

Không ai hay biết từ đầu tới cuối chuyện này đã rơi hết vào mắt Dạ Đình Sâm và Âu Duyên Tây đang ngồi trong quán cafe trên tầng hai.

Ánh mắt Dạ Đình Sâm vẫn luôn chăm chú nhìn theo thân ảnh màu đỏ kia, hẳn cũng đã nghe được toàn bộ câu chuyện, từ đầu tới cuối.

Âu Duyên Tây hưng phấn nhấp một ngụm cafe:

- Anh cả, người đó là vị hôn thê họ Cố mà gia tộc đã chọn cho anh phải không? Đúng là ngông cuồng ha! Mắt phượng của Dạ Đình Sâm đang đây lạnh lẽo, hẳn chỉ há miệng phun ra mấy chữ: Cô ta xứng sao? Không phải là vấn đề có xứng hay không, mà anh cả đang mãi nhìn gì thế? Trò hay sắp diễn xong rồi kìa! Mặc kệ lời treu ghẹo của Âu Duyên Tây, Dạ Đình Sâm hướng sau lưng vẩy tay một cái, thấy thế Nghiêm lão nhanh chóng tiến lên, cúi người đưa tai tới trước mặt hắn.

Dạ Đình Sâm nói nhỏ vài câu vào tai ông rồi chỉ nghe “Vâng”

một tiếng, xong ông lập tức rời khỏi đó.

Âu Duyên Tây càng tò mò hơn, gã hưng phấn hỏi han:

- Anh cả, anh định giải quyết chuyện này hả? Dạ Đình Sâm cũng chẳng ừ hử gì mà chỉ bình thản nhấp một ngụm cafe, ánh mắt vẫn không rời khỏi thân hình gầy yếu, mỏng manh của Nhạc Yên Nhi.

Trong cửa hàng, Nhạc Yên Nhi hít sâu một hơi, cuối cùng quyết định nhường Cố Tâm Nguyệt: Được rồi, tôi sẽ cởi ra cho cô! Đừng mà Yên Nhi, chỉ là một cái váy thôi, để tớ mua cho cậu! Thấy Nhạc Yên Nhi muốn chịu thua, Dư San San nóng nảy kêu lên.

Đúng lúc này, một ông lão mặc âu phục thẳng tắp đi tới, nói với nhân viên cửa hàng:

- Nhân viên, làm phiền cô gói lại tất cả các size của bộ váy này cho cô Nhạc! Câu nói đơn giản này lại như quả bom được ném xuống mặt đất, khiến ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía ông lão.

- Nghiêm lão... Nhạc Yên Nhi kinh ngạc thốt lên.

Sao ông ấy lại ở đây? Nếu ông ấy đã ở đây thì có phải Dạ Đình Sâm cũng đang ở đây hay không? Nhạc Yên Nhi không nhận được bất an xoay trái xoay phải xem xét, thế nhưng không hề thấy bóng dáng người kia đâu cả.

Nghiêm lão cung kính chào theo lễ nghi quý tộc Anh với Nhạc Yên Nhi:

- Cô Nhạc cũng quá tiết kiệm rồi, biết tính cô không muốn lãng phí nên thiếu gia đã dặn dò, chỉ cần cô thích thì cứ mua hết về.

Nhân viên bán hàng đứng bên cạnh vẫn chưa hiểu gì hết, cô ta cho rằng mình đang nghe nhầm nên hỏi lại ngay: Ông nói là tất cả các size phải không ạ? Cửa hàng chúng tôi có tới mười cái lận... Đúng vậy, lấy hết đi! Lúc nói chuyện với người khác Nghiêm lão luôn toát lên vẻ phong độ của quý tộc nước Anh.

Không cần đâu, mua nhiều như thế về để làm gì... Thừa cô Nhạc, thiếu gia đã dặn là không muốn để cho cô và người phụ nữ tầm thường này mặc đồ giống nhau, cho nên nếu cô thích bộ nào thì sẽ mua toàn bộ các size của bộ đó về! Cố Tâm Nguyệt kinh hãi, ngay cả cô chủ nhỏ của nhà họ Cố như cô ta cũng chưa chắc dám tiêu xài thoải mái như thế, vị “thiếu gia”

này rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy? Chẳng lẽ trong khoảng thời gian vừa qua Nhạc Yên Nhi đã tìm được chỗ dựa rồi sao? Điều này cũng không phải là không thể, Nhạc Yên Nhi là người lặn lội trong giới giải trí.

Mà phụ nữ làm trong giới đó có ai thật sự là “đóa sen trắng”

thanh khiết đâu.

Nhân viên bán hàng nhanh chóng gói kỹ quần áo lại, nụ cười rạng rỡ nở trên môi báo giá tiền với Nghiêm lão.

Nghiêm lão xách túi lên rồi cung kính thưa:

- Cô Nhạc, nếu cô còn muốn đi mua thứ gì thì xin cứ tự nhiên, cứ để tôi thanh toán là được! Thái độ của Nghiêm lão khiến Nhạc Yên Nhi có chút ngượng ngùng, cô muốn hỏi cho rõ ràng chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng tự biết nơi này không thích hợp thế nên cô thầm nghĩ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Nghe thế cô chỉ gật đầu rồi đi ra ngoài.

Nhạc Yên Nhi mới vừa nhắc chân định đi thì lại nghe thấy giọng nói bén nhọn của Cố Tâm Nguyệt vang lên:

- Nhạc Yên Nhi, cô đúng là không biết xấu hổ nhỉ.

Không ngờ cô lại đi làm vợ bé cho người khác đấy.

Nhạc Yên Nhi cũng không ngờ Cố Tâm Nguyệt lại nói ra những lời này, cô cau mày: Cố Tâm Nguyệt, cô đừng ăn nói linh tinh! A, đừng tưởng tôi không nhìn ra được là cô đã dựa vào người giàu có nào đó rồi! Đúng là mẹ nào con đó mà, mẹ cô làm kẻ thứ ba, bây giờ bà ta chết rồi thì đến lượt cô đi làm vợ bé ha! Chát – Nhạc Yên Nhi không nhịn nổi nữa, cô giơ tay tát thẳng vào mặt Cố Tâm Nguyệt.

Cố Tâm Nguyệt bị đánh đến choáng váng, cô ta ôm mặt, hai mắt trợn to, nhìn Nhạc Yên Nhi với vẻ bàng hoàng.

- Nhạc Yên Nhi! Mày dám đánh tao hả? Mày là cái thá gì mà dám đánh tao? Cố phu nhân vừa rồi còn không thêm đêm xỉa tới tranh chấp giữa hai người bây giờ lại giống như động vật xù lông lên, cẩn thận, nâng niu ôm lấy con gái mình, bà ta đau lòng nhìn mặt của Cố Tâm Nguyệt rồi độc địa trừng Nhạc Yên Nhi.

- Nhạc Yên Nhi, mày mới rời khỏi nhà họ Cố có mấy năm mà sao càng lúc càng vô giáo dục thế hả? Nhạc Yên Nhi lạnh lùng nhìn hai mẹ con nhà họ Cố khiến người ta khó chịu này:

- Các người có thể sỉ nhục tôi, tôi cũng sẽ nhin, coi như là tôi thiếu công ơn nuôi dưỡng của nhà họ Cố của các người đi, mặc dù các người cũng không nuôi tôi bằng lòng lắm, nhưng ít nhất đúng là tôi cũng không chết đói.

Thế nhưng, các người không có tư cách nhắc đến mẹ tôi.

Cái tát hôm nay là một bài học dành cho các người, nếu như lần sau mà miệng mấy người còn không sạch sẽ như thế thì tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu! Cố Tâm Nguyệt hoàn toàn bị bộ dạng ngạo mạn này của cô chọc giận, cô ta không thêm để ý tới thân phận nữa mà chỉ muốn xông lên đánh trả.

Đáng tiếc, lúc tay cô ta vừa giơ lên thì đã bị Nghiêm lão tóm được.

- Cô Cố, nếu như cô không thể khống chế được lời nói của mình thì sợ là trung tâm thương mại Thời Đại này sẽ không tiếp được cô nữa đâu! Nghiêm lão mặc âu phục phẳng phiu, thái độ không kiêu không nóng như thế thì không đơn giản chỉ là một người giúp việc có thể có được, đây chính là nề nếp gia phong của giới quý tộc Anh.

- Ông là cái thá gì chứ? Ông có tư cách gì mà đuổi tôi! Tôi có tiền, tôi muốn đến đâu thì sẽ đến đó!

- Cô Cố, thật không khéo rồi! Trung tâm thương mại Thời Đại này chính là sản nghiệp của thiếu gia nhà tôi, nếu như cô tiếp tục gây rối thì cô và người nhà của cô đều sẽ được ghi tên vào sổ đen của trung tâm! Về mặt bình thần lúc nói lời này của Nghiêm lão khiến Cố Tâm Nguyệt hoảng thật sự.

Quả thực cô ta cảm thấy rất khó tin, không ngờ Nhạc Yên Nhi có thể tìm được chỗ dựa có hậu trường cứng như thế! Nhưng cô ta cũng không dám tiếp tục làm âm ỉ nữa, bị ghi vào sổ đen là chuyện nhỏ nhưng nếu như việc này bị truyền ra ngoài thì danh tiếng nhà họ Cố sẽ bị phá hủy, lúc đó cô ta cũng sẽ trở thành trò cười trong mắt người khác.

Nhạc Yên Nhi thấy Cổ Tâm Nguyệt đã im lặng thì kéo Dư San San xoay người bước ra ngoài, Nghiêm lão cũng đi theo sau cách cô hai bước.

- Nhạc Yên Nhi, không ngờ mày lại bị người ta bao nuôi, mày đã làm mất hết mặt mũi của nhà họ Cổ rồi! Tao sẽ nói với ba! Tao sẽ nói mấy chuyện bẩn thỉu mày làm cho ba nghe! Mày cứ chờ đó mà xem! Cổ Tâm Nguyệt ở phía sau gào lên, gương mặt trang điểm lộn lắt lộ ra vẻ hung tợn khó tả.

Nhạc Yên Nhi ở trong lòng lạnh lùng cười một tiếng.

- Cô Cổ, cô họ Cổ còn tôi họ Nhạc, tôi có làm gì thì cũng không thể vứt xa vạn dặm, vứt đến mặt mũi nhà họ Cổ của cô chứ nhỉ? Mặt mũi của nhà họ Cổ cũng chỉ có cô chủ nhỏ của nhà họ Cổ là cô làm mất được thôi! Ba ư? Dù cô muốn ông ta làm ba mình thì ông ta có muốn nhận đứa con gái là cô không đã? Cổ Tâm Nguyệt nghe thế có vẻ ủ rũ, nhưng cô ta vẫn chưa từ bỏ ý định hô lên:

- Mày cứ chờ đấy mà xem! Ra khỏi trung tâm thương mại Thời Đại, Nhạc Yên Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, cô quay người nói với Nghiêm lão: Hôm nay cảm ơn ông nhiều lắm! Thiếu phu nhân khách sáo rồi, đây đều là bổn phận của tôi mà! Nhạc Yên Nhi có chút do dự hỏi: Không biết sao vừa hay ông lại có mặt ở đây thế? Thưa thiếu phu nhân, thiếu gia và bạn của cậu ấy đang gặp mặt ở gần đây, vừa hay thấy được việc khi này nên mới kêu tôi xuống xử lý! Thì ra Dạ Đình Sâm đang ở gần đây thật! Hơn nữa, hắn còn thấy hết chuyện vừa rồi mà không hề xem thường cô, còn bảo Nghiêm lão giúp cô nữa.

Nghĩ tới chuyện Dạ Đình Sâm vừa giúp đỡ mình như thế, trong lòng Nhạc Yên Nhi thấy thật ấm áp.

- Thiếu phu nhân còn muốn đi dạo không? Quả thật thiếu gia có dặn tôi đi theo giúp cô mua quần áo nếu cần! Nhạc Yên Nhi liền lắc đầu:

- Ông mau về chỗ Dạ Đình Sâm đi! Tôi đi dạo với bạn một vòng rồi cũng về luôn thôi, ông... chuyển lời cảm ơn của tôi tới Dạ Đình Sâm nhé! Trên mặt Nghiêm lão hiện lên ý cười ôn hòa:

- Đến tối thiếu phu nhân có thể tự nói cảm ơn với thiếu gia mà, như thế thiếu gia cũng sẽ vui hơn! Nói xong ông chào cô rồi rời đi.

Xem thêm...

33. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 33: Gay Mà Cũng Biết Trêu Ghẹo Gái

Nghiêm lão vừa đi Dư San San liền không nhận được:

- Khốn kiếp, hai mẹ con họ Cổ kia đúng là mắt chó nhìn người thấp! Bao nhiêu năm rồi còn không thay đổi, vẫn hèn hạ như vậy, không biết sao cậu nhận được nữa!

- Đẳng nào thì mười năm nay đã thế rồi, giờ nhận thêm vài câu cũng không chết được! Đây đều là những lời thật lòng của cô, nếu như hôm nay Cổ Tâm Nguyệt không chửi mắng người mẹ đã mất của cô thì chưa chắc Nhạc Yên Nhi sẽ phản kháng lại cô ta.

Cô hiểu đối với loại người này thì cách tốt nhất là cứ làm ngơ trước sự tồn tại của họ.

Cậu cắt đứt quan hệ với nhà họ Cổ thật à? Vẫn còn một chút dính dáng. Cái gì? Nhạc Yên Nhi cười cười:

- Là chuyện nợ nần đó, đợi mình trả hết tiền nhà họ Cổ nuôi dưỡng mấy năm nay xong thì sẽ không cần phải nhận Cổ Tâm Nguyệt nữa!

- Phải mất bao lâu nữa? Tiền cát xê đóng phim của cậu ít như vậy, lại còn phải lo cho cuộc sống hàng ngày nữa.

Cổ Văn Sinh phải có trách nhiệm nuôi cậu cơ mà, cậu cần gì trả lại tiền cho ông ta! Nhạc Yên Nhi lắc đầu, nói:

- Cổ Tâm Nguyệt có thể kiêu căng trước mặt tớ như thế còn không phải vì tớ sống ở nhà cô ta mấy năm, tiêu tiền của nhà cô ta mấy năm qua sao? Chỉ có cách trả hết tiền cho họ tớ mới có thể đứng thẳng người trước cô ta được! Đó là lòng tự trọng của cô.

- Không phải vì tớ thương cậu quá sao, mới bao nhiêu tuổi đầu mà đã phải sống vất vả như vậy chứ? Thấy ánh mắt quan tâm của Dư San San, Nhạc Yên Nhi ôm chầm lấy cô bạn:

- Đừng lo cho tớ, tớ mới nhận được một bộ phim, đợi có cát xê là có thể trả hết sạch tiền nợ cho nhà họ Cổ rồi! Cậu được lắm, sắp nổi tiếng rồi nha! Chắc là không nhanh vậy đâu, nhưng cậu yên tâm đi! Tớ mà nổi tiếng nhất định sẽ không quên cậu! Hai người nhìn nhau cười hì hì, Dư San San đột nhiên lại nhớ tới chuyện khác:

- Phải rồi, người hồi nãy là cấp dưới của Dạ Đình Sâm à? Không phải hai người chỉ kết hôn giả thôi hả? Sao hẳn tốt với cậu thế? Chính Nhạc Yên Nhi cũng không hiểu rõ việc này thì làm sao trả lời cho Dư San San được, vì thế cô đành ậm ừ đáp:

- Tớ cũng không biết nữa nhưng thật ra Dạ Đình Sâm là người rất tốt, không đáng sợ như lời đồn đâu! Dư San San nhìn cô chằm chằm đầy vẻ nghi ngờ: Yên Nhi, sao cậu lại đổ mắt vậy? Có đâu, tớ có đổ mắt gì đâu! Nhạc Yên Nhi có chút luống cuống.

- Yên Nhi, cậu biết rõ Dạ Đình Sâm là gay rồi mà, đừng có tự nhảy vào hố đấy! Đợi đến khi chấm dứt hợp đồng đừng để lại tình cảm đó nhé! Những lời này giống như một chậu nước lạnh dội vào đầu Nhạc Yên Nhi, cô mím môi, gật đầu:

- Ủ, tớ biết mà! Cô không chỉ biết rõ mà còn từng gặp cả Anjoye rồi, như thế làm sao cô có suy nghĩ khác được.

- Thôi, cũng muộn lắm rồi! Để tớ đưa cậu về! Trên tầng hai của Trung tâm thương mại Thời Đại.

Thấy Nhạc Yên Nhi đã rời khỏi khu mua sắm, Dạ Đình Sâm mới rũ mắt xuống, cúi đầu nhấp một ngụm cafe.

- Anh cả, cô gái mặc đồ đỏ kia là người phụ nữ của anh à? Âu Duyên Tây hỏi với giọng khẳng định, chưa nhắc tới kinh nghiệm yêu đương nhiều năm của gã mà chỉ cần dựa vào tình bạn hơn hai mươi năm qua thì liếc qua cũng thấy được ánh mắt Dạ Đình Sâm nhìn cô gái kia rất đặc biệt.

Dạ Đình Sâm cũng không đánh trống lảng mà chỉ thờ ơ đáp:

- Sau này thấy cô ấy nhớ gọi một tiếng chị dâu! Âu Duyên Tây nghe thế hưng phấn đến mức không ngừng hỏi han:

- Cô ấy đẹp quá, là con gái nhà ai thế anh? Sao em chưa từng gặp nhỉ? Hai người cười thật rồi à? Nhanh tay thế không phải là anh cũng học người ta kết hôn chớp nhoáng đấy chứ? Lần này Dạ Đình Sâm mặc kệ gã lảm nhảm một mình.

Lúc đang nói chuyện, màn hình chiếc di động bị Âu Duyên Tây quăng trên bàn sáng lên, có tin nhắn được gửi tới.

Cầm lên nhìn lướt qua một cái, Âu Duyên Tây mới “chặc”

một tiếng:

- Bông hoa này cũng khá đấy! Là người anh từng gặp rồi á, một đêm mà mất ba triệu của em đó! Làm sao Dạ Đình Sâm có thể nhớ rõ từng người được, hẳn không có ý kiến gì về việc này, chỉ bảo: Chơi vui là được rồi, chia tay xong thì chấm dứt sạch sẽ chút là được! Ủ, em biết mà.

Loại đàn bà như cô ta chỉ để chơi đùa thôi.

Em bỏ tiền, còn cô ta làm em vui vẻ. Đó là giao dịch công bằng thôi mà! Trước giờ Dạ Đình Sâm vẫn là người ưa sạch sẽ, mấy chuyện trai gái hỗn loạn thế này hẳn vốn không hề có hứng thú, chỉ lãnh đạm nói:

- Một người nguyện đánh một người nguyện chịu đòn.

Âu Duyên Tây nở nụ cười làm cho gương mặt tuần tú có thêm nét bất cần:

- Đúng đó anh! Đàn ông chịu trách nhiệm nuôi gia đình, phụ nữ thì phụ trách xinh đẹp như hoa mà.

Đàn ông có thêm bao nhiêu tiền nhưng không thể tìm được người phụ nữ xinh đẹp như hoa tiêu xài tiền của mình thì cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa đây! Lời nói như còn chứa thâm ý khác, Dạ Đình Sâm có biết lảng tránh một chút về chuyện trước kia của Âu Duyên Tây nên khi thấy trong mắt người anh em của mình ẩn hiện vẻ cô đơn thì hơi cau mày: Nếu không quên được thì sao không thử tìm về đi! Tìm về làm gì chứ, ông đây sống thoải mái như vậy còn cần cô ta về làm gì nữa? Âu Duyên Tây lập tức cười lớn, có điều trong nụ cười đó có lẫn cả nỗi đắng cay.

Nếu thật sự không nhớ nhưng thì sao có chuyện người ta chưa nhắc đến tên gã đã biết là nói đến ai rồi? Chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi! Ai mà không có quá khứ, Dạ Đình Sâm cũng không phải người thích nhúng tay vào chuyện của người khác.

Thấy Âu Duyên Tây đã là vệt chết mà còn mạnh miệng thì cũng không khuyên nhủ thêm nữa.

Đúng lúc này Nghiêm lão trở lại, sau khi khom người chào liền cung kính báo cáo lại toàn bộ sự việc vừa xảy ra.

Âu Duyên Tây cười một tiếng quái dị:

- Chắc, người nhà họ Cố đúng là quái đản, ở nơi đông người mà còn dám làm trò như thế! Mắt phượng của Dạ Đình Sâm khép lại, che đi tia sáng sắc bén bên trong.

- Nhà họ Cố sao... Hừm... Âu Duyên Tây ngồi bên cạnh rất phối hợp thở dài một tiếng, dám sờ vào váy ngược của rồng, sắp có người đen đủi rồi đây! Đồng hồ treo tường chậm chậm chỉ vào 12 giờ, Nhạc Yên Nhi đã đợi trong phòng khách đến phát chán rồi.

Lúc này cô mới đứng dậy, đến chỗ tủ lạnh rót cốc sữa uống.

Cửa nhà đột ngột bị mở ra, tiếng bước chân quen thuộc đang tới gần.

Nhạc Yên Nhi giật mình nên đang uống dở sữa thì bị sặc, cô ho liên tục:

- Khụ khụ... Tiếng bước chân vốn đang đi rất bình thường đột nhiên trở nên nhanh hơn về phía cô.

Một bàn tay to lớn vuốt nhẹ lên lưng Nhạc Yên Nhi, sức vỗ vừa phải.

- Làm gì mà phải uống vội thế! Giọng nói rất dịu dàng, tựa như chuyện cãi nhau hồi sáng chưa từng xảy ra vậy.

Nhạc Yên Nhi lại càng hoảng hốt, vành mắt do bị sặc mà đỏ lên, miệng không nói ra lời, chỉ dùng đôi mắt sáng long lanh, ngập nước lờm hẩn như đang nói “Không phải tại anh làm tôi giật mình sao”

Khóe môi Dạ Đình Sâm nhếch lên thành một nụ cười, đường nhìn rơi vào phần sữa còn sót lại bên môi cô, ánh sáng trong mắt dần trở nên sâu hơn.

Sau đó Dạ Đình Sâm từ tốn đưa ngón tay thon dài, nhẹ nhàng lau đi vết sữa kia, phần dưới ngón tay đụng vào cánh môi mềm mại của cô, mang đến cảm giác tê dại khó tả.

Nhạc Yên Nhi cũng không ngờ hẳn lại đột nhiên dùng tay để lau môi cho mình, cô hoảng sợ muốn đẩy ra thì lại chạm phải ánh mắt của đối phương.

Ánh mắt kia chuyên chú giống như đang làm một chuyện gì đó rất quan trọng.

Cánh tay gơ lên giữa không trung của cô bất giác lại bỏ xuống.

- Cô là trẻ con hả? Ăn gì mà phải nhét đầy miệng thế! Lau đi phần sữa kia xong, Dạ Đình Sâm coi như không có gì mà rút tay về.

Mặt Nhạc Yên Nhi đỏ bừng, cô mở to mắt, chỉ vào Dạ Đình Sâm mà không nói ra lời.

- Anh...

anh... Dạ Đình Sâm cúi thấp đầu xuống, hỏi lại bằng chất giọng rất thấp:

- Tôi làm sao? Sao lại làm thế chứ? Gay mà cũng trêu ghẹo phụ nữ như vậy à! Nhạc Yên Nhi bị trêu đến xấu hổ, cô không dám nhìn hắn, cúi thấp đầu rồi xoay người đi thẳng vào phòng khách.

Dạ Đình Sâm cũng không khó chịu vì thái độ của cô, nhìn bóng lưng nhỏ nhắn kia, hắn đột nhiên giờ ngón tay vừa chạm vào môi cô, nhẹ nhàng đụng lên môi mình.

Trên đó vẫn còn phảng phất hương vị ngọt ngào của sữa Xem thêm...

34. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 34: Đây Là Quyền Lợi Của Cô

Cách hai người ở chung dường như lại trở lại bình thường, bầu không khí căng thẳng lúc sáng cứ thế trôi vào quên lãng.

- Dạ Đình Sâm, tôi muốn nói chuyện với anh! Dạ Đình Sâm cũng đi vào phòng khách, ngồi xuống cạnh cô trên ghế sofa, đôi chân dài duỗi ra thoải mái, nói: Cô nói đi Tôi... tôi mới nhận một bộ phim! Nhớ lại chuyện hắn có thái độ coi thường nghề nghiệp của cô lúc sáng, trong lòng Nhạc Yên Nhi có chút chua xót:

- Tôi biết anh chắc sẽ không vui, nhưng rất xin lỗi, tôi vẫn sẽ tiếp tục đóng phim.

Vì đó là nghề của tôi.

Dù anh có xem thường nó nhưng đó lại là công việc tôi rất thích.

Cô đã chuẩn bị tinh thần đối diện với thái độ lạnh nhạt của hắn, nhưng không ngờ Dạ Đình Sâm lại chỉ gật đầu, bảo:

- Chúc mừng cô.

Nhạc Yên Nhi nhìn hắn bằng ánh mắt ngạc nhiên:

- Anh không phản đối à? Đôi mắt phượng sâu thẳm của Dạ Đình Sâm nhìn cô chăm chú:

- Nếu cô đã thích việc đó đến vậy thì cứ làm đi.

Tôi nghĩ, tôi đã sai, lẽ ra tôi không nên can thiệp vào lựa chọn của cô như thế.

Có nằm mơ Nhạc Yên Nhi cũng không tưởng tượng được người như Dạ Đình Sâm lại có thể nói ra câu “Tôi đã sai.”

như bây giờ... Từ lần đầu tiên gặp nhau, hắn đã luôn dùng thái độ từ trên cao nhìn xuống mọi người.

Đó cũng là thói quen đã hun đúc hơn 20 năm do địa vị lẫn sự ngạo mạn cố hữu của giới quý tộc.

Vậy mà hắn lại có thể thừa nhận bản thân đã làm sai.

Nhạc Yên Nhi thấy trong lòng thật ảm áp.

Cô nở nụ cười tươi rói:

- Để tôi nói cho anh nghe, đây là một bộ phim rất khá đó, thậm chí còn được đầu tư những ba trăm triệu á! Vai của tôi là nữ phụ, lần đầu tiên tôi nhận được vai quan trọng như thế đó nha.

Nhắc tới diễn xuất, ánh mắt Nhạc Yên Nhi liền bừng sáng.

Dạ Đình Sâm thấy cô vui vẻ như thế thì cũng rất hài lòng, hắn cảm thấy mình thật sự đã có một quyết định đúng đắn.

- Tốt quá! Vốn là người không thích bộc lộ cảm xúc nên lúc này chỉ là trong mắt Dạ Đình Sâm ánh lên chút vui vẻ.

- Biên kịch người Hàn Quốc kia có vẻ rất thích tôi nữa kìa, khiến tôi vừa mừng vừa lo, tôi còn có cảm giác mọi chuyện hôm nay cứ như một giấc mơ ý! Danny cũng không hiểu có chuyện gì nữa, anh ta còn bảo có lẽ

tôi đã ngủ với đạo diễn hoặc tôi phải là con gái của đạo diễn mới đúng đó, ha ha... Tâm trạng cả ngày nay đều muốn tìm người để chia sẻ, trên mặt Nhạc Yên Nhi lúc này là sự kích động hết như một đứa trẻ.

- Có lẽ anh ta đoán sai rồi.

Bởi vì người ngủ với Nhạc Yên Nhi không phải là đạo diễn vớ vẩn gì đó mà chính là hắn, chủ tịch của LN.

Nhạc Yên Nhi không hiểu ý trong lời nói của Dạ Đình Sâm nên cho rằng hắn đang nói đùa với cô, vì thế cười đáp:

- Đúng rồi, tôi thêm gì làm mấy cái quy tắc ngầm đây cơ chứ.

Có khi là do đạo diễn White Lover đã xem các phim tôi đóng lúc trước, xong thấy tôi phù hợp với hình tượng nhân vật thì sao.

Không biết là ai quyết định nhận tôi, quả là biết nhìn người.

Chờ tôi bắt đầu nhập diễn, biết là người đó là ai nhất định phải cảm ơn người ta mới được.

Dạ Đình Sâm nhìn khuôn mặt nhỏ xinh của cô chăm chăm, hỏi:

- Cô định cảm ơn người đó thế nào? Câu này đúng là hỏi khó Nhạc Yên Nhi.

Cũng đúng! Người ta giúp cô một việc lớn như thế thì đâu phải chỉ cần nói vài câu cảm ơn đơn giản là xong được.

Nhưng dạo này cô đang kẹt tiền, có vẻ cũng không thể dùng tiền bạc để cảm ơn người giúp mình được rồi.

- Tuy bây giờ tôi không có tiền, cũng không có khả năng gì cao siêu nhưng nếu người đó cần tôi làm gì thì tôi nhất định sẽ làm cho người ta! A..., cái này có vẻ không tệ lắm! Dạ Đình Sâm khẽ gật gù:

- Đúng rồi, như thế tốt hơn nhiều so với chuyện dùng tiền cảm ơn đấy! Nhạc Yên Nhi lại giống như nghĩ tới cái gì mà lên tiếng:

- Hôm sau tôi phải nhập đoàn rồi, tạm thời tôi sẽ chuyển ra khỏi biệt thự để tới ở trong chỗ ở của đoàn phim! Nhạc Yên Nhi có cảm giác như mình suy nghĩ nhiều rồi, người ta chưa chắc đã để ý việc nhỏ như thế, vậy mà bản thân cô vẫn nói ra với vẻ mong chờ quan tâm như vậy.

Thế nhưng cô lại không nhận được, vừa nói vừa quan sát cẩn thận sắc mặt Dạ Đình Sâm.

Cô muốn biết hắn sẽ có phản ứng thế nào khi nghe tin này.

Cô phát hiện vẻ mặt Dạ Đình Sâm không hề thay đổi, giống như hắn không hề để tâm đến chuyện cô nói.

Hắn đúng là không hề quan tâm... Nhưng mà cũng đúng thôi, mấy chuyện nhỏ nhặt như thế này sao hắn ta có thể để ý đến chứ.

Tôi sẽ cho người chuyển đồ qua đó giúp cô, cô cứ yên tâm. O? Nhạc Yên Nhi kinh ngạc ngẩng đầu, bất giác cô muốn từ chối: Chuyển hết đồ đạc của tôi qua đó hả? Không cần đâu... tôi chỉ đi quay có hai tháng thôi mà... Cô yên tâm, tôi sẽ sắp xếp mọi việc. Dạ Đình Sâm lãnh đạm đáp lời, giọng nói quyền uy nhưng vẫn ung dung bình thản.

Lần này Nhạc Yên Nhi thật sự không biết nên nói gì nữa, chẳng lẽ cô phải bảo mình không muốn mang gì hết sao? Thấy cảm xúc chán nản trong mắt cô gái bên cạnh và vẻ mặt có chút xoắn xuýt của cô, ánh mắt Dạ Đình Sâm cũng ấm hơn, thế nhưng hắn vẫn làm như lơ đãng nói ra:

- Lúc nào quay xong thì lại mang về.

Nhạc Yên Nhi ngẩng đầu nhìn hắn với vẻ khó hiểu.

- Đừng quên bây giờ cô là vợ tôi, người trong nhà tôi có thể sẽ tìm đến bất cứ lúc nào.

Bọn họ đến mà không thấy gì thì kế hoạch của chúng ta coi như bỏ đi hết.

Ánh mắt của hắn sâu thẳm, giống như có thể nhìn thấy trước tất cả mọi thứ.

Đúng rồi, sao cô lại có thể quên mất chuyện quan trọng nhất như thế chứ.

- Anh cứ yên tâm, tôi sẽ không làm hỏng việc đâu! Nhạc Yên Nhi trịnh trọng cam đoan Thấy đáng về nghiêm túc của cô, niềm vui ánh lên trong mắt Dạ Đình Sâm càng nhiều, hần đột ngột đưa ra một tấm thẻ màu đen.

- Cầm lấy đi! Nhạc Yên Nhi sững sờ, cầm lấy xem thử liền phát hiện đây là thẻ đen cao cấp.

- Thẻ này không có hạn mức, cô muốn mua cái gì cứ trực tiếp quẹt thẻ là được! Hần sẽ không thừa nhận câu nói “đàn ông chịu trách nhiệm kiếm tiền nuôi gia đình, phụ nữ có nhiệm vụ xinh đẹp như hoa”

của Âu Duyên Tây khiến lòng mình gợn sóng đầu.

Chỉ cần nghĩ tới việc cô sẽ dùng thẻ của hần đưa, tiêu tiền của hần làm ra trong lòng hần liền có cảm giác sung sướng khó tả được.

Cảm giác này trước đây chưa từng có.

Nhạc Yên Nhi vốn đang thấy rất bất ngờ, nhưng vừa nghe đến chuyện tấm thẻ này không có hạn mức tiêu dùng liền đưa trả lại ngay: Thôi thôi, anh đưa tôi cái này làm gì.

Tôi không thể dùng tiền của anh được. Cô đã là bà Dạ, đây là quyền lợi của cô. Nhưng chúng ta chỉ là kết hôn giả thôi mà. Nhạc Yên Nhi buột miệng đáp trả.

Lời này có phần chói tai khiến ánh mắt Dạ Đình Sâm lạnh xuống.

- Muốn người trong nhà tôi tin tưởng thì đầu tiên chính cô phải tin mình là bà Dạ.

Tiêu tiền để cho người nhà tôi xem, về tình về lý đều là tôi phải thanh toán mới đúng.

Thấy cô vẫn do dự, Dạ Đình Sâm lạnh nhạt bổ sung:

- Hay là phải bảo, để người nhà tôi phát hiện ra sự thật thì cô sẽ tự chịu trách nhiệm được? Sao cô có thể chịu nổi trách nhiệm với người thừa kế LN chứ? Tiền cô kiếm cả năm cũng chả mua nổi một phòng vệ sinh trong tòa nhà LN nữa là.

Cuối cùng Nhạc Yên Nhi cũng bị thuyết phục, nhận lấy tấm thẻ đen kia:

- Tôi hiểu rồi! Sắc mặt Dạ Đình Sâm lúc này mới dễ nhìn hơn, hần đứng lên rồi nói với Nhạc Yên Nhi:

- Đi thôi! Nhạc Yên Nhi bối rối hỏi:

- Đi đâu? Con người đen nhánh như ngọc trai của Dạ Đình Sâm ánh lên vẻ là lạ:

- Lên bôi thuốc cho tôi! Bôi thuốc... Da thịt chạm vào nhau...

hiệt độ cơ thể khi tiếp xúc... Nhớ lại khung cảnh mờ ám tối qua, Nhạc Yên Nhi cảm thấy sau lưng mình như có dòng điện chạy qua.

Cô lúc này thật sự đã hối hận trăm nghìn lần, tại sao lúc đầu lại đồng ý giúp Dạ Đình Sâm bôi thuốc cơ chứ.

Giờ tiến không được, lùi không xong thế này... Dạ Đình Sâm vẫn đứng thẳng bên chân cầu thang, thấy Nhạc Yên Nhi còn chưa đi theo cũng không thúc giục, chỉ là quay lại, thản nhiên nhìn cô.

Hần là vương giả trời sinh, chỉ là đứng yên như thế cũng khiến người khác cảm nhận được áp lực không nhỏ.

Nhạc Yên Nhi hạ quyết tâm, không phải chỉ là bôi thuốc thôi sao, dù gì cũng là cô sờ hần, tính ra cô cũng có mất mát gì đâu.

Nghĩ thế, cô liền theo Dạ Đình Sâm lên tầng hai.

+++++ Xem thêm...

35. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 35: Em Coi Tôi Là Ai?

- Tôi đi tắm cái đã! Nói xong, Dạ Đình Sâm về phòng mình trước.

Vốn đã chuẩn bị tâm lý chết sớm đầu thai sớm, Nhạc Yên Nhi lại không ngờ mọi chuyện sẽ diễn ra theo hướng này.

Dùng khí liều mình hy sinh mới vừa gom góp từng chút nhanh chóng tan mất một nửa, cô đành phải lùi thủi về phòng mình.

Hiệu quả cách âm giữa các phòng rất tốt, Nhạc Yên Nhi không hề nghe được bất kỳ âm thanh nào từ phòng cách vách.

Cô nằm trên giường một lúc dần dần thấy mơ mơ màng màng.

Có lẽ vì hôm nay gặp phải Cố Tâm Nguyệt khiến cô lại mơ thấy ác mộng đã quên đi nhiều năm trước.

Mày không có ba! Ha ha! Mày là đứa con hoang! Nghe nói mẹ mày làm vợ bé cho người ta hả? Mày có biết con gái của vợ bé là gì không? Là thứ rác rưởi đó nha.

Được rồi, muốn nuôi thì cứ nuôi đi, coi như nuôi thêm một con chó thôi mà! Nhạc Yên Nhi, ai cho phép mày chạm vào sách của tao? Bàn tay bẩn thỉu của mày không xứng được chạm vào thứ gì của tao hết.

Thứ con hoang như mày đừng mơ sẽ được mang họ Cố, mày không xứng! Cô Nhạc, cô làm tổn thương một người lương thiện như Nhược Mai mà không thấy bản thân mình rất độc ác sao? ... Trong mơ, từng câu nhục mạ ùn ùn kéo tới đập vào mặt cô, thế nhưng chỉ có một mình cô tro tro đối diện với chúng.

Cô vừa chạy vừa che lỗ tai lại, cố dùng hết sức bình sinh mà chạy trốn.

Thế nhưng những âm thanh quái ác kia vẫn không buông tha cho cô.

Chúng đang mỉa mai, đang giễu cợt, chúng quyết tâm muốn ép chết cô! Cả thế giới lớn như vậy mà chỉ có một mình cô lẻ loi chiến đấu với chúng.

Cô mệt mỏi quá, thực sự quá mệt mỏi rồi! Dưới chân cô biến ảo thành vực sâu vạn trượng.

Bên tai cô là tiếng gào the thé của Cố Tâm Nguyệt:

- Nhạc Yên Nhi, mày còn sống làm gì nữa, không ai yêu mày, không ai cần mày, mày chỉ gây thêm phiền toái cho người khác thôi! Sao mày không chết đi? Vì sao mày không chết đi hả? Không có ai yêu cô... không có ai cần cô... Cô ngây ngốc đưa chân, tiến về phía vực sâu không đáy kia... Bỗng nhiên, cô cảm thấy quanh thân vô cùng ấm áp.

Giống như cô đang được một đám mây bao bọc, hương vị thanh mát, còn có mùi như mới tắm xong.

Cái ôm rất nhẹ, giống như cô là thứ bấu vạt trời sinh nên được che chở như thế.

Đôi tay bất lực của Nhạc Yên Nhi đã có nơi để bám vào, cô gấu gao ôm lấy “đám mây”

trong ngực như là đang ôm lấy một sự cứu rỗi, làm thế giống như có thể khiến cô thoát khỏi những ám ảnh cùng cực trong quá khứ.

Bầu không khí không biết đã thay đổi từ lúc nào.

Có thể là từ lúc nụ hôn đầu tiên rơi trên trán cô, sau đó là nụ hôn thứ hai rơi trên lông mi ướt đẫm nước mắt, sau đó nữa là trên chiếc mũi cao thẳng của cô, sau đó, đến đôi môi như cánh hoa luôn thơm ngào ngạt mà mềm mềm xinh xinh kia.

Môi lưỡi mang cảm giác xâm lược, nhưng khí lực lại vừa phải để không khiến cô bị tổn thương.

Nhiệt độ cực nóng, hương vị khiến cho người ta mê muội, hô hấp của hân bắt đầu dồn dập, động tác của hân càng lúc càng lúc càng mạnh bạo hơn... Bàn tay to lớn vuốt ve bên hông cô, sau đó chậm rãi di chuyển theo đường cong của chiếc eo thon mà tiến vào nơi mềm mại nào đó... Thần trí của Nhạc Yên Nhi cũng dần quay trở lại, cô phát hiện mình đang bị đặt dưới thân người khác, trong mộng lung cô vẫn cố gắng giằng co để tỉnh dậy.

Tựa như nhận thấy Nhạc Yên Nhi có ý kháng cự nên Dạ Đình Sâm liền ngừng việc đang làm lại.

Cảm giác đè ép trên người mình nhẹ hẳn, cuối cùng Nhạc Yên Nhi cũng mở được mắt ra, sau đó cô lập tức ngậy người.

Hai cánh tay của Dạ Đình Sâm đang chống hai bên người cô, đôi mắt hắn nhìn xuống cô từ trên cao.

Trong đôi mắt đen lưu chuyển thứ sắc thái mê hoặc lòng người.

Hắn đang ở trần, để lộ ra cơ bắp cường kiện, thân dưới thì chỉ quấn một chiếc khăn tắm, lúc này chiếc khăn cũng hơi xô vẹo do những chuyện vừa làm.

Bầu không khí hiện tại giữa họ giống như tên đã lên dây.

Nhạc Yên Nhi la lên:

- Dạ Đình Sâm! Sao anh lại ở trong phòng tôi? Dạ Đình Sâm bình tĩnh đứng lên, dù hiện giờ hắn không mặc những bộ vest được tỉ mỉ thiết kế riêng nhưng trên người vẫn toát ra phong thái của tầng lớp quý tộc.
- Xem ra cô ngủ một cái là trí nhớ liền không được tốt luôn nhỉ.

Để tôi nhắc lại vậy, là chính cô đã đề nghị được bôi thuốc cho tôi đấy.

Nhạc Yên Nhi sắp phát điên rồi: Thế sao anh không mặc quần áo hả? Vậy xin hỏi cô, mặc quần áo thì bôi thuốc thế nào được? Lời hắn nói rất có lý, giọng điệu lại hùng hồn như thế, trong một lúc Nhạc Yên Nhi cũng không biết phải đáp trả thế nào mới đúng nữa.

- Thế... thế tại sao anh lại... hôn tôi... Lúc nói hai chữ cuối cùng, giọng Nhạc Yên Nhi không kìm được mà nhỏ hẳn xuống.

Dạ Đình Sâm vẫn rất bình tĩnh đáp:

- Chỉ là tôi thấy cô đang gặp ác mộng nên mới vào đây xem thử, sau đó cô liền ôm cứng lấy tôi, sau đó nữa thì cô lại hôn tôi như người bị chết đuối vớ được cọc vậy, cái sai của tôi là không đúng lúc đẩy cô ra thôi.

Thái độ của Dạ Đình Sâm vô cùng thản nhiên, hoàn toàn không nhận ra có chút chột dạ nào.

Cô bỗng nhận ra, trước mặt cô là vị chủ tịch mỗi phút có thể kiếm được tiền tỷ của LN, sóng gió nào trên bàn đàm phán mà hắn chưa từng trải qua.

Sao hắn có thể mất kiểm soát vì chuyện nhỏ thế này được.

Nơi nào đó đang có phản ứng sinh lý nhưng lại khéo léo bị hắn che đi, Nhạc Yên Nhi đang chìm trong chán nản hoàn toàn không nhận ra có gì khác lạ.

Cơn giận của Nhạc Yên Nhi vì thế giảm bớt một nửa, nghĩ lại, vừa rồi hình như đúng là cô chủ động ôm cứng lấy hắn.

Còn chuyện hôn có phải cô chủ động hay không thì thật sự cô không có mặt mũi nào mà nhớ lại nữa rồi.

Xấu hổ chết mất thôi! Sao cô lại thiếu thốn tình cảm đến mức ôm hôn một tên đồng tính như thế chứ!

- Tôi, tôi ngủ mơ nên nhận lầm người! Nhạc Yên Nhi chỉ có thể nghĩ ra được lý do này.

Ai ngờ sau khi Dạ Đình Sâm nghe xong câu nói này của cô thì sắc mặt đột nhiên lạnh hẳn xuống, hắn đưa tay nắm lấy cằm cô, lạnh lùng nhìn cô chằm chằm:

- Nhận lầm người? Vậy cô coi tôi là ai? Chưa đợi Nhạc Yên Nhi trả lời, đôi mắt Dạ Đình Sâm đã híp lại, giọng nói lạnh lẽo như băng giá:

- Lâm Đông Lục phải không? Cô vẫn còn nhớ người đó sao? Vốn là cô đang bối rối nên mới lấy đại một cái cớ, không ngờ khéo quá lại hóa vụng.

Hắn đang rất khó chịu nên không kiểm soát được sức lực, bàn tay bóp cằm mạnh đến nỗi Nhạc Yên Nhi phải cau mày kêu lên:

- Đau! Dạ Đình Sâm nghe thấy thế liền thả tay ra, Nhạc Yên Nhi vội vàng xoa xoa chỗ cảm bị bóp đau vừa rồi, lực tay của hắn sao lại mạnh như vậy? Cô có cảm giác như cảm mình sắp rớt ra luôn rồi ấy.

Về mặt của Dạ Đình Sâm muốn khó coi bao nhiêu thì có bấy nhiêu khó coi, giống hệt lần đầu tiên cô gặp hắn vậy, cả người hắn đều là tín hiệu ‘người lạ chờ tới gần’.

Hắn quét mắt nhìn cô một cái rồi xoay người đi ra cửa.

- Không phải là Lâm Đông Lục đâu! Nhạc Yên Nhi nhìn hắn không chần chừ quay đi như thế bỗng thấy hoảng hốt.

Dạ Đình Sâm dừng bước nhưng vẫn không quay người lại.

Nhạc Yên Nhi chậm rãi mở miệng;

- Là mẹ tôi, bà mất được mười năm rồi, tôi nhớ mẹ lắm.

Vừa này tôi có một giấc mơ rất kinh khủng, trong mơ là mẹ đã cứu tôi.

Nhạc Yên Nhi không hề nói dối, cô thật sự rất nhớ mẹ mình.

Mười năm nay, mỗi khi cô cảm thấy không thể chịu đựng nổi nữa đều bởi vì nghĩ mẹ vẫn đang ở trên cao dõi theo mình nên mới có thêm sức mạnh để tiếp tục sống sót.

Cảm giác xa cách trên người Dạ Đình Sâm hoàn toàn biến mất, hắn ngồi xuống mép giường, nhẹ nhàng ôm lấy cô gái mới tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Khuôn mặt lạnh lùng cũng không thể che giấu được sự thương tiếc.

Hắn đã gấp gáp quá rồi, biết rõ những năm qua cô sống không dễ dàng gì, trong lòng cô luôn tràn ngập cảm xúc dễ phòng lẫn không tin tưởng, ấy vậy mà hắn lại chỉ nóng lòng muốn có kết quả thật sớm.

Họ quen biết nhau còn chưa tới một tháng, thế nhưng hắn lại vội vàng muốn có được cô.

Hắn không nên ép buộc cô như thế mới phải.

Khoảnh khắc được ôm lấy, Nhạc Yên Nhi mở to hai mắt, cô biết rõ không thể làm thế, nhưng khi bị hương vị mát lạnh lại ấm áp này bao bọc cô thật sự không nỡ đẩy nó ra xa.

Hương vị này thật sự khiến người ta cảm thấy yên tâm! Lồng ngực này càng làm cho người ta muốn dựa vào! Cứ coi như là cô mượn một chút an ủi đi vậy Xem thêm...

36. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 36: Có Tôi Ở Đây, Cô Cứ Yên Tâm!

Vất vả suốt một ngày khiến Nhạc Yên Nhi cũng cảm thấy mệt mỏi chết rồi, tâm trạng đã ổn định hơn nên cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu.

Thấy người trong lòng mình đã ngủ yên, khóe miệng Dạ Đình Sâm lẳng lặng nhếch lên thành một nụ cười dịu dàng.

Tay hắn cũng nhẹ nhàng ôm lấy Nhạc Yên Nhi, cẩn thận đặt cô xuống giường, điều chỉnh để cô ấy có tư thế ngủ thoải mái nhất.

Cánh môi mỏng như lông vũ nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô.

- Chúc ngủ ngon, bầu vật của anh! Từ nay về sau, hắn sẽ là người bảo vệ cho cô.

Một đêm yên giấc.

Khi Nhạc Yên Nhi tỉnh lại, mơ màng mở mắt ra, cô cứ ngỡ mình còn đang ở trong một giấc mộng dài, đợi đến khi tỉnh táo hơn một chút thì mới nhớ là những chuyện xảy ra tối hôm qua đều là sự thật.

Mà ngay cả tấm chăn mỏng đắp trên người cô vẫn còn hương vị giúp cho người ta an tâm kia.

Không ngờ cô lại bị một người đàn ông đồng tính trêu chọc thành như vậy, may mà Dạ Đình Sâm không thích phụ nữ, bằng không Nhạc Yên Nhi thật sự sẽ không thể kiềm chế được bản thân mà động lòng trước hân hạnh.

Trong lòng Nhạc Yên Nhi cứ thấy bứt rứt, cô lấy di động ra nhắn tin cho Anjoye: “Đám gay mấy người cũng biết trêu chọc người khác quá nhỉ!”

sau đó liền đứng dậy thay quần áo.

Đợi cô thay đồ xong tin nhắn trả lời của Anjoye mới tới: “Đó là đương nhiên, trái tim của bọn em còn tinh tế hơn phụ nữ nhiều, chị chưa từng nghe câu này sao: mỗi người phụ nữ đều nên có một người bạn thân là gay.”

Nhạc Yên Nhi đọc xong chỉ cười nhạo một tiếng: ngụy biện! “Các cậu cứ trêu đùa người khác như thế xong có người phụ nữ nào rung động thật sự thì làm sao đây?”

“Chị à, em cũng không giấu gì chị, đây cũng là chuyện làm em khó chịu nhiều năm qua, tính tình Sâm lãnh đạm như bây giờ là do bị đám phụ nữ đó quấy rối gây phiền hà nhiều năm rồi á!”

Thấy tin nhắn này, tay của Nhạc Yên Nhi thoáng chốc dừng lại, hóa ra bọn họ cho rằng đó là chuyện khó chịu! Anjoye lại gửi tới một tin nhắn khác: “Sâm không có kiên nhẫn chung đụng với phụ nữ đâu, lúc hai người ở chung chị nhớ để ý một chút nha, đừng để anh ấy hiểu lầm chị có ý gì với anh ấy, nếu không anh ấy nhất định sẽ trốn tránh chị đó!”

“Được, chị biết rồi!”

Nhạc Yên Nhi bình tĩnh trả lời tin nhắn, trong lòng lại nghĩ: mọi hành động của Dạ Đình Sâm đúng là thật sự đều không có ý nghĩa đặc biệt gì, có lẽ tất cả là do đàn ông đồng tính không biết cách sống chung với phụ nữ thế nào thôi.

Cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ, là giọng của mợ Trương: Thiếu phu nhân, đã có bữa sáng rồi ạ! Ừm, tôi xuống ngay đây! Nhạc Yên Nhi đáp lời rồi đợi một lát để tâm trạng mình bình thường lại xong mới xuống phòng ăn dưới lầu.

Dạ Đình Sâm đang xem một tờ báo kinh tế tài chính bằng tiếng Anh, khi thấy cô ngồi xuống hân hạnh hỏi như thể chỉ tùy ý nói ra: Đêm qua ngủ ngon không? Tôi ngủ ngon lắm! Tôi có dặn mợ Trần chuẩn bị máy xông hương giúp dễ ngủ, một cái để trong phòng cô, một cái nữa cô cầm đi đoàn phim dùng đi! Nghe được hân hạnh tận tụy dặn dò như vậy, Nhạc Yên Nhi thiếu chút nữa đã bị sặc sữa trong miệng.

Anh chuẩn bị thứ này cho tôi làm gì? Cô hay mơ thấy ác mộng, nếu giấc ngủ không đảm bảo thì quay phim thế nào được! Nhạc Yên Nhi tỏ ra không phục:

- Tôi luôn nghỉ ngơi rất tốt nhé! Dạ Đình Sâm lật qua lật lại tờ báo trên tay: Không biết ngày hôm qua là ai sống chết ôm lấy tôi gọi mẹ vậy nhỉ? Khụ khụ... Lần này Nhạc Yên Nhi bị sặc thật rồi, cô trừng lớn đôi mắt ngập nước hỏi hân hạnh:

- Thật hay đùa vậy? Dạ Đình Sâm nâng tờ báo lên cao hơn, che đi khóe miệng đang nhếch lên.

Thấy Dạ Đình Sâm không nói lời nào, Nhạc Yên Nhi lại thấy nghi ngờ tính chính xác của những lời hân hạnh nói.

Nhưng khí thế của Dạ Đình Sâm quá mạnh, không hề giống như đang nói đùa, ai nghe xong cũng đều vô thức xem lời của hân hạnh thành mệnh lệnh.

Nhạc Yên Nhi đang lơ đãng ăn miếng bánh mì nướng thì điện thoại của cô đột ngột vang lên, là người trong đoàn làm phim hôm qua gọi tới.

Alo! Alo! Chào cô Nhạc, có chút chuyện nhỏ xảy ra... Giọng nói của người trong đoàn phim có vẻ chột dạ khó hiểu.

Có chuyện gì thế ạ? Hôm qua cô đi nhanh quá nên tôi quên thông báo với cô là hai giờ chiều nay có một cuộc họp báo tại sảnh lớn khách sạn Victoria.

- Hả? Miếng bánh mì nướng trong tay Nhạc Yên Nhi rớt xuống.

Hơn nữa diễn viên còn phải tới trước một tiếng chuẩn bị... Cái gì cơ? Nhạc Yên Nhi đứng bật dậy, thậm chí cũng không hề để ý tới ánh mắt khó hiểu của Dạ Đình Sâm:

- Tôi còn chưa hẹn với thợ trang điểm nữa, trang phục cũng chưa kịp chuẩn bị.

Riêng trang điểm đã mất ít nhất ba tiếng, này làm sao mà kịp được chứ? Người của đoàn làm phim liên mồm xin lỗi:

- Là do sơ suất từ phía chúng tôi, xin lỗi cô Nhạc rất nhiều! Nhạc Yên Nhi cảm thấy vô cùng đau đầu nhưng lúc này có trách mắng người của đoàn phim cũng không có tác dụng gì, cô chỉ còn cách an ủi ngược lại người ta:

- Đừng hoảng lên thế! Bây giờ tôi tới phòng trang điểm makeup trước rồi sẽ cố gắng qua đó nhanh nhất có thể! Đợi Nhạc Yên Nhi gác máy, Dạ Đình Sâm mới hỏi cô:

- Có chuyện gì sao? Nhạc Yên Nhi kể lại toàn bộ lời của người trong đoàn phim một cách ngắn gọn nhất cho Dạ Đình Sâm nghe, trên mặt cô không giấu nổi lo lắng:

- Tôi đi trước đây! Không biết đường tới chỗ trang điểm có bị kẹt xe không, gấp quá nên có lẽ sẽ không tìm được bộ đồ nào đẹp rồi! A a a, phiền phức quá đi! Lần đầu tiên tham dự họp báo mà lại thành thế này... Vậy là cô cần chuẩn bị mọi thứ xong hết trong ba tiếng? Đúng vậy, ai da, phiền toái lớn rồi! Dạ Đình Sâm ngồi đối diện nghe thấy lời của cô cũng lập tức đứng lên.

- Đi thôi! Nhạc Yên Nhi sững sốt:

- Anh muốn đưa tôi đi đâu? Không cần đâu, anh lo chuyện công ty chắc cũng bận rộn lắm rồi... Dạ Đình Sâm coi như không hề nghe thấy lời từ chối của cô, đi thẳng tới bên cạnh Nhạc Yên Nhi, nắm cổ tay cô rồi kéo ra ngoài.

- Có tôi ở đây, cô cứ yên tâm! Giọng nói của hắn vẫn lãnh đạm như vậy, không có quá nhiều tình cảm biến chuyển, thế nhưng Nhạc Yên Nhi nghe vậy liền thấy những bất an khi nãy cũng không còn nữa.

Cảm giác lo lắng trong lòng thoáng cái đã biến mất sạch sẽ.

Chiếc xe Lincoln xa xỉ vẫn đỗ cạnh vườn hoa như mọi ngày, Nhạc Yên Nhi chỉ mới thất thần một lát, đợi tới lúc cô kịp phản ứng thì đã ngồi trong xe rồi.

Hai hàng ghế trong xe là kiểu quay mặt lại với nhau, thư ký và Nghiêm lão đang ngồi đối diện cô, còn cô thì cứ dần mặt ra.

Thư ký chưa từng gặp Nhạc Yên Nhi nên lúc này sợ tới mức choáng váng, cậu ta hoài nghi bản thân vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

Một người phụ nữ, mà còn là lúc sáng sớm, tay nắm tay cùng chủ tịch lên xe! Cậu theo chủ tịch sắp được năm năm rồi nhưng chưa từng thấy người phụ nữ nào đến gần được chủ tịch trong vòng một mét đâu! Trong khi nội tâm thư ký đang tràn ngập sóng to gió lớn, Nghiêm lão đã kịp lấy lại bình tĩnh, chào hỏi:

- Thiếu phu nhân! Phu... phu nhân của chủ tịch á? Chủ tịch kết hôn rồi sao? Chuyện khi nào thế? Thư ký hạng nhất như cậu tại sao chuyện gì cũng không biết thế này? Chẳng lẽ cậu sắp bị chủ tịch quăng đi rồi hả? Nếu không phải được đi theo Dạ Đình Sâm làm ++++++ Xem thêm...

37. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 37: Cũng Không Tệ Lắm!

- Yên tâm! Dạ Đình Sâm vẫn một bộ dáng bình tĩnh ổn trọng như thường, hắn nói với thư ký:

- Báo Jeni và Aken trong 20 phút nữa phải có mặt ở Hoàn Vũ.

Đến muộn một phút trừ tiền thưởng.

Vâng, chủ tịch! Liên hệ các nhân hiệu thời trang và trang sức cao cấp, trong vòng một tiếng mang mẫu mới nhất của mùa này tới Hoàn Vũ cho tôi! Vâng, chủ tịch! Gọi cho Âu Duyên Tây, báo tổng giám đốc Công ty đá quý Âu thị mang mười bộ trang sức tới đây, nhớ dặn lấy thứ tốt nhất ấy!

- Vâng, chủ tịch! Nhạc Yên Nhi ngồi bên cạnh chỉ có thể nghe tới mức ngây người.

Đây là lần đầu tiên cô thấy bộ dáng Dạ Đình Sâm lúc làm việc.

Hắn ra từng chỉ thị lưu loát như nước chảy mây trôi, ngữ khí lãnh đạm nhưng lại mạnh mẽ vang dội, không có chút ngắc ngứ, tựa như những gì hắn nói ra đều không hề khó khăn, nếu không thể làm được thì chỉ có thể là do bọn họ vô dụng mà thôi.

Nhưng Nhạc Yên Nhi hiểu rõ những yêu cầu hắn vừa đưa ra để hoàn thành trong thời gian ngắn thật sự khó đến thế nào.

Đó là khí thế của người đứng đầu, khiến cho mọi người phải phục tùng vô điều kiện.

Thư ký nhận được chỉ thị liền lấy laptop từ trong cặp tài liệu ra, hai tay nhanh nhẹn gõ phím, đem các yêu cầu vừa rồi của Dạ Đình Sâm thông báo cho những người có liên quan.

Tài xế biết Dạ Đình Sâm đang có việc gấp nên cũng nhấn ga, nhanh chóng tiến vào khu vực nội thành.

Thế nhưng người tham gia giao thông ở thành phố A luôn rất nhiều, lại đang là giờ cao điểm, xe đến xe đi như nước chảy, trên tuyến đường chính cũng không còn chỗ mà chen thêm vào.

Nhìn thấy đèn đỏ từ xa, không đợi xe đi chậm lại, Dạ Đình Sâm đột nhiên lên tiếng: Vượt đi. Vâng, chủ tịch! Tài xế đáp lại ngay lập tức.

Ở phía sau, thư ký và Nghiêm lão liếc nhau, mặc dù xe của chủ tịch có đặc quyền ở thành phố A nhưng lâu lắm rồi chủ tịch không có vượt đèn đỏ.

Không ngờ lần này ngài ấy lại vì phu nhân mà liều mạng như vậy! Vượt cái đèn đỏ đầu tiên xong đến mấy cái sau cũng không hề dừng lại, tài xế lái nhanh như chớp, thời gian đi từ biệt thự Hoàng Đình đến Giải trí Hoàn Vũ vốn cần 40 phút nhưng hôm nay chưa tới 20 phút đã đến nơi.

Chiếc Lincoln vừa mới dừng trước tòa nhà, tổng giám đốc của Hoàn Vũ đã nhận được tin từ sớm nên dẫn theo một đám người thở hổn hển chạy ra đón.

Tổng giám đốc ân cần mở cửa xe ra, cung kính cúi người chào.

- Sao hôm nay chủ tịch lại có thời gian rảnh đến Hoàn Vũ thế ạ? Tổng giám đốc vừa thấy Dạ Đình Sâm bước xuống xe thì lập tức nở nụ cười lấy lòng.

Dạ Đình Sâm không buồn liếc ông ta một cái, quay người dắt Nhạc Yên Nhi xuống.

Lúc này, tổng giám đốc mới phát hiện phía sau còn có một người phụ nữ.

Ngay lập tức, ánh mắt của mấy người đứng chờ bên ngoài đều đổ dồn về phía Nhạc Yên Nhi.

Nhạc Yên Nhi gật đầu có chút ngượng ngùng:

- Xin chào mọi người... Tổng giám đốc hiểu Dạ Đình Sâm không thích được nịnh nọt nên nhanh chóng thay đổi sách lược, cười nói với Nhạc Yên Nhi:

- Chào cô, tôi là Chu Viễn Hải, tổng giám đốc của Công ty giải trí Hoàn Vũ.

Đây là lần đầu tiên chủ tịch dẫn một người phụ nữ tới công ty nên thân phận cô gái này chắc chắn không tầm thường, chỉ có đồ ngọc mới không biết đường lấy lòng cô ấy thôi.

Nhạc Yên Nhi không biết phải tự giới thiệu bản thân như thế nào nên chỉ gật đầu, mỉm cười chào lại:

- Chào ông! Tổng giám đốc thấy cô gái được chủ tịch dẫn tới bình dị, gần gũi như thế thì trong lòng mừng lắm, định tiếp tục trò chuyện làm quen.

Bỗng ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao của Dạ Đình Sâm quét tới.

- Tổng giám đốc Chu có vẻ rảnh rỗi nhỉ! Tổng giám đốc sợ toát mồ hôi, vội vàng nói:

- Không có, không có, mời chủ tịch vào! Trong lòng tổng giám đốc có chút nghĩ lại mà sợ.

Trời ạ! Không ngờ chủ tịch lại coi trọng cô gái này đến thế, thậm chí còn không muốn ai trò chuyện nhiều với cô ấy nữa, xem ra thân phận của cô ấy thật sự không tầm thường nha! Dạ Đình Sâm dẫn người đi vào trong tòa nhà Hoàn Vũ, ngoại trừ Nhạc Yên Nhi đi song song với hắn thì tất cả mọi người đều lùi lại phía sau nửa bước.

Jeni và Aken tới chưa? Thưa chủ tịch, cả hai đã chờ sẵn trong phòng trang điểm rồi ạ! Lễ phục thì sao? Đã thông báo cho hai mươi nhân hiệu thời trang cao cấp nhất thành phố A rồi ạ, trong vòng một tiếng nữa họ sẽ mang đồ đến.

Còn trang sức? Âu thiếu gia tự tay chọn được mười bộ, đang trên đường mang tới. Trần Lạc, đưa cô ấy đi đến phòng trang điểm, trước tiên cứ makeup đã. Trần Lạc là tên của thư ký, cậu ta nghe gọi liền nhanh chóng đáp lại rồi tiến đến bên cạnh Nhạc Yên Nhi, nói:

- Phu nhân chủ tịch, xin mời đi theo tôi! Bắt đầu từ lúc lên xe, Nhạc Yên Nhi vẫn chưa kịp thích ứng với mọi chuyện đang diễn ra, giờ nghe thấy thư ký muốn dẫn mình đi nên cô vô thức quay người lại nhìn Dạ Đình Sâm.

Dạ Đình Sâm thấy cô đối với mình mơ hồ có ý ỷ lại như thế ánh mắt cũng mềm mại hơn, giọng nói cũng không còn cứng rắn như lúc giải quyết công việc khi nãy nữa:

- Đi đi, lát nữa anh tới đón em.

Trong phòng trang điểm, nhà tạo mẫu tóc giỏi nhất

- Jeni và chuyên gia trang điểm giỏi nhất là Aken cùng trợ lý của họ đã chờ sẵn.

Khi Nhạc Yên Nhi vừa vào cửa thì lập tức giống như ánh trăng bị cả đám ngôi sao vây quanh.

Aken là chuyên gia trang điểm có tiếng, tính tình nổi tiếng là không tốt vậy mà lúc nhìn thấy Nhạc Yên Nhi cũng không kiềm được ý tán thưởng trong mắt, đám trợ lý cũng ríu rít nói cười.

Các nét của cô đây quá hoàn mỹ, đúng là khuôn mặt ăn ảnh trời sinh đó. Da cô đẹp quá đi, không có chút tỳ vết nào luôn! Tôi từng trang điểm cho nhiều ngôi sao nhưng đây là lần đầu tiên thấy một người có mũi cao thẳng như vậy á.

Thợ phụ đứng sau chải tóc cho cô cũng nói với theo:

- Chất tóc của cô ấy cũng rất đẹp đó, vừa mượt vừa bóng hết như tơ tằm.

Nhạc Yên Nhi quả thực đã bị “cơn mưa”

lời khen này làm cho ngây người, dù vậy trong lòng cô cũng hiểu những lời này phần lớn là vì Dạ Đình Sâm, vì nể sợ hắn nên họ mới có thái độ tử tế với cô đến vậy.

Nhân viên chuyên nghiệp tác phong đều nhanh nhẹn dứt khoát, mỗi một đường uốn tóc, mỗi một lần đưa lược đều tính toán hợp lý nhất.

Còn chưa trang điểm xong thì lại có vài nhà thiết kế bước vào, động tác nhẹ nhàng lấy so đo của Nhạc Yên Nhi.

Trong không khí làm việc khẩn trương, ba tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh.

Đợi sau khi xong hết mọi công đoạn liền có tiếng gõ cửa vang lên.

- Xin hỏi đã xong chưa? Là giọng thư ký Trần.

Jeni nhanh chóng phun nốt chỗ keo định hình cho mái tóc của Nhạc Yên Nhi, sau đó mới đáp:

- Xong rồi đây, xong rồi đây.

Cửa vừa được mở ra, người đầu tiên bước vào là Dạ Đình Sâm.

Tất cả mọi người lui hết sang hai bên, tạo thành một con đường cho hắn bước tới.

Sắc mặt vốn luôn lãnh đạm của Dạ Đình Sâm khi nhìn thấy Nhạc Yên Nhi đã trang điểm xong trong nháy mắt cũng cứng lại, ánh mắt không thể che giấu ý say mê.

Nhạc Yên Nhi cũng không trang điểm quá đậm, lớp phấn mỏng tôn lên ngũ quan tinh xảo của cô, đôi mắt hạnh càng thêm sáng ngời, cùng chiếc vòng kim cương rực rỡ trên cổ tôn lẫn nhau lên.

Khiến người nhìn thấy như bị mất hồn, rạng rỡ đến mức làm cho mọi người xung quanh trở nên mờ nhạt hẳn.

Mái tóc dài được Jeni uốn thành lọn như hoa sen mới nở còn mang theo khí chất thanh lệ, lại thêm vài phần xinh đẹp và quyến rũ của một cô gái mới lớn.

Dạ Đình Sâm chỉ nhìn cô chằm chằm, mà không hề nói chuyện làm mặt Nhạc Yên Nhi đỏ lên, cô hỏi nhỏ: Dạ Đình Sâm, nhìn đẹp không? Khụ! Dạ Đình Sâm hiếm khi có dịp mất hồn như thế, hắn thấp giọng ho khan một tiếng, đợi ánh mắt trở lại bình thản như mọi khi mới mở miệng nói:

- Cũng không tệ lắm! Đã hiểu tính Dạ Đình Sâm nên khi nghe câu “không tệ lắm”

này Nhạc Yên Nhi liền sung sướng nở nụ cười.

Dạ Đình Sâm vươn tay ra, nói:

- Đi thôi, anh đưa em tới khách sạn.

Hắn muốn tự mình đưa cô đi sao? Nhạc Yên Nhi giật mình, sau đó cô gật đầu, đặt tay vào trong lòng bàn tay hắn Xem thêm...

38. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 38: Có Phải Là Không Dám Tới

Khách sạn Victoria.

Phóng viên của các tạp chí lớn đều đã đến đông đủ, cả sảnh chính bị nhét đầy bởi giá chụp ảnh, chân máy quay... Đám phóng viên đều dồn hết sức lực, chuẩn bị giành được trang đầu của tin giải trí ngày mai.

Mà bên ngoài khách sạn cũng bị những phóng viên không có thư mời bao vây kín mít, tuy rằng họ không thể phỏng vấn trực tiếp nhưng vẫn có thể chụp vài tấm ảnh lúc các ngôi sao đi vào bên trong.

Đều là vì White Lover quá nổi tiếng.

Bộ phim này là sản phẩm hợp tác Trung Hàn, đạo diễn có tiếng, số tiền đầu tư lên đến ba trăm triệu.

Chỉ vậy thôi cũng đủ làm cho bộ phim chưa kịp quay đã gây chấn động cho người xem.

Hơn nữa, nữ chính lại được giao cho ngôi sao có tiếng nhất hiện nay

- Diệp Thiên Hạ.

Vai nam chính do diễn viên vừa đoạt giải Nam diễn viên Châu Á được yêu thích nhất tại Mỹ

- Tống Từ Bạch đảm nhận.

Số lượng fan khổng lồ của hai người cùng ủng hộ kéo theo hiệu ứng đẩy giá trị của bộ phim lên cao.

Hai giờ chiều, buổi họp báo bắt đầu.

Nhân viên đem cửa mở rộng ra, nhưng nơi các phóng viên tập trung đông nhất chính là chỗ của nữ chính Diệp Thiên Hạ và nam chính Tống Từ Bạch.

Vai nữ chính của Diệp Thiên Hạ trong White Lover là một cô gái nhà nghèo nhưng kiên cường, trong buổi họp báo này cô mặc đồ cũng rất phù hợp với hình tượng nhân vật, bộ váy dài màu trắng, tóc buộc thấp, trên người cũng không đeo món trang sức xa hoa nào.

Thế nhưng quần áo đơn giản đến vậy cũng không che đi được vẻ rực rỡ của cô.

Thiên Hạ, nhìn bên này! Từ Bạch, ôm eo Thiên Hạ một chút đi! Hai năm qua Diệp Thiên Hạ và Tống Từ Bạch luôn đóng vai người yêu trong các bộ phim nổi tiếng nên động tác của họ rất tự nhiên, lại thêm ngoại hình đẹp dễ nên đã được bầu là “Cặp tình nhân đẹp đôi nhất trên màn ảnh”

White Lover chọn hai người một phần cũng vì hiệu ứng cặp đôi này.

Nghe thấy phóng viên nhao nhao đề nghị, Diệp Thiên Hạ nở một nụ cười hoàn hảo, để các phóng viên tha hồ chụp lại.

Phong thái của cô luôn nhã nhặn tinh tế, không hề có điểm gượng gạo nào.

- Thiên Hạ, hồi đầu tuần cô và Từ Bạch bị chụp cùng đến một nhà hàng, có phải hai người đang lén lút hẹn hò không? Diệp Thiên Hạ cười nhẹ:

- Hôm nay tôi còn vào chung khách sạn với Từ Bạch đây này, mọi người nói xem, có phải chúng tôi đang lén lút hẹn hò không nào?

- Thiên Hạ, cô và Từ Bạch hợp tác nhiều lần như vậy chẳng lẽ chưa từng có cảm giác rung động ư? Trái tim của tôi ấy à, chỉ có lúc quay phim mới biết rung động thôi nha. Thiên Hạ, cô gia nhập giới giải trí đã năm năm nhưng chưa hề có tin đồn tình cảm nào, có phải vì cô quá kén chọn không? Xin hỏi tiêu chuẩn chọn người yêu của cô là gì? Các câu hỏi càng đi càng xa, tới lúc này đã không còn dính dáng gì tới bộ phim sắp quay nữa rồi.

Lúc này Tống Từ Bạch cố ý chen lên phía trước một chút, trưng ra vẻ mặt đau khổ nói rằng:

- Haizz, tôi sắp tức giận rồi nha, một người sống sờ sờ đứng đây mà không ai thèm hỏi câu nào hết nè.

Lời này là cố tình nói ra, có ý muốn giúp Diệp Thiên Hạ giải vây.

Tống Từ Bạch đã đẹp mã mà tính tình cũng rất được, thế nên đám phóng viên đều nể mặt anh ta, nghe thế cũng cười vang lên.

Từ Bạch, anh cũng vậy á, khi nào kết hôn nhớ cho chúng tôi tin tức nóng hổi đó. Được được được, tôi mà có tin gì sẽ là người đầu tiên nói cho mọi người biết. Đạo diễn Lộ Hoài An đang nhận phỏng vấn về nội dung phim, khi ông đang nói liên miên với vẻ mặt tươi cười rạng rỡ bỗng nhiên có phóng viên kêu lên một tiếng:

- An Tri Ý làm sao thế? Đạo diễn Lộ giật mình, nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Người tới đúng là An Tri Ý.

Nhưng hôm nay cô ta trông khác hẳn bình thường.

Vốn luôn diễn vai phản diện xinh đẹp kiêu căng, cùng vẻ ngoài của cô ta rất phù hợp, thế nên An Tri Ý cũng thường xuyên trang điểm rất đậm.

Thế nhưng hôm nay cô ta lại mặc một bộ váy thuần trắng, lớp trang điểm rất nhạt không che được quảng thâm dưới mắt, cả khuôn mặt đều có vẻ tiêu tụy.

- Cô An, có phải cô bị bệnh không? Có phóng viên thấy vậy liền ân cần hỏi thăm.

An Tri Ý nở nụ cười yếu ớt:

- Tôi không sao, có lẽ do gần đây áp lực công việc nhiều quá thôi.

Dù sao lần này đầu tư nhiều như vậy, đội ngũ cũng rất lớn, tôi đây không cố gắng cũng không được mà.

Cô An, hay cô tiết lộ một chút về vai diễn lần này đi ạ. Đúng rồi đúng rồi đó, nghe nói cô An lần này diễn vai Ôn Tố Tố, vai này khác hẳn các vai diễn cô đã từng nhận, không biết cô An đây thấy thế nào? Cuối cùng cũng đến câu quan trọng.

Trong lòng An Tri Ý vô cùng hả hê, nhưng trên mặt lại tỏ ra như bị người ta chọc trúng chỗ đau, trong nháy mắt ánh mắt liền ảm đạm, chỉ còn giữ lại một nụ cười gượng gạo:

- Mọi người nhầm rồi, vai diễn của tôi là nữ phụ số hai Tiểu Lam chứ không phải vai Ôn Tố Tố.

Có phóng viên đã nhận tiền trước nên học bài kỹ lắm, lúc này ra vẻ khó hiểu hỏi lại:

- Không đúng, lúc công bố tạo hình nhân vật ảnh chụp của cô An đúng là nhân vật Ôn Tố Tố mà.

- Tôi cũng không biết nữa! An Tri Ý giống như muốn nói lại thôi, thở dài một tiếng:

- Đây đều là do bên đoàn làm phim sắp xếp! Bộ dáng này rõ ràng là có chuyện khó nói rồi.

Cái mũi đánh hơi scandal của đám phóng viên rất nhạy bén, ngay lập tức thấy được tin tức lớn từ chuyện này.

Tại sao vai của cô An lại bị thay đổi đột ngột như thế? Diễn viên đóng vai Ôn Tố Tố là ai? Vì lý do gì mà hôm nay không xuất hiện? An Tri Ý ngắc đầu tìm gương mặt quen thuộc trong đám phóng viên, lặng lẽ ra hiệu bằng mắt cho người đó.

Phóng viên đã nhận tiền của cô ta từ trước giả bộ kêu lên:

- Nghe nói là người mới, dùng tiền đầu tư để vào đoàn, trực tiếp cướp vai của cô An đấy.

Các phóng viên xôn xao, tiếng bàn tán ồn ào vang lên.

Tuy giới giải trí có một vài giao dịch ngầm không thể để lộ ra ngoài ánh sáng nhưng bình thường không ai đưa nó ra bàn luận, hơn nữa một bộ phim đầu tư lớn như White Lover mà truyền ra tin đồn có người mang danh đầu tư để chen ép tiền bối sẽ ảnh hưởng lớn đến danh tiếng.

Đạo diễn Lộ nghe thấy những lời kia thì trong lòng đã nôn nóng như lửa đốt, chỉ là do thân phận nên ông không tiện nói chen vào.

Thấy hướng gió càng ngày càng không đúng, ông không nhịn nổi nữa mà quát lên:

- An Tri Ý, cô biết mình đang nói gì không hả? Nghe thấy tiếng quát của đạo diễn Lộ, An Tri Ý sợ hãi lùi lại, vành mắt đỏ lên, xua tay với phóng viên:

- Xin lỗi mọi người, tôi không nên nói lung tung như vậy, đoàn làm phim rất tốt, việc tôi bị đổi vai là do bên trên sắp xếp thôi! Cả đời này có lẽ khả năng diễn xuất của An Tri Ý đã phát huy tốt nhất chính là vào giây phút này, cô ta bày ra bộ dáng một diễn viên nhỏ bé bị chen ép cùng cực nhưng lại không dám nói ra một cách hoàn hảo.

Một nữ diễn viên bị giành vai, uất ức nhưng lại không dám nói, trước ống kính mới chỉ bày tỏ một chút khổ sở đã bị đạo diễn quát mắng.

Chỉ vậy thôi là đủ cho mọi người có mặt tự suy diễn ra cả một vở kịch hay.

Phía bên kia, phóng viên cũng đang bắt đầu chia hóng súng về phía đạo diễn Lộ.

Đạo diễn Lộ, xin hỏi chuyện có người mang danh đầu tư vào đoàn có thật hay không? Đạo diễn Lộ, đối với một bộ phim có kinh phí sản xuất tới ba trăm triệu mà chọn một người mới diễn vai nữ phụ số một, ông không lo sẽ làm ảnh hưởng tới chất lượng của bộ phim sao?

- Đạo diễn Lộ, xin hỏi ông người mới đã đầu tư bao nhiêu, ông có thể tiết lộ một chút không? ... Câu hỏi liên tiếp được đưa ra, dù đạo diễn Lộ có mười cái miệng cũng không thể trả lời hết, ông hoảng đến mức đầu đầy mồ hôi.

- Không phải như thế... người được chọn diễn Ôn Tố Tố cũng rất giỏi... Phòng viên vẫn không chịu buông tha: Vậy vì lý do gì nữ phụ số một không có mặt trong buổi họp báo hôm nay? Đúng vậy, có phải cô ta chột dạ, không dám đối mặt với truyền thông cho nên hôm nay mới không tới không? Ánh mắt đạo diễn Lộ xoay tròn, muốn tìm một vị cứu tinh trong đám người, nhưng không biết ông nhìn thấy ai mà ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, hô lớn:

- Ai nói cô ấy không dám tới, không phải là đã tới rồi đấy thôi! Xem thêm...

39. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 39: Vả Mặt Bôm Bốp

Các phóng viên đồng loạt giơ máy ảnh trong tay, hướng theo tầm mắt đạo diễn Lộ nhìn sang, chuẩn bị tinh thần đoạt trang đầu của tin tức giải trí ngày mai.

Kết quả là nút cũng không bấm được.

Đẹp quá! Trong ký ức nhiều năm lẫn lộn giới giải trí của những người này, người đẹp thế nào họ còn chưa gặp qua, nhưng lúc này đây, nhìn thấy Nhạc Yên Nhi tất cả mọi người đều có cảm giác choáng váng trước sắc đẹp của cô.

Trong giới giải trí, ngôi sao nữ xinh đẹp nhiều vô cùng.

Hơn nữa, các cô ấy đều tự nhận thức được nhan sắc của mình, cả đám ra sức ganh đua sắc đẹp với nhau, khiến thẩm mỹ của người nhìn cũng thấy mệt mỏi.

Nhưng ở trên người Nhạc Yên Nhi lại toát lên khí chất trong sạch, dường như không nhiễm dơ bẩn của giới giải trí này.

Mỗi một động tác của cô đều như có thêm phần thanh nhã cao quý.

Để phù hợp với hình tượng của nhân vật Ôn Tố Tố trong White Lover, Nhạc Yên Nhi chọn một chiếc váy cup ngực màu trắng dịu dàng, vòng eo xinh đẹp được chiếc váy ôm sát lấy, đẹp như nàng tiên cá trong truyền thuyết, khiến người nhìn thấy trước mắt đều sáng ngời.

An Tri Ý cũng kinh ngạc tròn tròn mắt, cô ta vẫn biết Nhạc Yên Nhi xinh đẹp, nhưng trong giới giải trí này thì có ngôi sao nữ nào không đẹp cơ chứ? Thế nhưng hôm nay Nhạc Yên Nhi không hề giống mọi ngày, khí chất xuất trần đủ khiến một lượng lớn các ngôi sao nữ bị đẩy xuống dưới.

Càng đừng nói đến bộ dáng thảm hại của cô ta hôm nay, vì muốn giả vờ đáng thương nên cô ta không trang điểm kỹ lưỡng, dưới ánh sáng của Nhạc Yên Nhi, cô ta trở nên không khác gì một ngọn cỏ dại tầm thường hèn mọn.

Dù sao Aken và Jeni cũng là những chuyên gia trang điểm và làm tóc có tiếng trong nước, chỉ là thay đổi một điểm nhỏ nhỏ đã khiến khí chất của Nhạc Yên Nhi lộ ra hoàn toàn.

Vài phóng viên có kiến thức rộng rãi đã nhận ra:

- Hình như cô ấy là nghệ sĩ của Công ty giải trí Tinh Huy, tên là Nhạc Yên Nhi! Sau sự im lặng ngắn ngủi chính là tiếng bấm máy điên cuồng vang lên.

- Cô Nhạc, đối với chuyện giành vai diễn của người khác cô thấy thế nào? Phóng viên bị An Tri Ý mua chuộc vẫn chưa từ bỏ ý định, lập tức xông lên đặt câu hỏi.

Nhạc Yên Nhi nhướn mày, giành vai của người khác ấy hả? Mới nghe câu này đã biết do An Tri Ý nói ra rồi.

Cô và An Tri Ý đúng là “có duyên”

, mỗi lần gặp nhau đều không có gì hay ho hết.

Nhạc Yên Nhi nở một nụ cười tao nhã, từ tốn nói:

- Tôi không ngờ trong giới giải trí còn có cách nói giành vai này đây.

Dù là đạo diễn hay biên kịch thì đều hy vọng có thể tạo ra tác phẩm xuất sắc nhất cho người xem thưởng thức, thế nên, khi lựa chọn diễn viên họ sẽ dùng ánh mắt chuyên nghiệp để đánh giá mà không phải dựa vào mối quan hệ.

Nếu như chọn diễn viên này mà không chọn diễn viên kia thì chỉ có một nguyên nhân mà thôi.

Nhiều câu chỉ cần nói ra bảy phần là được, Nhạc Yên Nhi không đem những lời sau đó nói hết làm gì.

Nhưng ấn ý của cô cũng đã rất rõ ràng rồi, tuyển người khác thay thế không phải vì khả năng của diễn viên không tốt hay sao.

Đây là đang âm thầm ám chỉ khả năng diễn xuất của An Tri Ý kém cỏi.

Sắc mặt An Tri Ý lúc này muốn bao nhiêu khó coi thì sẽ có bấy nhiêu.

- Xin hỏi cô Nhạc Yên Nhi, cô đánh giá khả năng diễn xuất của cô An Tri Ý thế nào? Quả nhiên sẽ có phóng viên nhảy bén nắm ngay lấy đề tài này để đặt câu hỏi.

- Cô An vào giới lâu năm như vậy, là tiền bối của tôi, làm sao tôi có tư cách đánh giá cô ấy chứ.

Vào giới nhiều năm mà vẫn chỉ được đóng vai phụ, dù có nói mình không có tư cách đánh giá người ta nhưng lời này không khác gì nói An Tri Ý diễn dở tệ hết.

- Cô Nhạc, chuyện đổi vai lần này có thể ảnh hưởng tới quan hệ giữa cô và cô An đây không? Nhạc Yên Nhi tỏ ra giật mình khi được phóng viên hỏi như vậy, cô mở to hai mắt, sau đó cười nói:

- Sao có thể chứ! Nói xong, cô bước tới bên cạnh An Tri Ý, nắm tay cô ta rồi nói với phóng viên:

- Cô An là một vị tiền bối rất khoan dung đó.

Khát vọng theo đuổi nghệ thuật của cô ấy cũng không chỉ đơn giản là ở một bộ phim hay một nhân vật, sao có thể so đo với tôi chứ.

Phải không, cô An? An Tri Ý sắp ngiên nát cả răng rồi mà vẫn chỉ có thể mỉm cười.

- Cô Nhạc nói đúng lắm.

Thật ra đóng vai gì cũng không quan trọng, được tham gia vào bộ phim này là tôi đã rất vui rồi! Ánh đèn từ máy chụp ảnh của đám phóng viên điên cuồng lóe sáng.

An Tri Ý đã quên mất hôm nay bản thân chọn kiểu trang điểm tiêu tụy đáng thương, dưới hoàn cảnh ánh sáng của Nhạc Yên Nhi bắn ra bốn phía thể này trông cô ta lại càng thảm hại hơn.

Người chụp ảnh vừa chụp vừa thầm nghĩ trong lòng: An Tri Ý so với Nhạc Yên Nhi còn không bằng người qua đường nữa.

Nếu để cho y chọn thì y cũng sẽ chọn Nhạc Yên Nhi làm nữ phụ số một thôi! Sau khi phỏng vấn xong, Nhạc Yên Nhi mới có thể thoát thân, chính thức chào hỏi Diệp Thiên Hạ và Tống Từ Bạch.

- Xin chào cô Diệp, chào anh Tống, tôi là Nhạc Yên Nhi.

Vừa rồi Nhạc Yên Nhi so chiêu với An Tri Ý thì bọn họ cũng thấy nên lúc này ánh mắt họ nhìn Nhạc Yên Nhi cũng có điểm khác lạ.

Tống Từ Bạch cười nói với Nhạc Yên Nhi:

- Cô Nhạc đúng là một người đặc biệt, rất vui được làm việc với cô.

Diệp Thiên Hạ cũng khéo léo nở nụ cười: Có thêm cô Nhạc, áp lực của tôi lại lớn hơn rồi! Sao có thể chứ, khả năng diễn xuất của cô Diệp tốt như vậy, được xem cô diễn tôi có thể học được nhiều điều mới phải.

Lần hợp tác này mong được cô chỉ bảo nhiều hơn.

Đây cũng không phải là lời sáo rỗng, Diệp Thiên Hạ vào nghề mới năm năm nhưng có thể đi đến vị trí hôm nay quả thật là vì khả năng diễn xuất rất xuất sắc.

Diệp Thiên Hạ dường như lơ đãng thấy sợi dây chuyền kim cương trên cổ Nhạc Yên Nhi, ra vẻ quan tâm hỏi:

- Cô Nhạc có chiếc vòng cổ đẹp quá, không biết cô mua nó ở đâu nhỉ? Nhạc Yên Nhi nhớ lại, sợi dây chuyền này hình như là Dạ Đình Sâm bảo Âu Duyên Tây đưa tới.

- Là trang sức của Âu thị.

Trong ánh mắt Diệp Thiên Hạ dường như có gì đó lóe lên.

- Cảm ơn cô, tôi biết rồi! An Tri Ý biết đại thể đã mất liên lý do không khỏe để rời khỏi cuộc họp báo, không tham gia các hoạt động sau đó.

Bớt đi mấy chuyện khó chịu, chương trình buổi chiều diễn ra vô cùng thuận lợi.

Sau khi chương trình kết thúc, Nhạc Yên Nhi một mình ngồi bên trong hậu trường, đang băn khoăn không biết có nên nói với Dạ Đình Sâm một tiếng không.

Cô lấy điện thoại ra, bấm số của Dạ Đình Sâm.

Trong phòng họp tại trụ sở chính của LN, Dạ Đình Sâm vốn đang nghe cấp dưới báo cáo, nhưng khi nhìn thoáng qua chiếc điện thoại đang rung trên bàn, thấy cái tên hiển thị hần liền giơ tay lên, ý bảo mọi người tạm dừng một lát.

Vì vậy một đám quản lý cấp cao của tập đoàn quốc tế LN tro mắt nhìn chủ tịch nhà mình ngang nhiên nhận điện thoại trong lúc họp.

Alo! Ừm! Dạ Đình Sâm, sự kiện bên tôi xong hết rồi, thuận lợi lắm, hôm nay cảm ơn anh đã giúp tôi nhé! Dạ Đình Sâm hồ hững đáp lại:

- Không có gì đâu! Không khí có chút lạnh.

Nói lại thì từ lúc quen biết tới nay, hình như hần vẫn luôn giúp đỡ cô, còn cô cũng không ngừng nói tiếng “cảm ơn”

thì phải.

Lần nào cô cũng đều chỉ cảm ơn hần suông như vậy, hình như không được chân thành cho lắm.

Một suy nghĩ táo bạo xuất hiện trong đầu Nhạc Yên Nhi.

Dạ Đình Sâm, tôi mời anh ăn cơm nhé? Ăn cơm? Phải, coi như là để cảm ơn anh đó.

Nhưng mà lần này địa điểm sẽ do tôi chọn, có được không? Giọng nói của Nhạc Yên Nhi tràn ngập niềm vui, tưởng tượng về mặt hiện tại của cô, trong mắt Dạ Đình Sâm có thêm một chút mềm mại khó thấy.

- Được! Trong phòng họp mọi người đều cảm như hần.

Gác máy, sắc mặt Dạ Đình Sâm nhanh chóng chuyển sang lạnh lùng, liếc nhìn người vừa báo cáo khi nãy, phán: Báo cáo không đạt yêu cầu, làm lại đi! Vâng! Mắt phượng lạnh thấu xương nhẹ nhàng đảo qua đám người đang ngồi tại đây:

- Còn bộ phận nào muốn báo cáo nữa không? Có thể lên báo cáo trực tiếp cho Dạ Đình Sâm đều là quản lý cấp cao của LN, tất cả đều là một đám đã thành tinh, nghe thế lập tức nói:

- Chủ tịch nói như thế làm chúng tôi cảm thấy báo cáo của bộ phận mình cũng nên sửa lại một chút! Dạ Đình Sâm gật đầu vừa lòng:

- Vậy tan họp đi! Chỉ còn thư ký Trần Lạc ở lại, trên mặt là vẻ bình tĩnh như thường nhưng trong lòng lại đang gào thét: tôi nghe thấy rồi nhé! Vì ăn cơm mà chủ tịch cho tan họp sớm! Trời ơi, tổn thọ mất! Chủ tịch lấy công làm tư nhé! Xem thêm...

40. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 40: Tôi Là Chồng Cô Ấy!

Xe của Dạ Đình Sâm nhanh chóng tới khách sạn đón Nhạc Yên Nhi.

Không có Nghiêm lão và Trần Lạc nên trong xe rất yên tĩnh.

- Hôm nay muốn ăn gì? Giọng Dạ Đình Sâm nhẹ và dịu dàng hiếm có.

Nhạc Yên Nhi nở một nụ cười tinh quái, nháy cặp lông mi dày như cánh quạt, bảo:

- Không nói cho anh biết đâu, cứ để tôi dẫn anh đến đó đã.

Đảm bảo là anh chưa từng ăn món này cho mà xem.

Trông cô vui vẻ như vậy, không còn bộ dáng rụt rè như mọi khi mà thêm một phần hoạt bát khiến người ta yêu thích.

Đây là mặt khác mà hắn chưa từng thấy ở cô.

Dạ Đình Sâm lẳng lặng nhìn Nhạc Yên Nhi, trong đôi mắt luôn lạnh nhạt giờ đây có chút dịu dàng lưu chuyển.

Nhạc Yên Nhi chỉ đường cho lái xe, sau khi chạy qua mấy ngã tư xe đi vào một con ngõ nhỏ cũ nát, bề ngang chỉ vừa với chiếc xe đất tiền này.

- Thiếu gia, thế này thì... Tài xế do dự nói.

Dạ Đình Sâm không để ý tới anh ta, cúi đầu hỏi Nhạc Yên Nhi: Ở trong đó phải không? Ừ! Nhạc Yên Nhi gật đầu.

- Dừng xe đi, chúng tôi đi bộ vào.

Giọng nói thấp đầy từ tính vang lên.

- Không được đâu thiếu gia, sao ngài có thể đến chỗ như thế này được ạ... Tài xế nóng vội hô lên.

Thiếu gia cao quý của gã mỗi bước đi đều phải được trải thảm đỏ dưới chân mới đúng, sao ngài ấy có thể đến cái chỗ dơ dáy bẩn thỉu thế này được chứ! Tiếc là Dạ Đình Sâm căn bản là không hề nghe gã nói gì, đôi chân dài bước một bước đã trực tiếp xuống xe.

Nhạc Yên Nhi hào hứng đi trước, thỉnh thoảng quay đầu lại, chớp chớp đôi mắt to, vẫy tay giục hắn đi theo.

Hai người theo con ngõ nhỏ đi sâu vào mấy trăm mét liền thấy phía trước có một quán ăn nhỏ hiện ra, có lẽ nơi này được sửa lại từ nhà ở bình thường, trông có gì đó điều hiu quạnh quẽ khó tả.

Ở đây phải không? Đúng rồi. Nhạc Yên Nhi nhìn sắc mặt Dạ Đình Sâm, thấy hắn không tỏ ra khó chịu mới nói:

- Anh đừng thấy chỗ này trông xập xệ mà coi thường nha, đồ ăn ở đây rất ngon đó.

Mấy năm qua tôi cũng đi nhiều nhà hàng đắt đỏ rồi nhưng vẫn thấy đồ nơi đây làm là ngon nhất.

Khi mẹ tôi còn sống hai mẹ con tôi cũng hay đến đây ăn lắm.

Hai người cùng đi vào quán, bên trong không có ai hết, Nhạc Yên Nhi hô lên:

- Thím Giang ơi, con tới rồi nè.

Từ phía nhà bếp đằng sau quán vang lên tiếng bước chân, một người phụ nữ trung niên khoảng hơn năm mươi tuổi đi ra, thấy người đến là Nhạc Yên Nhi liền vui vẻ cười nói:

- Yên Yên! Lâu lắm rồi mới lại thấy con đó nha.

Nhạc Yên Nhi tươi cười đáp lại: Không phải con đã tới rồi đây sao. Ôi trời ơi, hôm nay con đẹp quá đi.

Thím cũng không nhận ra con nữa rồi. Thím Giang kéo tay Nhạc Yên Nhi, cẩn thận quan sát cô từ trên xuống dưới rồi mới nói về đau lòng: Con gầy quá! Haizz, sao lại gầy thành thế này rồi. Gầy một chút lên hình mới đẹp đó thím.

Người khác muốn gầy còn không gầy được như con đâu đó.

Thím Giang bị cô nói đùa làm cho cười vang lên, ánh mắt lúc này mới nhìn đến Dạ Đình Sâm đứng phía sau, bị khí thế mạnh mẽ trên người hắn làm cho giật mình, bà rụt rè vò góc áo, nhỏ giọng hỏi:

- Vị này là...? Nhạc Yên Nhi thật sự không biết phải giới thiệu như thế nào nữa.

Không ngờ Dạ Đình Sâm lại tự nói mình nói trước:

- Chào thím Giang, tôi là Dạ Đình Sâm.

Nhạc Yên Nhi giật mình nhìn sang Dạ Đình Sâm.

Dạ Đình Sâm là ai chứ? Thị trưởng nhìn thấy hắn cũng phải cười đón nữa là, bình thường hắn chẳng cho ai sắc mặt dễ nhìn hết, vậy mà không ngờ lúc này hắn lại tỏ ra lễ độ với một người nghèo như thím Giang.

Ánh mắt thím Giang đảo qua đảo lại giữa hai người, nam thì mặc vest trắng tắp, phong thái xuất chúng; nữ thì rục rỏ, xinh đẹp đáng yêu.

Hai người đứng chung một chỗ đúng là trời sinh một đôi.

Tôi biết rồi, cậu đây chắc là bạn trai của Yên Yên. Không... không... không... không... không phải đâu! Nhạc Yên Nhi bị liên tưởng của thím Giang dọa sợ, nhanh chóng giải thích cho bà: Bọn con chỉ là... Tôi không phải bạn trai của cô ấy. Dạ Đình Sâm từ tốn mở miệng, Nhạc Yên Nhi đang muốn thở phào một cái thì lại nghe hắn nói tiếp: Tôi là chồng cô ấy! Khụ— Sao hắn có thể nói được câu này chứ!

- Dạ Đình Sâm! Mắt phượng hơi chau lại, con người như ngọc đen nhìn cô chằm chằm:

- Không phải chúng ta đã đi đăng ký rồi sao? Câu này khiến Nhạc Yên Nhi á khẩu, không biết đáp lại như thế nào mới đúng.

Thím Giang thấy đôi vợ chồng son này đấu khẩu chỉ tưởng là bọn họ đang liếc mắt đưa tình với nhau, nhìn qua có vẻ tình cảm giữa hai người rất tốt, bà không nhin được mà đỏ vành mắt.

- Kết hôn thì tốt, kết hôn thì tốt! Giới giải trí hỗn loạn như vậy, thím vẫn lo cho con lắm.

Giờ có người chăm sóc con thì thím cũng yên tâm rồi, mẹ con mà biết nhất định cũng sẽ rất vui.

Thấy thím Giang thương cảm như vậy, Nhạc Yên Nhi cũng không thể nói câu đính chính ra khỏi miệng được nên cô đành chấp nhận câu “chồng của cô ấy”

vậy.

- Ai da, coi thím này, lớn tuổi rồi nên cứ hay nghĩ lung tung! Các con vào ngồi đi, thím đi làm đồ ăn cho hai đứa! Nói xong thím Giang liền xoay người vào bếp.

- Dạ Đình Sâm! Thím Giang vừa đi khỏi Nhạc Yên Nhi lập tức trừng mắt với Dạ Đình Sâm:

- Anh nói linh tinh gì thế hả? Có đang tức giận nên gương mặt cũng ửng đỏ, hai mắt sáng rực lên.

Dạ Đình Sâm phát hiện hắn thật sự thích nhìn cô sôi nổi như vậy.

Tôi chỉ nói thật thôi! Nhưng anh biết rõ chúng ta đang kết hôn giả mà! Vậy để tôi nhắc cho cô nhớ, nhà họ Dạ chúng tôi có mạng lưới tình báo phủ khắp toàn thế giới. Nếu như không muốn lũ gián điệp trong gia tộc tra ra điều gì thì tốt nhất khi ra ngoài cô phải biết phối hợp với lời nói của tôi! Dạ Đình Sâm ngừng lại một lát, mới bảo:

- Bà Dạ ạ.

Nhạc Yên Nhi không cãi lại được, tức đến trề môi, đi thẳng vào trong.

Khóe miệng Dạ Đình Sâm dường như có chút vui vẻ cong lên, cũng theo cô vào bên trong.

Trong quán tuy nhìn có chút đơn giản nhưng lại rất sạch sẽ.

Ngồi vào chỗ của mình rồi Nhạc Yên Nhi thấy hắn còn đang quan sát căn phòng này thì cố ý nói: Có lẽ chủ tịch Dạ chưa từng tới nơi nào rách nát như thế này phải không? Không có gì rách nát hết! Rõ ràng đang nói đến căn phòng nhưng ánh mắt Dạ Đình Sâm lại dừng trên mặt cô.

Hắn thật sự không cảm thấy căn phòng này có điểm nào rách nát, giống như chỉ cần có cô bên cạnh thì ở đâu cũng được vậy.

- Thật ra khi tôi còn bé quán này làm ăn tốt lắm.

Nhà tôi ở ngay bên cạnh, chú Giang thím Giang thương mẹ con tôi coi cút nên giúp đỡ chúng tôi rất nhiều.

Nhạc Yên Nhi nhớ lại chuyện trước kia, ánh mắt trở nên xa xăm.

Dạ Đình Sâm nhìn cô, yên lặng lắng nghe.

- Sau này... mẹ tôi bị bệnh, không thể chăm sóc tôi nữa nên mới đưa tôi đến nhà họ Cố.

Cuộc sống của tôi ở nhà họ Cố cũng không tốt đẹp gì, về sau thím Giang biết được hay lên cho tôi tiền, nếu không có thím ấy thì chắc tôi đã không sống nổi.

Đáng tiếc người tốt lại chẳng gặp điều lành, sáu năm trước, chú Giang gặp tai nạn giao thông, con của họ cũng mất, thím Giang từ đó không còn lòng dạ nào để quản lý cái quán nhỏ này nữa.

- Chuyện quá khứ đã qua hết rồi! Trong ánh mắt Dạ Đình Sâm tràn ra sắc thái thương tiếc khó thấy.

Hắn không biết một người bình thường luôn vui vẻ mạnh mẽ như cô lại đã từng gặp nhiều chuyện khổ sở đến thế.

Nhạc Yên Nhi cười nói:

- Đúng vậy, quá khứ đã qua rồi, giờ tôi sống rất tốt, về sau sẽ lại càng tốt hơn.

Hôm nay tôi muốn cảm ơn anh thật đàng hoàng, nhưng anh không thiếu thứ gì hết, tôi không biết nên làm thế nào nên chỉ có thể dẫn anh đến quán tôi thích nhất ăn một bữa cơm bình thường như vậy.

- Tôi vui lắm.

Thật sự hắn rất vui vì cô đồng ý chia sẻ cùng hắn, quá khứ đã qua rồi, từ nay về sau đã có hắn bảo vệ cô.

Lúc này, thím Giang bê một nồi nước sôi đi đến.

Váng dầu nóng đỏ sôi lóc bóc, vốn dĩ lúc trước quán của thím Giang chuyên về món lẩu.

Sau đó là một đĩa các món ăn phụ.

Có rau dưa, tôm, thịt bò, trứng...tất cả đều được làm sạch sẽ ngon mắt.

Hôm nay Nhạc Yên Nhi mời khách nên cô nhanh nhẹn cầm lấy muống vớt đồ, một bên cho thức ăn vào nồi, một bên đưa đĩa rau cho Dạ Đình Sâm.

Món này ngon lắm, anh ăn nhiều một chút nhé. Ai da, thịt dê chín quá rồi kìa, mau mau, anh ăn nhanh đi! Món trứng này thím Giang tự làm đấy, món đặc biệt của nhà họ đó nha, anh ăn thử đi. Nồi lẩu đỏ rực sôi sùng sục, mùi cay nồng tràn ngập không khí, hơi nước bốc lên, khuôn mặt hai người bỗng chốc mờ đi, giống như bị chia cắt bởi một đám mây vậy.

Ăn lẩu không hề nhã nhặn, căn bản là không có điểm nào phù hợp với các lễ nghi quý tộc.

Thậm chí cả đĩa rau cô đưa cho hắn ban đầu cũng không phải để mình hắn dùng.

Nhưng Dạ Đình Sâm chẳng những không thấy khó chịu mà ngược lại còn vô cùng thích cảm giác thân mật này.

Xem thêm...

41. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 41: Nên Làm Thế Nào

Cảm giác hưởng thụ này khiến hắn có thể tạm quên cơn đau đang cháy trong dạ dày.

Hai người vui vẻ ăn xong bữa cơm, Nhạc Yên Nhi nói:

- Tôi vào nhà vệ sinh một lát.

Nhạc Yên Nhi vừa rời khỏi, thím Giang liền lặng lẽ đi vào, cầm túi xách Nhạc Yên Nhi đặt trên ghế lên, nhét một nghìn tệ vào trong.

Dạ Đình Sâm thoáng ngẩn ra.

Phát giác được tầm mắt của Dạ Đình Sâm, thím Giang cười ngại ngùng:

- Dạ tiên sinh, tôi không hiểu biết nhiều nhưng cũng nhìn ra được cậu chắc chắn không phải người bình thường, Yên Yên có thể gả cho cậu, đó là phúc của con bé.

Nhưng Yên Yên nhà chúng tôi cũng là một cô gái tốt, hy vọng cậu có thể đối xử tử tế với con bé một chút, có thể tôi không có tư cách nói lời này, nhưng trong lòng tôi, Yên Yên cũng giống như con gái tôi vậy...

Thím Giang chưa từng giao lưu qua lại với nhân vật tầm cỡ, dưới khí thế quý tộc hình thành tự nhiên của Dạ Đình Sâm, giọng thím càng lúc càng nhỏ.

Dạ Đình Sâm lại tỏ ra hiền hòa chưa từng có:

- Thím cứ yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.

Khuôn mặt già nua của thím Giang thấp thoáng nét cười:

- Được, được, thím tin cậu.

Nhạc Yên Nhi đi vào, lấy làm lạ, nói:

- Hai người đang nói gì đó? Dạ Đình Sâm vẫn tỏ ra bình thường:

- Đi thôi, nên về rồi.

Nói xong hắn đứng dậy, đi ra trước.

- Ấy, Dạ Đình Sâm, anh đợi tôi đã.

Nhạc Yên Nhi vội cầm túi xách lên, chào tạm biệt thím Giang:

- Thím Giang, cháu đã nhận một bộ phim mới, có thể là sắp tới sẽ không có thời gian qua đây, thím phải chăm sóc bản thân cho tốt và nhớ giữ gìn sức khỏe đấy nhé, rảnh rồi cháu sẽ về thăm thím sau.

Thím Giang mỉm cười gật đầu, bảo:

- Được.

Bấy giờ Nhạc Yên Nhi mới đuổi theo ra ngoài.

Lên xe, cô lại không nhận được mà oán trách Dạ Đình Sâm:

- Anh đi nhanh như thế làm gì hả, tôi còn muốn nói chuyện với thím Giang lát nữa mà.

Dạ Đình Sâm liếc cô: Dự họp báo tuyên truyền xong cô không mệt à? Được rồi, đúng là hơi mệt thật. Trên quãng đường về, Dạ Đình Sâm vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi, Nhạc Yên Nhi tưởng rằng hắn cũng mệt nên không làm phiền hắn.

Nhưng Nhạc Yên Nhi không chú ý đến sắc mặt càng lúc càng trắng bệch và đôi lông mày khẽ nhíu lại của Dạ Đình Sâm.

Đến biệt thự Hoàng Đình, xe đỗ rồi mà Dạ Đình Sâm vẫn nhắm mắt.

- Dạ Đình Sâm, đến rồi, anh ngủ rồi hả? Nhạc Yên Nhi đẩy người bên cạnh, không ngờ lại chạm phải cánh tay lạnh toát của hắn, cô vừa ngẩng đầu thì thấy sắc mặt hắn trắng bệch, trán cũng đã đầm mồ hôi.

Dạ Đình Sâm mở mắt, trong mắt có vài tia máu.

- Ủ, xuống xe thôi.

Nói xong, Dạ Đình Sâm bước ra khỏi xe như không có chuyện gì.

- Dạ Đình Sâm, anh làm sao thế, sao anh chảy nhiều mồ hôi vậy? Nhạc Yên Nhi hét hồn.

Dạ Đình Sâm nhú mảy:

- Không sao.

Có điều sau khi hấn xuống xe, bước chân xiêu vẹo, rõ ràng là đứng không vững, nét mặt cũng tỏ ra đau đớn.

Nhạc Yên Nhi vội đỡ hấn:

- Anh khó chịu chỗ nào à? Tôi đi bảo quản gia Thẩm gọi bác sĩ đến.

Dạ Đình Sâm nắm lấy cổ tay cô, ngăn cô lại.

Đừng đi. Vì sao chứ! Vì sao anh cứ không chịu đến bệnh viện thế, nhìn anh có vẻ rất nghiêm trọng mà! Nhạc Yên Nhi thật sự vội đến chết rồi.

- Đỡ tôi vào nhà là được.

Giọng Dạ Đình Sâm lạnh hấn xuống, đây là giọng điệu lúc hấn ra lệnh cho mọi người.

Nhạc Yên Nhi sốt ruột đến mức chẳng buồn sợ hấn nữa, nói:

- Không được, anh không nói cho tôi biết anh khó chịu chỗ nào, tôi sẽ đi bảo quản gia Thẩm gọi bác sĩ!

- Nếu cô nói với quản gia Thẩm, ông ấy sẽ lập tức gọi điện báo cho mẹ tôi đang ở Anh biết.

Nhạc Yên Nhi ngẩn ra, cô tức tối:

- Thế anh cũng không thể tự mình chịu đựng mãi như thế chứ, lần trước ngã bị thương cũng không chịu đi khám bác sĩ, hôm nay anh đau như thế này cũng vẫn cố chịu, anh cứ coi thường sức khỏe của mình như thế hả! Khóe mắt Nhạc Yên Nhi đỏ hoe.

Dạ Đình Sâm thấy vậy, trong mắt xẹt qua chút đau lòng, cuối cùng hấn nói: Dạ dày. Hả? Đau dạ dày. Có được đáp án, Nhạc Yên Nhi càng thấy khó hiểu, sao lại bị đau dạ dày? Vừa rồi hai người ăn...

Lẩu cay! Mắt cô thoáng chớp trợn to.

- Anh không ăn được đồ cay đúng không! Nhìn thấy sắc mặt Dạ Đình Sâm càng lúc càng khó coi, Nhạc Yên Nhi cũng không nói thêm gì khác, đỡ hấn về phòng.

Nằm trên giường, Dạ Đình Sâm nhắm chặt hai mắt, đầu mảy khóa chặt, sắc mặt trắng đến rợn người, gân xanh trên trán mờ nổi lên.

Trong lòng Nhạc Yên Nhi tràn ngập hối hận.

Đều tại cô, không đâu lại cứ đòi đi ăn lẩu.

Ăn lẩu thì thôi, lại còn ăn lẩu cay làm gì chứ.

Bây giờ thì không thể nói cho quản gia Thẩm biết được, ngay cả một người để hỏi cô cũng không có, tay chân cô luống cuống không biết làm sao, làm thế nào mới tốt.

Bệnh về dạ dày lại nhiều loại như thế, ngay cả việc Dạ Đình Sâm bị bệnh dạ dày gì cô cũng không biết, hấn lại rất cố chấp, chắc chắn không chịu nói với cô.

Dù sao cô cũng không thể lấy bữa thuốc cho hấn uống được.

Trong đầu chợt lóe lên! Anjoye! Dù gì hai người họ cũng là người yêu, vậy thì Anjoye chắc chắn biết rất rõ về bệnh của Dạ Đình Sâm! Anh ta nhất định sẽ biết nên làm thế nào! Nhạc Yên Nhi cúi đầu nói bên tai Dạ Đình Sâm:

- Tôi đi rót nước cho anh, tôi sẽ quay lại nhanh thôi.

Sau đó cô tức tốc chạy vào phòng mình, chui vào nhà tắm, gọi điện thoại cho Anjoye.

Chuông reo rất lâu, trong điện thoại mới truyền đến giọng nói lười nhác của Anjoye: Alo... Anjoye, là tôi đây! Haizz, cưng à, không phải đã nói đừng gọi điện cho em hay sao, có chuyện gì gửi tin nhắn là được rồi mà!

- Dạ Đình Sâm bị đau dạ dày rồi! Anjoye ở bên đó hình như thoát cái ngồi dậy, giọng nói nghiêm túc hẳn:
- Chị nói gì, anh ấy bị đau dạ dày hả? Đã mấy năm anh ấy chưa bị rồi, sao đột nhiên lại bị? Không phải anh ấy ăn đồ cay chứ? Quả nhiên là vì ăn đồ cay.

Ruột gan Nhạc Yên Nhi cũng tái xanh rồi.

Phải, ăn rất nhiều đồ cay. Dạ Đình Sâm bị loét dạ dày nghiêm trọng, không thể động vào một chút xiu đồ cay nào, đã rất nhiều năm anh ấy không bị bệnh rồi, sao lại đột nhiên ăn cay? Nhạc Yên Nhi càng áy náy, cảm thấy trước mặt Anjoye mình không ngẩng đầu lên được, nhưng cô cũng không thể lừa dối anh ta, vì thế bèn nói thật:

- Tối nay tôi mời anh ấy ăn lẩu, tôi không biết là anh ấy không thể ăn đồ cay, còn gấp thức ăn cho anh ấy mãi nữa...

Đầu bên kia điện thoại yên lặng.

Nhạc Yên Nhi nghĩ, Anjoye nhất định rất giận cô, cô đã đồng ý sẽ chăm sóc Dạ Đình Sâm giúp anh ta rồi, nhưng lại biến khéo thành vụng, còn khiến hắn bị đau dạ dày nữa.

Tôi xin lỗi, Anjoye... Cũng à, chuyện này không trách chị được, Dạ Đình Sâm không phải người không có đầu óc, trước khi anh ấy làm việc gì cũng đều suy nghĩ kỹ càng, anh ấy biết rất rõ bệnh đau dạ dày của mình, nhưng vẫn lựa chọn ăn, chứng tỏ anh ấy cũng biết sau khi ăn đồ cay thì sẽ có chuyện gì xảy ra, đây không phải là lỗi của chị.

Sự tự trách trong lòng Nhạc Yên Nhi không giảm bớt vì lời an ủi của Anjoye, cô hỏi:

- Thế bây giờ tôi nên làm gì? Anh ấy không cho tôi nói với quản gia Thẩm, cũng không cho gọi bác sĩ.

Anjoye thoáng trầm ngâm:

- Trong phòng để đồ có một hòm thuốc, bên trong chắc là có Omeprazole, chị cho anh ấy uống hai viên, sau đó xoa dạ dày theo chiều kim đồng hồ cho anh ấy.

Chẳng buồn suy nghĩ vì sao Anjoye biết rõ về biệt thự của Dạ Đình Sâm như thế, Nhạc Yên Nhi vội đồng ý:

- Được, bây giờ tôi đi ngay đây.

Cúp máy, Nhạc Yên Nhi chạy thẳng xuống phòng để đồ, quả nhiên tìm thấy Omeprazole.

Cầm thuốc, lại rót một cốc nước nóng, cô nhanh chóng về phòng của Dạ Đình Sâm.

Xem thêm...

42. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 42: Bởi Vì Em Thích

Trên mặt Dạ Đình Sâm đang nằm trên giường không có chút sắc máu nào nữa, trán hắn lấm tấm mồ hôi, lông mày nhíu chặt, khuôn mặt mệt mỏi, đường xương hàm căng cứng rõ nét, chứng tỏ hắn đang phải cắn răng chịu đau.

Nhạc Yên Nhi thấy dáng vẻ đó của hắn thì trong lòng càng khó chịu hơn.

Lần đầu gặp mặt hắn lạnh lùng cao ngạo như thể là quý tộc trời sinh, hắn không nên có thời khắc chật vật thế này.

Nhạc Yên Nhi bưng nước nóng qua, khẽ gọi:

- Dạ Đình Sâm, uống chút thuốc nào.

Dạ Đình Sâm từ từ mở mắt, đôi mắt phượng đen láy lúc này càng sâu hơn.

Nhạc Yên Nhi vươn tay nâng đầu hắn lên, sau đó nhét viên thuốc con nhộng vào miệng hắn, tiếp đó cô cho hắn uống nước, tận mắt thấy hắn nuốt xuống, lòng mới dễ chịu hơn một chút.

Nhạc Yên Nhi cúi đầu, phát hiện tay hắn xiết lại thành nắm, đè chặt lên vị trí dạ dày, tựa như làm vậy thì có thể khiến cơn đau giảm đi.

Cô nhớ đến lời dặn dò vừa rồi của Anjoye, bèn nói:

- Anh đừng ấn dạ dày, tôi xoa giúp anh nhé.

Dầu đang đau đớn nhưng ánh mắt Dạ Đình Sâm vẫn sắc bén, hắn vốn muốn từ chối, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiên trì của cô thì ánh mắt cuối cùng dịu dần, hắn từ từ bỏ tay ra.

Nhạc Yên Nhi đặt tay lên bụng hắn, khẽ xoa.

Qua lớp quần áo cũng có thể cảm nhận được sức mạnh của kết cấu cơ thể dưới tay.

Tay cô rất nhỏ, rất mềm, mềm tựa không xương, xoa vị trí đau nhất với độ mạnh vừa phải, dường như thật sự có công hiệu giảm đau vậy.

Không biết là thuốc phát huy công hiệu, hay là tay cô phát huy công hiệu nữa, cơn đau dạ dày dần phai đi.

Rất lâu, tay Nhạc Yên Nhi đã mỏi nhừ, cô vô tình ngẩng đầu, đột nhiên chạm phải ánh mắt của hắn.

Không biết từ lúc nào hắn đã mở mắt ra, nhìn cô không chớp.

Con người đen thẳm thẳm, có sức hấp dẫn trí mạng, hút người ta chìm đắm vào.

Nhạc Yên Nhi kịp thời hồi hồn, tránh ánh mắt hắn, cố ý tìm lời để nói:

- Anh không ăn cay được sao không nói sớm, chúng ta có thể đổi sang nơi khác ăn cơm mà, việc gì phải miễn cưỡng thế.

Nghĩ đến lúc ăn cơm hắn chẳng biểu lộ ra một chút gì, còn ăn sạch thức ăn cô gắp, cô không nhận được trách móc.

- Bởi vì em thích.

Giọng hắn trầm thấp đầy từ tính, quanh quẩn bên tai cô.

Lòng Nhạc Yên Nhi thoáng run rẩy, nhưng trên mặt lại che giấu rất tốt:

- Thứ tôi thích ăn nhiều lắm, món Sơn Đông món Tứ Xuyên món Quảng Châu món Giang Tô món Phúc Châu món Hàng Châu, tí ti món tôi đều thích ăn, anh không thể ăn cay thì chúng ta có thể đi ăn thứ khác mà.

- Khác nhau.

Nhạc Yên Nhi bĩu môi: Có gì khác chứ. Hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy em vui như thế. Dạ Đình Sâm chậm rãi nói.

Cho nên, em làm gì tôi đều muốn thuận theo em, không muốn có bất cứ chuyện gì làm em mất hứng.

Nhạc Yên Nhi khó hiểu đến mức không nói ra được nữa câu sau, nhưng cô cũng có thể cảm nhận được sự dung túng của hắn.

Lòng mềm nhũn.

Sau đó lại hơi chua xót.

Hắn đối tốt với cô như thế làm gì, hắn đâu có thích phụ nữ, nếu không phải là cô đã biết khuynh hướng tình dục của hắn, nhờ thật sự bị hắn mê hoặc thì phải làm sao? Nhạc Yên Nhi hơi buống bình bật dậy:

- Xem ra dạ dày anh không đau nữa rồi, thế tôi về phòng trước đây.

Cô xoay người muốn đi, cổ tay lại bị một đôi bàn tay lớn nắm lấy.

- Còn có chuyện gì nữa? Dạ Đình Sâm yên lặng một thoáng rồi nói: Không có chuyện gì nữa, ngủ ngon nhé. Ngủ ngon. Nhạc Yên Nhi về đến phòng thì đổ vật ra giường, tròng mắt nhìn trần nhà.

Sau đó cô nhớ ra điều gì, lấy di động ra, gửi tin nhắn cho Anjoye: “Anh ấy uống thuốc xong đã ổn hơn nhiều rồi, đừng lo nữa.”

Trong lòng có sự khó chịu khó hiểu, đây là chuyện quái quỷ gì chứ! Đợi hợp đồng nửa năm đến kỳ hạn, cô sẽ lập tức rời đi, không ở lại thêm một phút nào! Bộ phim White Lover chẳng mấy chốc đã bấm máy.

Vì là phim hiện đại nên địa điểm quay nằm ở khu nghỉ dưỡng ngoại ô thành phố A, đoàn phim này nhiều tiền nên trực tiếp bao cả khu nghỉ dưỡng hàng trăm nghìn hecta.

Tuy Nhạc Yên Nhi đã từ chối mấy bận nhưng Dạ Đình Sâm vẫn sắp xếp người, chở hai chiếc xe thì mới chuyển vật dụng hàng ngày của Nhạc Yên Nhi đến được.

Khi các nhân viên nhìn thấy nhãn hiệu và kiểu dáng chiếc xe, ánh mắt họ nhìn Nhạc Yên Nhi có cả phức tạp và coi thường.

Tuy trong giới giải trí loại người thế này đã thấy nhiều rồi, nhưng mọi người đều biết, dàn cast ban đầu căn bản không có Nhạc Yên Nhi, cô thò chân vào cướp vai của người khác lại còn phô trương như thế, đúng là không biết xấu hổ.

Không phải nghe nói Nhạc Yên Nhi là trẻ mồ côi sao, phô trương thế này, hừ. Đúng đấy, sợ người khác không biết cô ta bị người bao à. Không phải cô ta cướp vai của An Tri Ý đấy sao? Trước đây tôi còn tưởng cô ta thật sự dựa vào bản lĩnh, bây giờ xem ra người ta dựa vào bản lĩnh trên giường rồi.

Những lời kiểu vậy, cần khó nghe bao nhiêu thì khó nghe bấy nhiêu.

Thế nên, lần gặp mặt đầu, trong lòng các nhân viên, Nhạc Yên Nhi đã để lại ấn tượng “hư vinh”

, “ác độc”

, “không biết liêm sỉ”

Các diễn viên và nhân viên đoàn phim được sắp xếp cho vào ở trong khách sạn của khu nghỉ dưỡng, bởi vì quy mô quay lần này lớn, số lượng nhân viên nhiều đến hàng trăm người, ngoại trừ các nhân vật chủ chốt như nam nữ diễn viên chính hay đạo diễn, nhà sản xuất được ở phòng riêng thì các diễn viên khác đều ở cùng trợ lý của mình.

Nhạc Yên Nhi vốn cũng định ở cùng phòng với Diệp Hiểu Như, không ngờ rằng nhà sản xuất kéo cô đến một bên, nói khẽ:

- Cô Nhạc, tôi đã thu xếp cho cô một phòng đơn rồi.

Nhà sản xuất biết chống lưng của Nhạc Yên Nhi có liên quan đến bộ phận cấp cao của LN, muốn chèo kéo quan hệ với LN thông qua cô, cho nên cực kỳ lấy lòng cô.

Nhạc Yên Nhi hơi kinh ngạc:

- Không phải nói phòng thiếu rất nhiều, diễn viên phải ở cùng trợ lý sao? Nhà sản xuất cười tươi hơn hở:

- Đó là người khác, còn cô Nhạc thì dù sao cũng là nữ số hai, muốn một phòng riêng cũng là chuyện hợp lý.

Nhiệm vụ quay phim nặng nề như thế, cô Nhạc phải đảm bảo nghỉ ngơi tốt thì mới được.

Như thế có ổn không. Ổn mà! Cô Nhạc yên tâm, cô cứ quay phim thật tốt là được, không cần nhọc lòng vì người khác đâu.

Tuy không hiểu vì sao nhà sản xuất lại chiều cô như thế nhưng cô vẫn lịch sự cảm ơn:

- Vậy thì cảm ơn nhà sản xuất Vương nhiều.

Sau khi hai người rời đi, An Tri Ý đột nhiên bước ra từ một góc rẽ khác.

Trên mặt cô ta treo nụ cười lạnh:

- Đúng là không thể nhìn người bằng vẻ bề ngoài mà, còn tưởng là một giai nhân thanh thuần thật sự nữa cơ đấy, không ngờ chẳng qua cũng chỉ là món hàng bồi ngủ để thăng tiến thôi.

Rõ ràng cô ta cũng quên mất, cụm từ “bồi ngủ để thăng tiến”

cũng đang mắng chính mình.

An Tri Ý quét mắt nhìn trợ lý bên cạnh:

- Đã chụp ảnh lại chưa? Trợ lý vội gật đầu:

- Chụp rồi ạ.

An Tri Ý vươn tay đoạt chiếc di động trong tay trợ lý, nhìn mấy tấm ảnh vừa chụp một lượt, xác định thấy rõ mặt Nhạc Yên Nhi thì mới tiện tay vứt di động lại cho trợ lý.

Chị An, chỗ ảnh này... chúng ta phải gửi cho đám paparazzi sao? Ngu xuẩn. An Tri Ý trừng mắt lườm trợ lý,

- Chỉ có mấy tấm ảnh này thì có tác dụng gì, muốn chơi chết Nhạc Yên Nhi thì phải có liều lớn hơn, chỗ này, chỉ là món khai vị thôi.

Trợ lý không dám tiếp lời nữa.

- Không phải là đã ngủ với nhà sản xuất đấy ư, còn thật sự tưởng rằng mình có thể phát lên chắc, Nhạc Yên Nhi, chúng ta cứ chờ xem.

Xem thêm...

43. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 43: Chuyện Kem Nền

Để giúp các diễn viên hiểu rõ biến chuyển tâm lý của nhân vật, bộ phim này quay theo đúng trình tự thời gian trong kịch bản.

Về phần diễn lúc mười bốn tuổi của các nhân vật chính thì để các ngôi sao trẻ diễn, họ chỉ cần quay phần sau khi trưởng thành là được.

Buổi sáng là cảnh diễn đôi của Diệp Thiên Hạ và Tống Từ Bạch.

Tuy không có cảnh của Nhạc Yên Nhi nhưng cô vẫn ở bên cạnh quan sát.

Hai người này không hổ là nam nữ diễn viên đang hot hiện nay, ánh mắt, cơ thể, lời thoại đều vô cùng chuẩn, truyền đạt tình cảm và bầu không khí cần truyền đạt từ kịch bản vô cùng tốt.

Đạo diễn Lộ vẫn luôn hét lên với đôi mắt phát sáng:

- Tốt lắm! Tốt lắm! Xem cả buổi sáng, Nhạc Yên Nhi cảm thấy mình cũng thu hoạch được rất nhiều.

Đợi đến buổi chiều, Nhạc Yên Nhi mới có cảnh quay đầu tiên.

Địa vị của cô còn xa mới bằng Diệp Thiên Hạ, cho nên cô cũng không có thợ trang điểm riêng, phải dùng chung một thợ trang điểm với các diễn viên khác.

Nhạc Yên Nhi vừa mới ngồi xuống, chuẩn bị hóa trang thì một âm thanh ái ngại vang lên bên cạnh:

- Chị Nhạc, chào chị, có thể mong chị giúp đỡ được không? Cô ngẩng đầu, lọt vào mắt là một khuôn mặt nhỏ thanh tú, hình như là diễn viên diễn một vai nhỏ, tên là Giang Nhu.

Sao thế? Chị Nhạc, đạo diễn nói cảnh em quay buổi sáng không ổn, phải quay bù, nhưng mà bên chỗ thợ trang điểm số hai đang trang điểm, chị có thể cho em chen vào bên này, trang điểm trước để đi quay bù

cảnh được không? Buổi chiều Nhạc Yên Nhi đến sớm, còn cách thời gian quay của cô một tiếng, vì thế bèn gật đầu:

- Được, thế em trang điểm trước đi, chị đi thay quần áo.

Giang Nhu quả thực đã hết cách nên mới chạy đến với tâm trạng thử xem, không ngờ Nhạc Yên Nhi lại dễ nói chuyện như thế, cô nàng cảm kích mà nói liên thanh:

- Cảm ơn chị Nhạc, em cảm ơn chị Nhạc.

Nhạc Yên Nhi bèn vào phòng thay quần áo trước.

Đợi cô thay quần áo ra ngoài, lại phát hiện phòng trang điểm có điểm âm ỉ.

Cô đến gần nhìn thì thấy Giang Nhu đang ôm mặt khóc.

Nhạc Yên Nhi hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy? Thợ trang điểm Trần Lệ trông cũng đầy tức tối:

- Haizz, cô nói xem, bản thân cô ta bị dị ứng, lại còn trách chất lượng mỹ phẩm của tôi không tốt, tốt xấu gì tôi cũng là thợ trang điểm hạng nhất, những thứ tôi dùng đều là thương hiệu nổi tiếng quốc tế đấy!

- Từ trước đến giờ em chưa từng bị dị ứng, sao hôm nay đột nhiên lại bị chứ? Giang Nhu vừa khóc vừa ngẩng đầu, Nhạc Yên Nhi nhìn thấy mặt cô ấy cũng giật mình.

Gò má vốn trắng nõn giờ đã mọc chi chít những nốt mẩn đỏ, lớp trang điểm vừa tô xong cũng bị trện khóc này rửa trôi rồi, một đường trắng một đường đen lem nhem khắp mặt, nhìn càng thêm hãi hùng.

- Hôm nay tôi trang điểm cho nhiều người như thế, chẳng có ai có vấn đề gì cả! Sao, chỉ mình mặt cô lại giở chứng? Không thể dùng mỹ phẩm Dior, Givenchy hả? Nghe thấy trong lời Giang Nhu nói có ý trách mình, Trần Lệ càng không vui, cách nói cũng trở nên gay gắt.

- Thế mặt em vẫn ổn, chị vừa trang điểm thì đã nổi nốt, chị bảo em phải nghĩ thế nào? Ban nãy lúc chị bôi kem nền em đã cảm thấy da hơi ngứa rồi, chắc chắn là chất lượng mỹ phẩm có vấn đề.

Trần Lệ cau:

- Vừa rồi tôi trang điểm cho An Tri Ý cũng chẳng sao, người ta cũng dùng như cô mà người ta còn chẳng nói có vấn đề, chỉ cô là nhiều chuyện đấy nhỉ? Tự da mình dị ứng lại còn trách người khác! Nghe đến tên của An Tri Ý, tim Nhạc Yên Nhi nảy lên.

Cô hỏi:

- Chị Trần, người trang điểm trước em là An Tri Ý à? Trần Lệ gật đầu:

- Đúng vậy.

Nhạc Yên Nhi nhìn bàn trang điểm, kem nền đặt ở chính giữa, nắp hộp vẫn chưa đập lên.

Cô cầm hộp kem nền lên, hỏi: Chị Trần trang điểm cho Giang Nhu dùng hộp kem nền này à? Đúng. Trần Lệ đáp.

Nhạc Yên Nhi bóp ra chút kem nền bôi lên mu bàn tay, cô ngửi ngửi, có vẻ không có gì bất thường.

Cô lại nhìn kỹ gương mặt Giang Nhu, cảm thấy những nốt mẩn đỏ rất giống triệu chứng dị ứng với kim loại.

Ánh mắt cô chạm vào chiếc nhẫn trên tay Giang Nhu:

- Tiểu Nhu, nhẫn của em bằng bạc à? Giang Nhu gật đầu: Đúng ạ, là bạc nguyên chất. Có thể cho chị mượn dùng chút không? Giang Nhu không biết Nhạc Yên Nhi muốn làm gì, nhưng vẫn tháo chiếc nhẫn bạc trên tay xuống, đưa cho cô.

Nhạc Yên Nhi lấy một tờ giấy trắng từ trong ngăn kéo dưới bàn trang điểm ra, đặt lên bàn, dùng chiếc nhẫn bạc nhúng vào kem nền, sau đó kỳ mạnh nhẫn, vẽ ra một đường phấn trên tờ giấy trắng.

- Hả, sao lại là màu đen! Giang Nhu che miệng hét lên.

Quả nhiên, trong vết phần màu da có một vết đen rõ ràng.

- Là chì, chì và bạc xảy ra phản ứng hóa học nên tạo ra vết đen trên giấy trắng.

Nhạc Yên Nhi nói.

Giang Nhu oán giận trừng mắt nhìn Trần Lệ:

- Quả nhiên là vấn đề do mỹ phẩm! Chị hại mặt tôi thành ra thế này, đi, cùng tôi đi gặp đạo diễn.

Trần Lệ hốt hoảng:

- Không phải, mỹ phẩm của tôi đều mua tại quầy, không thể có vấn đề được, đây là kem nền của Dior đấy...

- Đã kiểm tra ra trong kem nền có chì rồi, chị còn không thừa nhận! Hai người tranh cãi om sòm.

- Tiểu Nhu, em đừng vội, chuyện này có thể thật sự không liên quan đến chị Trần đâu.

Lời này Giang Nhu không muốn nghe, nhưng vì vừa rồi Nhạc Yên Nhi đã giúp mình nên thái độ của cô nàng với Nhạc Yên Nhi rất tốt:

- Không phải trong kem nền có chì khiến mặt em nổi mẩn sao? Sao lại có thể nói là không liên quan đến chị ta chứ?

- Em nghĩ xem, chị Trần cũng là thợ trang điểm nổi tiếng, nếu gây ra chuyện thế này, về sau còn đoàn phim nào dám thuê chị ấy nữa? Chị ấy làm ra chuyện này đâu có lợi gì cho sự nghiệp hay kế sinh nhai của chị ấy chứ? Nhạc Yên Nhi từ tốn nói.

Trần Lệ vội gật đầu:

- Đúng, Tiểu Nhu, thật sự không phải chị đâu.

Giang Nhu biết Nhạc Yên Nhi nói có lý, nhưng vẫn khó lòng chấp nhận, khóe mắt lại đỏ ửng: Thế mặt em phải làm sao, cứ thế này thì coi như em đáng đời sao? Tiểu Nhu, em đừng gấp, trước cứ đi tẩy trang đã, rửa mặt thật sạch sẽ, sau đó đến bệnh viện khám da liễu.

Thời gian em trang điểm vẫn chưa lâu, chắc là không nghiêm trọng lắm đâu.

Nhưng mà, bên phía đạo diễn... Thế này đi, chị sẽ nói với đạo diễn là hôm nay em đi làm việc giúp chị.

Đợi em đi khám, xem xem tình hình ngày mai có chuyển biến tốt không rồi sẽ đích thân đi xin đạo diễn cho nghỉ.

Giang Nhu suy tư một thoáng, nghĩ rằng cách này cũng được, lập tức đồng ý:

- Được, chị Nhạc, cảm ơn chị, giờ em đi ngay đây.

Nói xong cô nàng vội vã đi tẩy trang trước.

Giang Nhu vừa đi, Trần Lệ đã cảm kích nói:

- Cô Nhạc, cảm ơn cô đã nói giúp tôi, nhưng tôi thật sự không biết vì sao trong kem nền lại có chì nữa.

- Không cần cảm ơn em đâu, em chỉ nói sự thực thôi, chị Trần, chị muốn biết là ai đã bỏ chì vào trong kem nền không? Trần Lệ đập bàn cái rầm, phần nộ nói:

- Đương nhiên là muốn rồi, người này thiếu chút nữa đã hại chết tôi, nếu mà để tôi biết là ai, xem xem tôi có chính chết nó không.

Nhạc Yên Nhi thoáng suy nghĩ, sau đó hỏi: Vừa rồi lúc chị trang điểm cho An Tri Ý, chị có rời khỏi phòng trang điểm không? Để tôi nghĩ đã... có, giữa chừng tôi ra ngoài nghe điện thoại. Trần Lệ có vẻ đã lơ mớ hiểu ra, Ý cô là... là An Tri Ý đã bỏ chì vào trong kem nền? Em vẫn chưa thể khẳng định được, cho nên vừa rồi em mới không nói trước mặt Tiểu Nhu. Trần Lệ bán tín bán nghi: Nhưng mà tôi với An Tri Ý không thù không oán, vì sao cô ta phải làm thế chứ? Chỉ cần chị làm một chuyện thì sẽ biết được rốt cuộc có phải là cô ta không thôi. Cô Nhạc, cô nói đi. Nhạc Yên Nhi khê thâm thì một lượt bên tai Trần Lệ, mắt Trần Lệ sáng lên.

- Được, cô Nhạc, cứ làm theo lời cô đi.

Xem thêm...

44. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 44: Diễn Xuất Kém Đến Vậy

Vì chuyện kem nền mà Nhạc Yên Nhi trang điểm hơi muộn, lúc đến phim trường, An Tri Ý đã đến trước một lúc lâu rồi, cô ta đang hăng hái trao đổi với đạo diễn Lộ.

Thấy cô đến trễ, An Tri Ý nói giọng kỳ quái:

- Cô Nhạc quả nhiên là tên tuổi lớn, để tất cả chúng ta phải đợi một mình cô ấy.

Nhạc Yên Nhi căn bản không bận tâm đến An Tri Ý, chỉ nói với đạo diễn:

- Thật ngại quá vì đã làm chậm trễ một lúc, tôi chuẩn bị sẵn sàng rồi.

An Tri Ý thấy Nhạc Yên Nhi lơ mình cũng chỉ có thể im, nhưng không biết cô ta nghĩ đến điều gì, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý, hiếm khi không tiếp tục châm chọc mà chỉ “hừ”

một tiếng.

Chúng ta cứ chờ xem.

Đạo diễn Lộ cũng hiểu ra hai người này ghét nhau, nhưng mình là đàn ông, không tiện xoa dịu mâu thuẫn giữa phụ nữ với nhau, chỉ nói:

- Xem xong kịch bản rồi chứ, chuẩn bị bắt đầu quay.

Điều châm chọc là, chiều hôm nay, hai người nước lửa không dung hòa lại phải diễn cảnh chị em tình thâm.

Trong cảnh này, vai diễn của An Tri Ý là Tiêu Lam – cô bạn thân tâm cơ của Ôn Tổ Tổ, bởi vì thân phận con gái thị trưởng của Ôn Tổ Tổ mà qua lại thân thiết với cô, nhưng lại yêu thầm nam chính An Vĩnh Hạo, cho nên nhiều lần ngầm hãm hại Ôn Tổ Tổ, có thể nói là kẻ khiến người ta hận đến nghiến răng, đây cũng là nguyên nhân khiến An Tri Ý không muốn diễn vai này.

Nhưng ở trước mặt Ôn Tổ Tổ, Tiêu Lam vẫn luôn sắm vai một người bạn tốt.

Cảnh của hai người buổi chiều chính là phải diễn chị em tình thâm.

Ánh sáng chiếu đến, đạo diễn hô:

- Action! Đạo diễn Lộ vừa dứt lời, Nhạc Yên Nhi lập tức nhập vai, khí chất cả người như thay đổi trong thoáng chốc.

Ôn Tổ Tổ mặc một chiếc váy trắng, con ngươi đen láy sáng trong như biết nói, lạnh lẽo trông ra ngoài cửa sổ, dáng người thon thả đứng thẳng, như một đóa ngọc lan mảnh mai.

- Tổ Tổ... Tiêu Lam đi từ ngoài cửa vào,

- Tổ mang bánh gato cho cậu này.

Ôn Tổ Tổ không nói chuyện, yên lặng quay người qua, lúc nhìn thấy Tiêu Lam, đôi mắt thoáng cái được thắp sáng, nét mặt tinh tế toát ra niềm vui và sự tín nhiệm vô cùng với bạn bè.

Đó là ánh mắt nhìn người bạn tốt hàng chục năm trời, chân thành đến mức không pha trộn chút giả dối nào.

Lời thoại tiếp theo của An Tri Ý mắc nghẹn trong cổ họng, không thốt nên lời.

Mỗi một động tác và nét mặt đạo diễn Lộ nhìn thấy từ camera giám sát đều bị phóng to, vốn ông đang trầm tán thưởng màn diễn của Nhạc Yên Nhi, lúc nhìn thấy An Tri Ý nghẹn lời thoại thì lập tức nhú mày.

- Cắt! An Tri Ý, cô vẫn còn chưa vào trạng thái hả? Ngày quay đầu tiên, đạo diễn Lộ không muốn khiến phim trường quá cứng nhắc, tuy có bất mãn nhưng nói chuyện cũng không quá nặng lời.

Về mặt An Tri Ý rất khó coi, nhưng cô ta biết là vấn đề của bản thân mình, chỉ có thể nhận sai:

- Xin lỗi đạo diễn Lộ, vừa rồi trạng thái không tốt.

Đạo diễn Lộ phát tay:

- Bắt đầu lại! Lần thứ hai – Cắt! Lần thứ ba – Cắt! Quay một mạch tám lần, An Tri Ý hoặc là đọc lời thoại ngắc ngứ, hoặc là thể hiện vô cùng gượng gạo, với sự phụ trợ từ diễn xuất tự nhiên của Nhạc Yên Nhi, rõ ràng An Tri Ý diễn kém đến mức giống một diễn viên mới vậy.

Buổi sáng quay cảnh của Diệp Thiên Hạ và Tống Từ Bạch, tất cả đều quay một lần là đạt, buổi chiều vì quay một phần đơn giản lặp đi lặp lại nhiều lần, cuối cùng đạo diễn Lộ cũng nổi nóng.

Đạo diễn Lộ ném phịch kịch bản xuống đất:

- An Tri Ý! Cô làm sao thế hả?! Cô cũng đâu phải là người mới nữa, vì một màn đối thoại đơn giản như thế mà mọi người lãng phí hai tiếng đồng hồ cùng cô! Cô có làm được không? Không làm được thì đổi người! Trong lòng An Tri Ý còn nôn nóng hơn bất cứ ai, nhưng không biết vì sao, cô ta vừa thấy ánh mắt của Nhạc Yên Nhi thì đã không nói ra được lời thoại.

Tựa như Ôn Tố Tố thuần khiết tốt bụng đó đã sống dậy, đối diện với đôi mắt đó, những lời dối trá hư tình giả ý đều là tội lỗi vậy.

- Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, đạo diễn, hôm nay tôi hơi khó chịu, trạng thái không tốt lắm.

Nhạc Yên Nhi đột nhiên mở miệng, ôn hòa nói:

- Đạo diễn Lộ, hay là cứ nghỉ ngơi trước một lát, để cô An điều chỉnh lại trạng thái đã.

Quay phim không chỉ có diễn viên mệt, đạo diễn phải quan sát camera, tổ đạo cụ thì phải liên tục điều chỉnh ánh đèn, tổ quay phim thì phải liên tục thay góc máy, quay hai tiếng đồng hồ như vậy, ai ai cũng đều rất mệt.

Thế nên đạo diễn Lộ tuy rất khó chịu nhưng vẫn phát tay, nói:

- Nghỉ mười phút.

An Tri Ý lại chẳng hề cảm kích vì chuyện Nhạc Yên Nhi lên tiếng giải vây, ngược lại trong lòng càng chán ghét vì cảm thấy Nhạc Yên Nhi đã thu mua lòng người, cô ta không nhìn cô cái nào, xoay người đi về phía trợ lý của mình.

Nhạc Yên Nhi cũng chẳng bận tâm, đi đến bên cạnh Diệp Hiểu Như, nhận nước trợ lý đưa cho, uống một ngụm.

Yên Nhi, có mệt không? Mau uống chút nước đi. Có chút. Tập trung toàn bộ tinh thần lâu như thế, nói không mệt là giả.

- Yên Nhi, em diễn tốt lắm, vừa nãy chị lên nhìn nét mặt đạo diễn, ông ấy có vẻ rất hài lòng về em đấy.

- Thế thì tốt.

Diệp Hiểu Như thấy sung sướng trên nỗi đau của người khác:

- Không ngờ diễn xuất của An Tri Ý lại kém như thế, cô ta còn không biết ngại mà nói em đoạt vai nữ số hai của cô ta, diễn thành như thế, cho dù không có em thì vai nữ hai cô ta cũng chẳng ngồi vững được.

Nhạc Yên Nhi lại uống một ngụm nước, không nói gì.

Chỉ có cô biết, không phải vì An Tri Ý diễn xuất kém, mà là cô ta bị áp hì.

Tuy Diệp Hiểu Như là trợ lý nhưng không hiểu về diễn xuất, song Nhạc Yên Nhi thì khác, cô là sinh viên chính quy tốt nghiệp Học viện Điện ảnh, so với An Tri Ý đổi nghề giữa chừng, đương nhiên chuyên nghiệp hơn nhiều.

Áp hí là chỉ hai bên diễn tay đôi có một bên diễn xuất quá tốt, tạo ra cảm giác áp lực cực lớn với đối phương, ảnh hưởng đến sự phát huy diễn xuất của đối phương.

Điểm này rất khó làm được, ngoại trừ diễn xuất tuyệt vời thì còn phải có khả năng kiểm soát tinh thần nhất định, trong giới giải trí những người làm được không nhiều.

Mà Nhạc Yên Nhi chính là một trong số đó.

Chẳng qua cô chỉ dạy dỗ An Tri Ý một bài học nhỏ mà thôi.

Một bên khác, chỗ nghỉ ngơi của An Tri Ý thì vẫn tiếp tục có áp suất thấp.

An Tri Ý mang theo ba trợ lý vào đoàn phim, lúc này cả ba đều nhìn ra được cô ta đang ở bên bờ núi lửa phun trào, không ai dám mở lời trước mà rước cơn bực của An Tri Ý vào người.

- Sao không nói chuyện, ngay cả mấy người ai nấy đều muốn thấy tôi bẽ mặt có phải không? Không ngờ rằng họ không nói chuyện, An Tri Ý lại nổi cáu trước.

- Chị An, chị uống nước đi ạ.

Trợ lý A cẩn thận đưa bình nước qua.

An Tri Ý giơ tay nhận, nhưng lúc cầm lấy thì lại cố ý buông tay, để mặc bình nước rơi xuống đất.

An Tri Ý tát vào mặt trợ lý A:

- Phế vật, ngay cả một bình nước cũng không cầm chắc! Mặt trợ lý A đau rát nhưng lại không dám xoa, chỉ nói:

- Em xin lỗi chị An, em sai rồi.

Sau đó vội nhặt bình nước lên.

Thời gian trợ lý B theo An Tri Ý dài hơn một chút, trợ lý B cố lấy dũng khí lấy lòng cô ta:

- Chị An, hôm nay lúc chị ra khỏi cửa không phải đã nói là đau đầu sao? Chắc là thế nên ảnh hưởng đến sự phát huy của chị đấy ạ.

Lời này An Tri Ý nghe thì thấy thoải mái hơn một chút.

Nhưng thực ra cô ta cũng biết rõ, không phải vì nguyên nhân đó.

An Tri Ý nghĩ không thông, mấy câu thoại đơn giản này cô ta đã học thuộc lòng rồi, vì sao đối diện với Nhạc Yên Nhi lại không nói ra được gì chứ? An Tri Ý nghiêng đầu nhìn về phía Nhạc Yên Nhi, phát hiện cô đang hờ hững nói chuyện với người bên cạnh.

An Tri Ý nghiêng răng nghiêng lợi, cô ta không tin diễn xuất của Nhạc Yên Nhi tốt hơn cô ta, cô ta tuyệt đối không thể thua Nhạc Yên Nhi.

Xem thêm...

45. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 45: Kẻ Đầu Sỏ

Mười phút trôi qua rất nhanh, thời gian vừa đến, đạo diễn Lộ lập tức cầm loa hô:

- Được rồi, thời gian nghỉ đã hết! Các bộ phận vào vị trí! Nhạc Yên Nhi về chỗ của mình trước tiên, An Tri Ý tuy không cam tâm nhưng cũng chỉ có thể chậm chạp đi theo.

Đạo diễn Lộ nhíu mày nhìn An Tri Ý:

- An Tri Ý, cô đã điều chỉnh trạng thái xong chưa? Đừng có lại NG không ngừng nữa đấy.

- Không đâu đạo diễn, tôi đã điều chỉnh xong rồi.

An Tri Ý vợ nói.

- Action! An Tri Ý không biết có phải là ảo giác của mình không, lần quay này, áp lực mà Nhạc Yên Nhi mang lại cho mình ít hơn rất nhiều, cuối cùng cô ta cũng có thể nói được lời thoại.

Nhưng cô ta không thể nhìn vào mắt Nhạc Yên Nhi, nếu không sẽ dễ dàng thoát vai.

Chỉ đành hơi đưa mắt, tránh ánh mắt của Nhạc Yên Nhi thì mới miễn cưỡng diễn xong cảnh này.

Mà đạo diễn Lộ vừa mới để lộ ra chút tán thưởng vì diễn xuất của Nhạc Yên Nhi khi nhìn thấy vẻ mặt cứng nhắc của An Tri Ý lại nhú mày.

An Tri Ý vào ngành đã gần mười năm rồi, diễn vậy là đang đùa sao? Trước đây lúc casting không phải diễn rất tốt ư? Nhưng vừa rồi An Tri Ý liên tiếp NG, tạo ra bóng ma tâm lý cực lớn cho đạo diễn Lộ, ông thực sự không muốn dây dưa thêm với cô ta nữa.

Nếu quay lại, ngộ nhỡ cô ta lại quay về trạng thái hồi nãy thì làm sao? Thôi vậy thôi vậy, cứ thế này đi.

Đạo diễn Lộ chán nản, chỉ có thể miễn cưỡng hô:

- Cắt, cảnh này đạt.

Cuối cùng cũng đạt rồi.

An Tri Ý thở phào một hơi, nhưng lại không biết mình đã bị đạo diễn Lộ thâm chê.

Đạo diễn sẵn lòng uốn nắn bạn, sẵn lòng quay lại cho bạn nhiều lần, chứng tỏ người ta có lòng tin với bạn, nếu diễn như một mớ hỗn độn mà đạo diễn cũng cho qua, vậy chứng tỏ người ta quả thực thất vọng về bạn.

An Tri Ý lại phục hồi thành điệu bộ đặc ý như lúc trước, rời đi với sự xúm xít của ba trợ lý.

Nhạc Yên Nhi đợi An Tri Ý rời đi thì mới chậm chạp đi qua, nói với nhân viên:

- Thật ngại quá, hôm nay chỉ có một cảnh đã khiến mọi người quay lại nhiều lần như thế, vất vả cho mọi người rồi.

- Không sao, hôm nay cũng không thể trách cô Nhạc được mà.

- Đúng đấy, cô Nhạc diễn tốt lắm, không phải vì vấn đề của cô nên mới phải quay lại đâu.

- Đáng tiếc có người ngay cả chút tự hiểu lấy mình cũng không có, mọi người lãng phí thời gian lâu như thế với cô ta, ngay cả một tiếng xin lỗi cũng không có.

Các nhân viên nhao nhao nói.

Những lời bàn tán thị phi về người khác này nói ra từ miệng Nhạc Yên Nhi không thích hợp, Nhạc Yên Nhi chỉ khẽ cười, nói tạm biệt với mọi người rồi rời đi cùng Diệp Hiểu Như.

An Tri Ý có nằm mơ cũng không ngờ đến, hôm nay mới là ngày quay phim đầu tiên, cô ta không chỉ đánh mất sự coi trọng của đạo diễn mà còn đánh mất cả lòng người chỗ các nhân viên.

Ngày hôm sau lúc trang điểm, An Tri Ý vẫn đến rất sớm.

Trần Lị trang điểm từng bước cho An Tri Ý như chưa xảy ra chuyện gì, bôi xong kem lót thì cầm hộp kem nền ngày hôm qua ra.

Nhìn thấy hộp kem nền đó, mắt An Tri Ý co lại.

- Chị Trần, phải dùng hộp kem nền này trang điểm cho tôi sao? An Tri Ý vờ hỏi băng quơ.

Đúng đấy, cô An, có vấn đề gì à? Tôi cảm thấy kem nền này không hợp lắm với màu da tôi.

Trần Lị kỳ quái nói:

- Thế hả? Hôm qua cũng dùng hộp này, hiệu quả trang điểm rất tốt mà.

Chi bằng tôi cứ trang điểm cho cô trước, đợi trang điểm xong cô nhìn xem thế nào.

Nói rồi, chị bèn bóp kem.

An Tri Ý hoảng hồn, vờ vươn tay cầm cốc nước, cố ý đụng nhẹ vào tay Trần Lệ, hộp kem nền rơi cách xuống đất, lọ thủy tinh vỡ tan, kem nền chảy loang lổ ra đất.

- Ối chết, An Tri Ý che miệng kêu lên,

- Xin lỗi nhé chị Trần, vừa rồi tôi không cẩn thận, hay là tôi đền chị lọ khác nhé.

Nhưng bên đó, Trần Lệ lại không có một chút phản ứng nào, nhìn An Tri Ý với vẻ mặt khó hiểu.

An Tri Ý hốt hoảng, nhưng cô ta không thể hiện ra, ngược lại càng hoảng loạn trông có vẻ càng tự tin.

- Chị Trần, chỉ là lọ kem nền thôi mà, chị xem đây, lọ này tôi cũng dùng một nửa rồi, tôi đền chị giá gấp mười, thế là được chứ gì?

- Cô An, Trần Lệ nói,

- Tôi vốn còn không tin là cô làm, không ngờ rằng thật sự là cô.

Nghe thấy lời Trần Lệ nói, trong lòng An Tri Ý liền run lên.

- Chị Trần, chị nói gì thế, sao tôi nghe không hiểu vậy?

- Bọt chì! An Tri Ý, còn cần tôi phải nói tiếp hả? Trần Lệ nhìn chăm chăm mặt cô ta, không bỏ qua bất cứ thay đổi nhỏ nào của An Tri Ý.

An Tri Ý cố gắng muốn bày ra nụ cười thờ ơ, đáng tiếc lại cứng ngắc.

- Chị Trần, cho dù trong kem nền có chì, chị cũng không thể nói là tôi bỏ vào chứ.

- An Tri Ý, tôi chỉ nói hai chữ bọt chì, sao cô biết là bọt chì bị bỏ vào trong kem nền chứ hả? Bất cần rồi! Lòng An Tri Ý thâm lộp bộp một tiếng.

Trong lòng hiểu ra, khó trách hôm qua mặt Nhạc Yên nhi chẳng bị gì cả, thì ra đã bị Trần Lệ phát hiện rồi.

Nụ cười cũng chẳng duy trì tiếp được nữa, cô ta đành mặt, bày ra điệu bộ ngôi sao.

- Bọt chì là tôi bỏ vào thì sao? Trần Lệ, chị chẳng qua chỉ là thợ trang điểm thôi, tôi đã lăn lộn trong giới giải trí gần mười năm rồi, đền chị chút tiền chị cầm là được, lẽ nào còn muốn làm ầm lên? Trong giới có một câu, bạn có thể đắc tội đạo diễn, nhưng không thể đắc tội nhân viên phụ trách ánh sáng và thợ trang điểm.

Bởi vì hai người đó có thể làm ảnh hưởng đến hình tượng bạn thể hiện không chút động tĩnh, hơn nữa sẽ không bị bất kỳ ai phát hiện ra.

Trần Lệ tốt xấu gì cũng là thợ trang điểm hàng đầu trong giới giải trí, bình thường ngôi sao tên tuổi lớn hơn nữa cũng khách khí với chị, từ lúc nào có người dám chế giễu chị như thế này.

Chị lập tức nổi cáu:

- Được thôi, ngôi sao lớn An, thế tôi đi tìm đạo diễn, bảo đạo diễn phân xử, xem xem chuyện này liệu có phải mấy nghìn tệ là có thể giải quyết được không! An Tri Ý vốn muốn dùng khí thế chèn ép Trần Lệ, không ngờ rằng người ta căn bản không mắc chiêu, lại còn mở miệng nói muốn đi tìm đạo diễn.

Nếu là bình thường thì cũng thôi, đây chỉ là chuyện nhỏ, thật sự đi tìm đạo diễn thì cô ta cũng không sợ.

Nhưng mà hôm qua cô ta diễn quá kém, bây giờ đạo diễn Lộ còn bất mãn với cô ta, cô ta không muốn lại chọc đạo diễn không vui vào lúc này.

Trần Lệ nói xong bèn xoay người đi ra ngoài, An Tri Ý vội kéo chị lại.

- Chị Trần, chị Trần, đây chỉ là chuyện nhỏ, hà tất phải làm ầm đến chỗ đạo diễn chứ?

- Chuyện nhỏ? An Tri Ý, nếu tôi ngốc một chút, không biết trong kem nền có chì, trang điểm cho người khác, mặt người ta bị dị ứng rồi điều tra ra, cả sự nghiệp của tôi đều bị hủy hoại đấy! Vậy mà cô nói là chuyện nhỏ? An Tri Ý, rốt cuộc tôi đã đắc tội cô chỗ nào mà cô phải hại tôi như thế?!

- Chị Trần, tôi và chị ngày trước không oán bây giờ không thù, tôi hại chị làm gì...

- Thế cô nói xem! Vì sao cô phải làm thế! An Tri Ý đắn đo lợi và hại một thoáng, cảm thấy bây giờ trấn an được Trần Lệ quan trọng hơn, bèn quyết tâm nói sự thực.

- Chị Trần, không phải tôi nhằm vào chị, mà là tôi nhằm vào Nhạc Yên Nhi.

Trần Lệ như không ngờ được cô ta sẽ nói ra cái tên này, ngăn ra: Nhạc Yên Nhi? Đúng, tôi biết cô ta trang điểm sau tôi, tôi chỉ muốn cảnh cáo cô ta chút thôi.

Cô ta là người mới, nhưng lại đoạt vai diễn của tôi, nếu là chị, chị có thể nuốt trôi cơn tức này không? Xem thêm...

46. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 46: Tiền Mất Tật Mang

Cảnh cáo một chút là muốn phá hủy gương mặt của người khác hay sao? An Tri Ý cũng thật sự quá độc ác.

Trần Lệ không nói gì, tựa như đang suy nghĩ xem lời nói của An Tri Ý có thể tin được bao nhiêu.

An Tri Ý lập tức muốn rên sất khi còn nóng:

- Chị Trần, chuyện nhỏ thế này không đáng để ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta, dù sao thì chị cũng không mất mát gì, tôi trả chị một vạn, chúng ta đều quên chuyện này đi thì thế nào? Chị không mất mát gì cả? Nhờ Nhạc Yên Nhi phát hiện kịp thời, nếu không khuôn mặt của Giang Nhu bị dị ứng như vậy, nếu âm ỉ đến chỗ đạo diễn, An Tri Ý còn có thể thờ ơ như vậy hay sao? Trần Lệ không ngừng cười lạnh trong lòng, ngoài mặt thì lại tỏ ra như bị tiền tài làm mờ mắt, còn có vẻ hơi dao động.

Hai vạn, thế nào, chị Trần? Được, tôi chấp nhận, coi như việc này chưa từng xảy ra.

An Tri Ý thở phào một hơi, thực ra là sắp tức chết rồi.

Thật sự là tiền mất tật mang mà.

Nhạc Yên Nhi vừa đi vào phòng trang điểm, Trần Lệ bèn tiến đến.

- Sao rồi, đã hỏi ra được chưa? Trần Lệ tức tối nói:

- Cô Nhạc, quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, tôi vừa lấy kem nền ra, An Tri Ý bèn chối đây đây, không muốn dùng kem nền, còn làm vỡ luôn lọ kem đó.

Đây chính là cách mà hôm qua Nhạc Yên Nhi chỉ cho chị.

Chờ lúc An Tri Ý đến trang điểm Trần Lệ liền cố ý dùng lọ kem nền đã bỏ thêm chất khác đó để trang điểm cho cô ta, nếu bột chì là An Tri Ý bỏ vào, cô ta chắc chắn không dám dùng, thậm chí có thể phá hủy chứng cứ là chiếc lọ kia.

Bấy giờ, Trần Lệ có thể tiện đà như An Tri Ý.

Dẫu sao thì một người vô tội sẽ không biết được trong kem nền có bột chì.

- Cô ta thừa nhận rồi? Trần Lệ cảm phần nói:

- Đúng vậy, đã thừa nhận tất cả, bởi vì cô ta muốn hại cô, nên mới cho bột chì vào kem nền.

Nhạc Yên Nhi cười lạnh, An Tri Ý này quá nóng vội, ngay ngày quay đầu tiên đã không nhin nổi mà ngằm ra tay.

Loại người này có thể làm được việc lớn gì?

- Chị có ghi âm được không? Trần Lệ gạt đầu, lấy chiếc bút ghi âm ngày hôm qua Nhạc Yên Nhi đưa cho chị từ trong túi ra.

- Đã ghi âm hết ở bên trong rồi, nghe rất rõ.

Nhạc Yên Nhi nhận lấy chiếc bút, mỉm cười với Trần Lệ: Cảm ơn chị Trần. Tôi phải cảm ơn cô mới đúng, nếu cô không kịp thời phát hiện, tôi đã bị An Tri Ý lôi xuống nước rồi.

- Chị yên tâm, ác giả sẽ gặp ác báo thôi.

Nhạc Yên Nhi cười nói, Làm phiền chị Trần trang điểm giúp em trước. Được. Hôm nay Nhạc Yên Nhi phải quay cảnh tay đôi đầu tiên với nam chính.

Tổng Từ Bạch có được nhân khí cao như vậy, ngoại trừ nguyên nhân về ngoại hình, kỹ thuật diễn cũng rất tốt.

Mà Nhạc Yên Nhi có vẻ ngoài xuất chúng, cũng xuất thân từ trường đào tạo chuyên nghiệp, hai người chỉ cần đứng chung thì có thể coi như trai tài gái sắc, hơn nữa diễn xuất hoàn toàn tự nhiên, ngay cả các nhân viên cũng đều cực kỳ kinh ngạc.

Đạo diễn quan sát camera, mấy câu như “Tốt”

, “Quá tuyệt vời”

, “Hoàn hảo”

chưa từng ngừng lại.

Ôn Tổ Tổ không thể nói chuyện, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt tình cảm, nên diễn không hề dễ.

Nhưng khi Nhạc Yên Nhi nhìn vào Tổng Từ Bạch, sự sùng bái và ái mộ đó, cùng với sự mịm mớ, cô đơn của tình yêu không thể nói ra, tất cả đều vô cùng tinh tế.

Cho dù ống kính có hướng đến cô hay không thì diễn xuất trong mắt cô đều tràn đầy.

Cô dường như không còn là một diễn viên, mà thật sự là người con gái yêu mà không có được.

Ngay cả khi Tổng Từ Bạch đang diễn thì cũng có một loại ảo giác lơ đãng rằng người con gái trước mắt thật sự thích anh ta.

Lúc anh ta nhìn vào ánh mắt của Nhạc Yên Nhi cũng không khỏi cảm thấy thương tiếc.

Nhưng thời điểm đạo diễn hô “Cắt, cảnh này đạt”

, cảm xúc của Nhạc Yên Nhi liền nhanh chóng biến mất, cô bình tĩnh, lễ phép nói với Tổng Từ Bạch:

- Cảm ơn Tổng tiền bối.

Tổng Từ Bạch trái lại không thể thoát khỏi vai diễn, có cảm giác mất mát mơ hồ.

Nhìn bóng dáng Nhạc Yên Nhi đi về phía trợ lý, Tổng Từ Bạch cười tự giễu.

Không thoát được khỏi vai diễn, đây vẫn là lần đầu tiên từ trước đến giờ anh ta gặp phải, nói ra e rằng sẽ bị người khác cười cho chết mất.

Tổng Từ Bạch đi về vị trí nghỉ ngơi của mình, cầm lấy chai nước uống một ngụm, để bản thân tỉnh táo lại một chút.

Chỗ Diệp Thiên Hạ nghỉ ở ngay bên cạnh, cô cười trêu:

- Dựa vào thị lực 1.5 của mình, tôi nhìn thấy rõ ràng, vừa nãy đạo diễn hô ‘Cắt’, anh vẫn chưa thoát ra khỏi nhân vật nhé.

Hai người hợp tác nhiều lần, quan hệ rất tốt.

Tống Từ Bạch cười khỏ: Cô đừng cười tôi nữa. Có điều cô ấy thực sự diễn rất tốt, tôi ở bên cạnh xem cũng nhập vào cảnh quay luôn.

Chiều hôm qua Diệp Thiên Hạ không tới, hôm nay là lần đầu tiên cô thấy được diễn xuất của Nhạc Yên Nhi.

- Ôi kìa, có thể nhận được lời khen ngợi của Diệp ảnh hậu đúng là không dễ.
- Ghen tị hả? Yên tâm, anh diễn cũng rất tốt, chỉ là so sánh với nhau thì hơi kém hơn một tí tẹo thôi.

Tống Từ Bạch nhìn Nhạc Yên Nhi đang cùng trợ lý nói cười ở gần đó.

- Cô cảm thấy cô gái này thế nào? Diệp Thiên Hạ thu lại vẻ mặt vui đùa vừa rồi:
- Rất được, cô ấy là người mới khiến tôi kinh ngạc nhất trong hai năm qua.
- Tôi cảm thấy cô ấy là một diễn viên trời sinh.

Tống Từ Bạch tựa như đang suy nghĩ để tìm từ, chợt ngừng lại một lát, Giống cô lúc mới vào nghề năm năm trước. Giống tôi? Diệp Thiên Hạ nhướn mày.

Tống Từ Bạch cho rằng cô không vui khi có người nói người khác giống với mình, cười nói:

- Cô ghen tị hả? Cô ấy thật sự rất giỏi mà, ngoại hình khiến người khác bị hút hồn, diễn xuất cũng cực kì xuất sắc.

Diệp Thiên Hạ thấy Tống Từ Bạch hiểu lầm chỉ cười nhàn nhạt:

- Không, chỉ là tôi cảm thấy, cô ấy tốt nhất đừng giống mình, thiên phú của cô ấy rất tốt, hẳn là có thể đạt được vị trí cao hơn nữa.

Buổi tối khi trở về chỗ ở, cơ thể Nhạc Yên Nhi mềm nhũn nằm vật xuống giường.

Quay liên tục thật sự quá mệt mỏi, đòi hỏi chú ý và tập trung cao độ, đối với thể lực và tinh thần đều là sự thử thách cực lớn.

Cô vốn dĩ muốn nghỉ ngơi một lát rồi đi tắm, không ngờ mơ mơ màng màng ngủ quên mất.

Đến nửa đêm lúc cô tỉnh dậy, sờ soạng di động xem thời gian, lại phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ.

Là Dạ Đình Sâm gọi.

Nhìn thấy cái tên này, lòng Nhạc Yên Nhi thoáng co lại.

Cô vào đoàn phim đã ba ngày, chỉ có ngày đầu tiên gọi điện cho Dạ Đình Sâm báo bình an, còn lại hai ngày nay hẳn đều không liên lạc với cô.

Một mặt là vì bận rộn, mặt khác, cô muốn giữ chút khoảng cách với Dạ Đình Sâm.

Cô cảm thấy cách mà bản thân cùng Dạ Đình Sâm chung sống hơi có vấn đề, giống như cảm giác nguy hiểm theo bản năng của động vật, nhắc nhở rằng nếu cô còn tiếp tục như vậy sẽ rơi vào tay giặc mất.

Giờ phút này cô khẽ vuốt cái tên trên màn hình kia, trong lòng do dự, có cần gọi lại không? Thế nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, màn hình cảm ứng lại nhạy như vậy, chỉ vừa chạm nhẹ vào ba chữ Dạ Đình Sâm, điện thoại đã gọi đi rồi.

[Đang gọi Dạ Đình Sâm] WTF! Đừng mà! Nửa đêm nửa hôm rồi còn gọi cái gì chứ! Tóc Nhạc Yên Nhi cũng sắp đứng thẳng lên, cô nhảy dựng trên giường, tay chân luống cuống tắt điện thoại.

Không may là sau một tiếng “reng”

, di động đã kết nối rồi... Cô nhấn nút ngắt cuộc gọi lại thành nút mở loa ngoài.

- Alo.

Thanh âm trầm thấp từ tính của đàn ông từ loa điện thoại vang lên, trong căn phòng trống trải lại có vẻ gọi cảm lạ thường.

Nhạc Yên Nhi nuốt nước bọt, mang tâm thế thò đầu là một đao mà rút đầu cũng là một đao, quyết tâm tìm chết, nghe máy.

Alo. Mới kết thúc sao? Cô quay phim đều muộn vậy à? Dạ Đình Sâm quét mắt nhìn đồng hồ báo thức, thấy kim đồng hồ đã sắp chỉ đến số 2, lông mày nhíu lại, trong giọng nói cũng mang vẻ không hài lòng.

- Không phải, tôi đã về từ lâu rồi, thấy hơi mệt nên ngủ một lúc, vừa mới tỉnh dậy.

Nhạc Yên Nhi vội vàng giải thích.

Lông mày Dạ Đình Sâm vẫn chưa giãn ra.

- Tôi có thể nói với đoàn phim một tiếng, quay cảnh của cô trước để cô có thể về nghỉ ngơi sớm hơn.

- Đừng đừng đừng, thật sự không cần đâu, tôi quay theo sắp xếp của đoàn phim là được rồi, không hề vất vả một chút nào, anh đừng có gọi cho đoàn phim đấy.

Đùa à, vốn dĩ cô vượt qua người khác nhận được vai nữ hai, trong đoàn phim đã có rất nhiều người không vừa mắt rồi, nếu Dạ Đình Sâm ra mặt, chẳng phải là thừa nhận tin đồn cô bị bao nuôi hay sao? Thấy thái độ Nhạc Yên Nhi kiên quyết, Dạ Đình Sâm cũng không kiên trì nữa.

Lúc nào có thể nghỉ ngơi? Thứ hai, thứ ba tuần sau không có cảnh quay, có thể nghỉ hai ngày.

- Tôi bảo tài xế đến đón cô.

Nhạc Yên Nhi sửng sốt, hỏi theo bản năng:

- Xảy ra chuyện gì sao? Không có chuyện gì thì chẳng lẽ cô không định trở về sao? Dạ Đình Sâm không hài lòng, nuốt hai chữ “Không có”

trong miệng xuống, thản nhiên nói:

- Gia tộc đã phái người đến rồi, không biết họ sẽ làm gì, có lẽ sẽ đến biệt thự tìm hiểu, nếu bà xã tôi không lúc nào ở nhà thì phải khiến họ tin như thế nào đây? Nhạc Yên Nhi không dám làm chậm trễ chuyện quan trọng, gật đầu nói:

- Được, thứ hai thứ ba tôi sẽ về.

Thương cô ngày mai còn phải quay phim, Dạ Đình Sâm tuy muốn nghe giọng cô thêm một lúc nhưng vẫn kiềm chế bản thân lại: Vậy cô ngủ tiếp đi, ngủ ngon. Ngủ ngon Xem thêm...

47. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 47: Diễn Xuất Tốt Thực Sự

Ngày hôm sau chính là cảnh diễn đôi giữa Nhạc Yên Nhi và Diệp Thiên Hạ.

Trong White Lover, Ôn Tố Tố và Thẩm An Nhã lúc nhỏ bị bế nhầm, đến 14 tuổi mới được đổi lại, còn cùng yêu một người đàn ông, quan hệ vô cùng rắc rối.

Vì vậy mỗi lần Ôn Tố Tố gặp Thẩm An Nhã đều là tình tiết quan trọng.

Đạo diễn hô một tiếng “Action”

, hai người nhanh chóng nhập vai.

Trong căn nhà trọ đơn sơ, một tiếng đập cửa vang lên.

Thẩm An Nhã vừa tắm xong, đang lau khô tóc, không nhìn mắt mèo liền mở cửa.

Ôn Tố Tố mặc một bộ đồ trắng đứng bên ngoài.

Thẩm An Nhã nhanh chóng lạnh mặt:

- Sao cô biết tôi ở đây? Cô tới làm gì? Về mặt Ôn Tổ Tổ hơi căng thẳng, cô cắn môi, chỉ vào trong phòng, nhìn Thẩm An Nhã với ý dò hỏi.

Cô đang hỏi có thể vào bên trong nói chuyện không.

Thẩm An Nhã thoáng do dự, cảm nhận được ánh mắt tò mò của hàng xóm, cuối cùng vẫn tránh người ra.

- Vào đi.

Hai người ngồi xuống ghế sofa, một trái một phải, giống như tư thế đối đầu không phân cao thấp.

Ngón tay thon dài trắng nõn của Ôn Tổ Tổ múa lượn qua lại, khua khoắng thủ ngữ.

Thẩm An Nhã vừa nhìn thấy cô sẽ nghĩ ngay đến những chuyện không vui trước kia, căn bản là không nhìn nữa, liền bực mình nói:

- Cô đừng khoa tay múa chân nữa, tôi không hiểu.

Ôn Tổ Tổ cũng không tức giận, vẫn luôn mang vẻ mặt dịu dàng bình thản, cô lấy một quyển sổ nhỏ và chiếc bút từ trong túi ra, viết:

- Là anh Vĩnh Hạo nói cho tôi biết cô ở đây.

Thẩm An Nhã vừa nhìn thấy câu này, sắc mặt liền lạnh đi.

- Tôi đã nói rõ ràng với An Vĩnh Hạo rồi, bảo anh ta đừng quấy rầy cuộc sống của tôi, mấy người bọn cô đều là đám nhà giàu không hiểu sự đời, tôi không muốn dây dưa gì với các người nữa.

Chuyện giữa tôi và mấy người đã là chuyện từ mười năm trước, tôi đã quên từ lâu rồi, cũng xin mấy người đừng có ép tôi nhớ lại mãi nữa.

Ôn Tổ Tổ hơi luống cuống, viết nhanh trên mặt giấy.

- Không phải tôi muốn làm phiền cô, tôi tới tìm cô là vì có một số việc.

Thẩm An Nhã khoanh hai tay lại, bày ra tư thế kháng cự.

- Vậy nói đi, cô Ôn, cô đến tìm tôi có chuyện gì.

Ôn Tổ Tổ lấy ra một gói to từ trong túi, bên trong có một thứ vuông vắn.

Cô viết:

- Tôi nghe nói cô còn chưa trả hết khoản nợ vay vốn sinh viên, đây là chút tấm lòng của tôi.

Ánh mắt Thẩm An Nhã nhìn chằm chằm mặt Ôn Tổ Tổ, sự trào phúng trong đôi mắt từ từ tràn ra, cuối cùng hóa thành một nụ cười lạnh.

Cô Ôn, cô và cha của cô quả thực giống hệt nhau. Hai mươi tư năm trước, bà Ôn biết con gái mình không thể nói, lén lút trao đổi một đứa trẻ khác trong bệnh viện.

Mười năm trước, bà Ôn trước khi mất mới nói ra sự thật, ông Ôn ngay lập tức hoảng hốt cố hết sức tìm cô về.

Những kẻ có tiền như mấy người đều ích kỷ như vậy sao? Mấy người muốn, tôi liền họ Ôn, mấy người không muốn, tôi liền họ Thẩm, chỉ vì tôi nghèo, tôi không có được huyết thống cao quý của những kẻ có tiền như mấy người, tôi liền đáng bị mấy người sỉ nhục sao! Thẩm An Nhã nói xong câu cuối cùng, kích động đứng bật dậy.

Nét mặt Ôn Tổ Tổ cuống cuống, nhưng cô không thể nói, chỉ có thể cầm sổ và bút vội vã viết.

Nhưng Thẩm An Nhã căn bản không hề muốn nhìn xem cô viết gì, chỉ mở gói to trên bàn ra, lấy ra một xấp tiền.

- Tiền đúng là thứ tốt, ông Ôn năm đó cũng cho cha tôi một khoản tiền, cha tôi liền vô cùng biết ơn mà rời đi.

Hôm nay cô cũng cho tôi một khoản là muốn cái gì đây? Muốn xóa sạch sự áy náy của mấy người đối với tôi sao?

- Ôn Tổ Tổ, tôi nói cho cô biết, không! thể! nào! Thẩm An Nhã bỗng nhiên bùng nổ, hung hãn vút tiền trong tay lên người Ôn Tổ Tổ.

- Ôn Tổ Tổ! Cầm tiền của cô rồi cút đi! Tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ tha thứ cho nhà họ Ôn! Đây là tội ác mà nhà họ Ôn mấy người tạo ra, mấy người xuống địa ngục mà trả đi! Ôn Tổ Tổ hơi nghiêng người đi, mặc kệ những tờ tiền màu đỏ đập vào mặt, nhắm mắt yên lặng chấp nhận, chỉ là khóe mắt chảy ra một giọt lệ, xuôi xuống hai bên má.

- Cắt! Đoạn này xong! Đạo diễn Lộ nhìn cảnh trong máy quay, ánh mắt sáng lên, không thể nhìn được mà vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

- Quá hay! Hoàn mỹ! Cảm xúc của Thiên Hạ bùng nổ cực kỳ đúng lúc.

Diệp Thiên Hạ và Nhạc Yên Nhi đi ra, nói lời cảm ơn với đạo diễn:

- Cảm ơn đạo diễn.

Đạo diễn Lộ cười ha hả nói:

- Hơn nữa giọt nước mắt kia của Yên Nhi không có trong kịch bản, là cô tự thể hiện lúc quay đúng không, rất tốt, đã đẩy cảm xúc lên một cao trào mới.

Hai cô phối hợp thật sự rất ăn ý! Nhạc Yên Nhi trả lời khiêm tốn:

- Là chị Thiên Hạ diễn tốt, có chị ấy dẫn dắt, cảm xúc của tôi cũng cứ thế mà tự nhiên toát ra.

Diệp Thiên Hạ nhận lấy hai chai nước khoáng trong tay trợ lý, đưa cho Nhạc Yên Nhi một chai:

- Em cũng đừng khen chị nữa, chị cũng sắp phồng mũi rồi đây.

Sau đó hai người phối hợp cực kỳ ăn ý, buổi quay hôm nay rất thuận lợi, gần như tất cả đều chỉ quay một lần là qua, kết thúc công việc sớm hai tiếng.

Nhân viên đều rất vui vẻ, luôn miệng nói cảm ơn Diệp Thiên Hạ.

- Cảm ơn chị Thiên Hạ.

Không ai nhắc đến Nhạc Yên Nhi.

Nhưng Nhạc Yên Nhi cũng không để ý, vốn dĩ Diệp Thiên Hạ là ảnh hậu, vừa xuất sắc vừa nổi tiếng, mà Nhạc Yên Nhi vẫn là người mới, còn vì vấn đề vai diễn mà phải nhận nhiều lời không hay, bị cố ý bỏ quên cũng rất bình thường.

Ngược lại Diệp Thiên Hạ lại để ý đến việc này, sợ Nhạc Yên Nhi cảm thấy bị lạnh nhạt, liền chủ động đi qua nói chuyện cùng cô.

- Một không? Nhạc Yên Nhi mỉm cười:

- Có ạ, nhưng lại có cảm giác rất thỏa mãn.

Diệp Thiên Hạ cũng cười:

- Chị cũng cảm thấy rất thoải mái, diễn cùng với người có thực lực tương đương thật sự rất tuyệt vời.

- Điều là chị Thiên Hạ dẫn dắt tốt ạ.

- Đừng nói như thế, nếu em giống như ai đó, chị cũng không dẫn dắt nổi em đâu.

Diệp Thiên Hạ nháy mắt với Nhạc Yên Nhi.

Thế này là đã nghe được chuyện An Tri Ý ở phim trường ngày hôm qua.

Không ngờ tính cách Diệp Thiên Hạ ngoài đời lại đáng yêu như thế, Nhạc Yên Nhi bật cười:

- Chị nói cũng phải.

Bầu không khí rất tốt, nên Diệp Thiên Hạ liền thuận miệng nói:

- Đừng để ý đến thái độ của họ, giới giải trí chính là nơi gió chiều nào theo chiều ấy nhất thế giới này, ai cũng nịnh nọt người mạnh, bắt nạt kẻ yếu, nếu tức giận vì họ, chắc chắn sẽ phiền não chết mất.

Nhạc Yên Nhi lắc đầu:

- Em không để ý thái độ của họ đâu.

Diệp Thiên Hạ cẩn thận quan sát vẻ mặt Nhạc Yên Nhi, thấy cô thật sự không hề để ý, cười nói:

- Tâm tính của em tốt hơn chị khi mới vào nghề nhiều lắm, lúc ấy tình trạng của chị còn tệ hơn em nhiều, ai cũng khinh thường, chị phải kìm nén cơn tức, thề rằng nhất định phải đạt được thành tựu, bây giờ nghĩ lại, chỉ có bản thân là cứ mãi cố chấp thôi.

Những lời này có thể coi là rất thân thiết, Diệp Thiên Hạ sẵn lòng nói với cô, đích xác là có ý tốt.

Hai người tán gẫu thêm một lát, trợ lý liền có việc gọi Diệp Thiên Hạ đi.

Nhạc Yên Nhi ngồi một lúc, thấy mọi người trong phim trường đã đi gần hết, bèn gọi Diệp Hiểu Như: Hiểu Như, chúng ta cũng về thôi. Được. Hai người còn chưa đi tới cửa đã có người gọi lại.

- Chờ đã cô Nhạc, cô Nhạc.

Cô quay đầu, thấy nhân viên hậu trường đang thở hồng hộc chạy tới.

Tiểu Trương, có chuyện gì sao? Cô Nhạc, cô Diệp để quên kịch bản, cô ở cùng tầng với cô ấy nên mang về hộ cho cô ấy nhé.

Xem thêm...

48. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 48: Bí Mật Của Diệp Thiên Hạ

Nói xong, cậu nhân viên đưa kịch bản trong tay cho cô.

Tất cả diễn viên đều ở trong khách sạn của khu nghỉ dưỡng, nhưng các diễn viên ở một mình thì đều cùng một tầng, cũng tiện đường đưa trả kịch bản cho Diệp Thiên Hạ.

Nhạc Yên Nhi cầm lấy kịch bản, nói: Được, lát nữa tôi sẽ đưa cho chị ấy. Cảm ơn cô Nhạc. Nhạc Yên Nhi cũng không nán lại nữa, trở về khách sạn cùng Diệp Hiểu Như, cô không kịp về phòng mình đã lập tức đi đến phòng Diệp Thiên Hạ.

Cô ở phòng 1003, nếu như nhớ không nhầm thì Diệp Thiên Hạ ở phòng 1006.

Đến trước cửa phòng 1006, Nhạc Yên Nhi đang giơ tay chuẩn bị gõ cửa, đột nhiên nghe thấy tiếng nói ở bên trong.

- Được rồi, em cũng yêu anh.

Giọng nói dịu dàng mềm mại, là tiếng của Diệp Thiên Hạ.

Nhạc Yên Nhi sửng sốt, động tác trên tay ngừng lại, cô liếc sang Diệp Hiểu Như, thấy vẻ mặt cô ấy cũng thực sốc.

Khi Diệp Thiên Hạ tham gia các hoạt động, luôn nói rằng bản thân vào giới được năm năm vẫn chưa từng yêu đương.

Chỉ là giọng điệu này cùng câu “Em yêu anh”

kia dù sao cũng không thể tùy ý nói với bạn bè đúng không? Nhạc Yên Nhi ra hiệu cho Diệp Hiểu Như, hai người đi về phòng Nhạc Yên Nhi trước.

Vừa vào cửa, Diệp Hiểu Như không nhịn được liền nói:

- Trời ạ, Diệp Thiên Hạ cũng có thể yêu đương hả, nghe giọng điệu lúc này của cô ấy thì hình như còn yêu lâu rồi á.

Nhạc Yên Nhi vội vã “Xuyt”

rồi nói:

- Chị nói nhỏ thôi, cẩn thận bị người khác nghe thấy đấy.

Diệp Hiểu Như che miệng, vội vàng gật đầu.

Sau đó thấp giọng nói: Yên Nhi, vậy chúng ta làm thế nào đây? Còn có thể làm sao nữa, giả vờ không biết thôi, chị Diệp nổi tiếng như vậy, không muốn tiết lộ chuyện tình cảm của mình cũng dễ hiểu mà.

- Vậy làm gì với kịch bản đây? Không biết cô ấy gọi điện thoại xong chưa nữa.

Nhạc Yên Nhi đợi năm phút sau mới gọi điện cho Diệp Thiên Hạ.

Bên kia nghe máy rất nhanh:

- Alo, Nhạc Yên Nhi à? Nhạc Yên Nhi giả vờ như không có chuyện gì nói:

- Chị Thiên Hạ, vừa này chị để quên kịch bản ở trường quay, nhân viên ở đó bảo em tiện đường mang về cho chị, khi nào chị tiện em mang sang chỗ chị nhé.

Ừ, cảm ơn em lắm, để chị bảo trợ lý đến chỗ em lấy nhé. Vâng ạ. Trợ lý của Diệp Thiên Hạ chẳng mấy chốc đã tới lấy kịch bản.

Nhạc Yên Nhi lại nhắc Diệp Hiểu Như thêm một lần nữa:

- Hiểu Như, chị cũng là lão làng trong giới rồi, biết chừng mực, những lời nghe được hôm nay nhất định không thể truyền ra.

- Yên tâm đi Yên Nhi, chị hiểu mà, sẽ không gây thêm phiền toái cho em đâu.

Vì đều là những diễn viên có thực lực nên tuần đầu việc quay phim rất suôn sẻ, sau khi Nhạc Yên Nhi giảm bớt sự áp bức đối với An Tri Ý thì diễn xuất của cô ta cũng có thể tạm chấp nhận được.

Có lẽ vì vụ việc kem nền đã gõ lên hồi chuông báo động trong lòng An Tri Ý nên lần nào cô ta cũng quắc mắt trừng Nhạc Yên Nhi, song tuần này cô ta cũng không dùng thêm thủ đoạn gì.

Chẳng mấy chốc đã đến thứ hai, cũng là ngày Nhạc Yên Nhi được nghỉ.

Tài xế mà Dạ Đình Sâm phái đến đã đến khu nghỉ dưỡng từ sáng sớm, lần này lại không lái mấy chiếc xe đắt tiền mà chỉ là một chiếc Audi bình thường, trái lại khiến Nhạc Yên Nhi thở phào.

Khu nghỉ dưỡng và biệt thự Hoàng Đình một Nam một Bắc nên tài xế phải đi xuyên qua cả thành phố A, lúc Nhạc Yên Nhi đến biệt thự thì đã là buổi chiều.

Khi quản gia Thắm ra mở cửa thì vô cùng kinh ngạc:

- Thiếu phu nhân, sao cô đã về rồi? Nhạc Yên Nhi bước vào:

- Dạ Đình Sâm bảo cháu về ạ, anh ấy không có nhà sao chú? Quản gia Thắm bỗng hiểu ra, chẳng trách rõ ràng thiếu gia không có việc gì lại đợi ở nhà cả một buổi sáng, đã thế càng chờ tâm tình càng không xong nữa.

- Thưa thiếu phu nhân, cả buổi sáng thiếu gia vẫn chờ thiếu phu nhân về, nhưng một tiếng trước có chút việc đột xuất cần xử lý nên thiếu gia đã đến công ty rồi.

Nhạc Yên Nhi gật đầu:

- Anh ấy không có nhà cũng không sao đâu ạ.

Mợ Trần đâu chú? Có thể làm cho cháu bát mì được không, cháu sắp đói chết rồi.

Nét mặt quần gia Thắm rất ảo não.

- Chuyện này...

thừa thiếu phu nhân, vợ Trần và vợ Trương cùng đi mua đồ ăn rồi, không có nhà.

Không phải các chị ấy hay đi mua đồ vào thứ năm sao, hôm nay mới thứ hai đã đi rồi. Thừa thiếu phu nhân, một tuần nay thiếu phu nhân không ở nhà, thiếu gia cũng không về nhà dùng cơm, cho nên trong nhà không chuẩn bị nhiều nguyên liệu.

Giữa trưa hôm nay thiếu gia về ăn cơm, vợ Trần đoán có lẽ buổi tối thiếu gia sẽ về nhà nên tranh thủ buổi chiều đi mua đồ ăn.

Nhạc Yên Nhi hơi ngạc nhiên, Dạ Đình Sâm không ăn cơm ở nhà? Không đúng, trước đây không phải ngày nào hắn cũng về nhà ăn cơm sao? Dù buổi trưa không về thì buổi tối cũng về ăn mà.

Nghe ý của quần gia Thắm, hình như hắn không hề ăn bữa cơm nào ở nhà.

Nhạc Yên Nhi sẽ không tự luyến đến mức cho rằng chuyện đó là vì mình không ở nhà, chỉ đoán là do gần đây công việc của Dạ Đình Sâm quá bận thôi.

Ọc... Bụng của Nhạc Yên Nhi đột nhiên réo một tiếng.

Quần gia Thắm như gặp phải kẻ địch mạnh, lập tức nghiêm túc nói:

- Tôi sẽ gọi cho vợ Trương và vợ Trần, bảo họ về ngay.

Nhạc Yên Nhi xấu hổ gần chết, vội vàng xua tay: Không cần phiền vậy đâu ạ, để cháu tự đi nấu bát mì là được. Thế sao được, nữ chủ nhân quý tộc Anh quốc tuyệt đối không thể bước vào phòng bếp... Quần gia Thắm còn chưa nói xong, liền trở mắt nhìn Nhạc Yên Nhi đi vào bếp.

- Không sao, cháu cũng đâu phải quý tộc Anh quốc.

Nhưng thiếu gia phải mà! Quần gia Thắm thoáng chốc cảm thấy mình thật có lỗi với lão gia và phu nhân, thực có lỗi với tước vị cha truyền con nối của nhà họ Dạ.

Trời ạ, sao có thể để cho nữ chủ nhân bước vào phòng bếp, quần gia như ông thật vô dụng! Trước mặt những người bạn quần gia khác cũng không ngẩng đầu dậy được nữa rồi...

Nhạc Yên Nhi không biết được nội tâm của quần gia Thắm lại phong phú như thế, cô đi thẳng vào bếp, mở tủ lạnh ra.

Sau đó cô lập tức hiểu được vì sao vợ Trần phải vội vàng đi mua đồ ăn vào buổi chiều.

Trong tủ lạnh ngoài trứng gà thì cũng chỉ có mấy quả cà chua.

Quy củ nhà họ Dạ rất nghiêm khắc, nguyên liệu nấu ăn lâu nhất chỉ có thể để hai ngày, nhìn tủ lạnh trống không như vậy là có thể biết được Dạ Đình Sâm đã mấy ngày không về nhà ăn cơm rồi, vì thế mấy ngày nay người làm trong nhà đều ăn uống rất qua loa.

Hết cách rồi, Nhạc Yên Nhi thực sự rất đói nên bèn lấy cà chua và trứng gà ra chuẩn bị nấu.

Vừa rửa xong cà chua, lúc định thái ra thì ngoài phòng khách vang lên tiếng mở cửa.

Thiếu gia đã về rồi ạ. Ừm, thiếu phu nhân đâu? Thiếu phu nhân... đang... nấu cơm... Giọng nói của Dạ Đình Sâm bỗng lạnh đi: Chú để nữ chủ nhân nấu cơm? Tôi... tôi... Quần gia Thắm bị cơn tức của Dạ Đình Sâm làm cho lắp bắp.

Không ngờ vì việc nhỏ này mà làm ảnh hưởng đến quần gia Thắm, Nhạc Yên Nhi còn chưa kịp bỏ con dao trong tay xuống thì đã thò đầu ra, nói với Dạ Đình Sâm:

- Dạ Đình Sâm, anh đừng trách quần gia Thắm, là vì tôi đói quá nên mới nấu chút đồ để ăn thôi.

Dạ Đình Sâm nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, sắc mặt thoáng dịu đi, lạnh lùng liếc quần gia Thắm một cái, cũng đi đến phòng bếp.

Quản gia Thắm muốn ngăn lại nhưng bị nhìn đến mức không dám nói gì nữa.

Được rồi được rồi, ông có thể lấy cái chết để tạ tội rồi.

Không ngăn được thiếu phu nhân vào bếp, giờ ngay cả thiếu gia! Thiếu gia tôn quý của ông cũng đi vào phòng bếp rồi! Xem thêm...

49. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 49: Tôi Đang Bầu Bận Với Cô

Dạ Đình Sâm không bận tâm mà đi thẳng vào bếp, nhìn thấy cô gái nhỏ mặc tạp dề đứng trước thớt bận bịu, ánh mắt hắn trở nên dịu dàng.

Đang làm gì vậy? Mỳ trứng gà cà chua, anh có muốn ăn không? Tôi làm thêm cho anh một bát. Thực ra Dạ Đình Sâm đã ăn trưa rồi, nhưng Nhạc Yên Nhi hỏi hắn như vậy thì hắn lại không nhận được mà nói:

- Được.

Nhạc Yên Nhi vui vẻ thái cà chua thành hai nửa, tự cầm lấy một nửa ném một miếng, ánh mắt sáng lên:

- Ừm, rất ngọt đó, anh thử xem.

Nói xong liền đưa nửa quả cà chua còn lại cho Dạ Đình Sâm.

Dòng nước đỏ tươi chảy xuôi theo ngón tay nõn nà của cô càng làm nổi bật làn da trắng như ngọc.

Yết hầu Dạ Đình Sâm khẽ chuyển động lên xuống.

Thật ra hắn muốn ném thử bàn tay nhỏ mềm mại kia hơn.

Có điều hắn vẫn nhận lấy cà chua, học theo dáng vẻ của Nhạc Yên Nhi, cắn một miếng.

Nếu quản gia Thắm nhìn thấy cảnh này thì có lẽ sẽ thật sự phát điên mất.

Vừa đứng vừa ăn, lấy tay cầm thức ăn, còn để nước dính trên miệng... Tất cả những điều này đều không phù hợp với cử chỉ, lễ nghi dùng bữa của giới quý tộc.

Bắt đầu từ khi Dạ Đình Sâm hiểu chuyện thì đã được thầy giáo lễ nghi tốt nhất Anh quốc dạy dỗ, mỗi một cử động đều lộ rõ phong phạm, ở xã hội thượng lưu Anh quốc, hắn chính là tiêu chuẩn cho lễ nghi quý tộc.

Không có bất kỳ ai có thể ngờ được rằng Dạ Đình Sâm lại có ngày đứng trong phòng bếp dùng tay ăn cà chua sống.

Thế nhưng Dạ Đình Sâm lại không hề thấy có gì không ổn.

Thậm chí còn cho rằng tất cả đều là đương nhiên, trong phòng bếp ấm áp, thức ăn nóng hổi, người con gái tươi cười rạng rỡ, dường như chính là bản chất của cuộc sống gia đình.

Hắn hơi phân tâm, nước trong nồi đã sôi, sương mờ vẫn vút bay lên, hiện ra gương mặt cô tựa như mộng ảo.

Nhạc Yên Nhi chun mũi, cảm thấy có sợi tóc rơi xuống, gãi nhẹ trên khuôn mặt ngựa ngựa.

Cô bèn quay lưng về phía Dạ Đình Sâm, nói:

- Dạ Đình Sâm, tóc tôi rơi xuống, anh vén ra sau tai giúp tôi với.

Dạ Đình Sâm nhượng mày, thế này thật sự là cậu còn không được ấy chứ.

Hắn tiến lên trước hai bước, tới gần cô, liền cảm nhận được hương thơm tràn ngập xoang mũi.

Ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng duỗi tới từ phía sau, nhẹ nhàng vén một sợi tóc lên, không biết có phải là ảo giác của Nhạc Yên Nhi không, nhiệt độ của ngón tay kia dường như chạm vào má cô.

Hai cánh tay kia quét qua vành tai cô, vén sợi tóc ra sau tai, lúc thu tay lại còn lướt nhẹ qua vành tai cô.

Nhạc Yên Nhi thấy mặt hơi nóng lên.

May mà bản thân quay lưng về phía hấn, hấn sẽ không nhìn thấy nét mặt đỏ bừng xấu hổ lúc này của mình.

Chẳng mấy chốc đã nấu xong mỳ, Nhạc Yên Nhi còn cho thêm chút rau vào, cà chua màu đỏ, trứng gà màu vàng, cộng thêm màu xanh của rau, màu sắc thoát nhìn kết hợp hài hòa, khiến nhìn là muốn ăn.

Dạ Đình Sâm giúp cô cùng bê đồ lên phòng ăn, quần gia Thắm nhìn thấy, thực sự là sợ tới mức hồn vía lên mây.

- Thiếu gia, tay của ngài làm sao có thể làm những chuyện như thế này được chứ? Để tôi bê! Ánh mắt Dạ Đình Sâm nhìn ông có phần không kiên nhẫn: Tránh ra. Thiếu gia... Dạ Đình Sâm lạnh lùng nhìn ông, ngay cả nói chuyện cũng lười.

Quần gia Thắm ngậm ngùi lui ra.

Hai người ngồi hai đầu bàn ăn, giống như những lần dùng bữa trước.

Cảm giác quen thuộc trở lại, Nhạc Yên Nhi mới thấy thật sự rất lâu không ăn cơm cùng Dạ Đình Sâm rồi.

Nhạc Yên Nhi đã đói gần chết từ lâu, nhồm nhoàm ăn hai miếng mới thở dài thỏa mãn.

Nhưng Dạ Đình Sâm ở bên kia thì sao, tay áo sơ mi xắn lên, lộ ra chiếc đồng hồ Thụy Sĩ tinh xảo, ngay cả động tác cầm đũa cũng vô cùng tao nhã ung dung, tựa như thứ bày trước mặt không phải là một bát mỳ trứng gà cà chua sơ sài mà là món ăn Pháp đắt tiền vậy.

Nghĩ đến tương ăn của mình, Nhạc Yên Nhi hơi xấu hổ.

- Dạ Đình Sâm, mùi vị thế nào? Nhạc Yên Nhi hỏi với vẻ mong chờ.

- Rất ngon.

Dạ Đình Sâm cười có ý khen ngợi.

Nhạc Yên Nhi lập tức lộ ra vẻ mặt đắc ý.

- Tay nghề của tôi được chứ, từ hồi nhỏ tôi đã biết nấu cơm rồi.

Lúc đó công việc của mẹ tôi rất bận, không chăm sóc tôi thường xuyên được, khi còn nhỏ thì cọ cơm nhà này một chút, cọ cơm nhà kia một chút, nhưng lớn hơn ít nữa thì tự học nấu ăn.

Nếu như không làm diễn viên rất có thể tôi đã đi làm đầu bếp rồi.

- Làm đầu bếp không tốt.

Nhạc Yên Nhi ngạc nhiên: Vì sao? Rất vất vả. Thực ra còn một câu nữa hấn chưa nói ra.

Hấn không muốn những người khác có thể ném thữ tay nghề của cô, hấn hy vọng cô chỉ nấu cho một mình hấn ăn.

Hai người chẳng bao lâu đã ăn xong, Nhạc Yên Nhi đứng dậy dọn dẹp bát đũa chuẩn bị đi rửa bát, nhưng lại có một đôi bàn tay to lớn từ sau lưng vươn tới, nhận lấy bát đũa trong tay cô.

Nhạc Yên Nhi ngẩn người, bát đũa đã bị cầm đi mất.

Dạ Đình Sâm, anh làm gì vậy? Để tôi rửa, cô nghỉ ngơi một lát đi. Chủ tịch tập đoàn đế quốc LN rửa bát?! Cô vừa nghĩ đến hình ảnh này liền cảm thấy không thể tiếp nhận được.

- Đứng đứng đứng, để tôi đi cho, đại thiếu gia địa vị cao quý như anh liệu có biết rửa bát không? Nhưng Dạ Đình Sâm vẫn không đưa bát cho cô:

- Người nấu cơm không cần phải rửa bát.

Nhạc Yên Nhi cảm thấy tâm trạng quả thực rất khó tả.

Dạ Đình Sâm lúc nào cũng giống như một bông hoa cao ngạo lạnh lùng không nhiễm bụi trần, không biết khói lửa nhân gian, sao bây giờ lại có thể hiểu lý lẽ như vậy chứ? Lúc quản gia Thẩm nhìn thấy thiếu gia của mình đang tranh rửa bát cùng thiếu phu nhân thì cả người chịu sự kích thích lớn nhất ngày hôm nay.

Đầu có thể đứt! Máu có thể chảy! Nhưng tôn nghiêm của quý tộc không thể mất!

- Thiếu gia! Ngài không thể rửa bát! Xin ngài đấy, để tôi rửa cho! Quản gia Thẩm đứng chắn trước cửa bếp, vẻ mặt kiên quyết, quả thực mang khí thế “không để tôi rửa bát tôi sẽ đâm đầu chết ngay tại đây”

Lần này Dạ Đình Sâm không cố chấp nữa, hắn đưa bát cho ông.

- Rửa sạch một chút.

Quản gia Thẩm rửa bát mà lệ nóng tuôn trào.

Ông đã tạo nghiệt gì chứ, người kế thừa dòng dõi quản gia Anh Quốc lâu đời nhất như ông lại phải rửa bát đĩa trong bếp.

Ăn cơm xong, Nhạc Yên Nhi hỏi Dạ Đình Sâm:

- Buổi chiều anh còn có việc không? Dạ Đình Sâm do dự một lát, rồi vẫn thành thực gật đầu:

- Có.

Hôm nay là thứ hai, thật ra hắn rất bận.

Thế nhưng hắn rất lưu luyến giờ khắc ấm áp này, bỗng dưng có thứ cảm giác không nở đi.

Nhạc Yên Nhi thoải mái xua tay:

- Vậy anh cứ đi bận việc của anh đi, tôi tìm phim xem.

Nói xong cô bèn ngồi lên ghế sofa, tìm một bộ phim hài thập niên 90 trên mạng rồi xem.

Dạ Đình Sâm thoáng suy tư rồi lên tầng, vào thư phòng lấy ra một chiếc laptop, tiếp đó hắn ngồi xuống sofa trong phòng khách bắt đầu xử lý công việc.

Nhạc Yên Nhi hơi ngẩn ra.

Tôi thế này sẽ không làm ảnh hưởng đến anh chứ? Sẽ không. Thấy Dạ Đình Sâm trả lời dứt khoát như vậy, Nhạc Yên Nhi cũng chỉ đành thả lỏng người.

Ánh mắt của cô luôn không tự chủ được mà bay tới trên người Dạ Đình Sâm, phim cũng chẳng xem kỹ.

Thế nhưng khi cô bỏ lỡ tình tiết trong phim nên không hiểu nội dung, Dạ Đình Sâm dù không ngẩng đầu lại vẫn có thể lập tức nói ra.

Nhạc Yên Nhi kinh ngạc không nói nên lời:

- Dạ Đình Sâm, rốt cuộc anh đang làm việc hay là đang xem phim thế, sao còn xem kỹ hơn cả tôi nữa.

Tay Dạ Đình Sâm gõ một hàng chữ trên máy tính, hắn ngẩng đầu nhìn cô, trên người mang theo ánh sáng khiến người khác không thể rời mắt.

- Tôi đang bầu bạn với cô.

Nhìn vào gương mặt đẹp đến vô lý kia, trái tim Nhạc Yên Nhi không nhịn được mà đập như trống dồn Xem thêm...

50. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 50: Em Thích Anh

Quản gia Thắm xuất hiện đúng lúc, phá tan bầu không khí mập mờ trong phòng.

- Thiếu gia, Âu thiếu gửi tặng ngài một chai rượu vang.

Ánh mắt Dạ Đình Sâm rời khỏi máy tính, khẽ nhíu mày:

- Nó tặng rượu vang làm gì? Trong biệt thự có tủ đựng rượu, nhưng bình thường Dạ Đình Sâm không thích uống, hẳn luôn cho rằng uống rượu sẽ làm con người mất bình tĩnh.

Hắn cũng không phải Âu Duyên Tây, không có rượu thì như người mất hồn.

Âu Duyên Tây tặng hẳn rượu làm gì?

- Thưa thiếu gia, Âu thiếu nói là rượu ngon mới có được nên muốn chia sẻ với ngài, Âu thiếu còn gửi cho ngài một lời nhắn.

Nói đến cuối, quản gia lúng túng hắng giọng.

Thấy phản ứng đó của ông, Dạ Đình Sâm không cần nghĩ cũng biết, trên tờ giấy nhắn kia chắc chắn không viết lời tốt đẹp gì.

Mang đến đây. Vâng. Quản gia cung kính mang cả rượu và giấy nhắn qua.

Dạ Đình Sâm mở tờ giấy ra trước, không phải mấy lời dông dài gì, chỉ có hai dòng chữ rồng bay phượng múa.

‘Anh cả, hưởng thụ một đêm chuẩn choáng cùng chị dâu rồi mau mau sinh cho em một đứa cháu để chơi đùa nhé.’ Ha, không ngờ Âu Duyên Tây lại có tiến bộ, ngay cả từ cao cấp như “chuẩn choáng”

cũng biết dùng, còn tưởng rằng cậu ta đã bị tử sắc khoét rỗng não từ lâu rồi chứ.

Mở hộp ra, thứ mà Âu Duyên Tây đưa quả thật là rượu ngon, Inglenook năm 1941, một chai mười mấy vạn.

Dạ Đình Sâm đang định để quản gia Thắm mang rượu cất vào tủ thì đột nhiên lại cảm nhận được ánh mắt nóng rực đến từ Nhạc Yên Nhi.

Hắn rất hy vọng rằng ánh mắt đó là đối với hắn, nhưng đáng tiếc mục tiêu của cô lại là chai rượu vang trong tay hắn.

Thấy hắn nhìn sang, Nhạc Yên Nhi chớp mắt: Đây là Inglenook phải không? Phải. Dạ Đình Sâm cố ý nói một cách lạnh nhạt, còn vờ như muốn đưa hộp đựng rượu cho quản gia.

Nhạc Yên Nhi lặng lẽ nuốt nước miếng.

Nói thật, đây thực sự là sở thích mà Nhạc Yên Nhi cực kỳ không muốn ai biết -

- thích uống rượu, đặc biệt là rượu vang.

Lúc cô thuê chung phòng với Dư San San, hai con sâu rượu còn thỉnh thoảng mua mấy chai rượu vang mở tiệc rượu mini, nhưng gần đây sống ở biệt thự Hoàng Đình, cô đã “tém tém”

lại rất nhiều, đã rất lâu cô không được uống giọt rượu nào rồi.

Nhìn thấy loại rượu vang cao cấp Inglenook này không thể không thấy thèm được.

- Muốn uống? Dạ Đình Sâm nhướn mày, khiến gương mặt vốn tinh xảo càng trở nên đẹp một cách xấu xa.

Nhạc Yên Nhi hơi do dự, dùng ngón cái và ngón trỏ tạo ra một khoảng cách nhỏ.

Muốn một chút chút. Ừ, Dạ Đình Sâm gật gật đầu,

- Vậy xem ra cũng chẳng muốn lắm, quản gia Thắm... Nhạc Yên Nhi thấy hắn muốn mang rượu đi thì sốt ruột, nghiêng hơn nửa người sang túm tay áo hắn.

- Muốn uống muốn uống.

Haizz, ánh mắt cũng sắp sáng rực rồi còn giả bộ.

Dạ Đình Sâm nhìn cô một cái với ý sâu xa, sau đó nói nốt câu nói vừa rồi:

- ... Quần gia Thắm, đi mở rượu.

Quần gia Thắm ở bên cạnh cổ kìm khóe miệng nhin cười, nghiêm mặt nói:

- Vâng.

Quần gia Thắm cầm chai rượu đi, ánh mắt khao khát của Nhạc Yên Nhi liền dán chặt vào bóng dáng ông mãi cho đến lúc đến khúc rẽ.

Trong lòng Dạ Đình Sâm hơi khó chịu.

Từ trước đến nay cô chưa từng nhìn hắn với ánh mắt như thế.

Nếu Âu Duyên Tây mà biết được suy nghĩ trong lòng Dạ Đình Sâm, chắc chắn sẽ cười đến mức lăn từ sofa xuống đất, hơn nữa sẽ không hề do dự mà giẫm cạy:

- Dạ đại thiếu gia, anh còn ghen tị với một chai rượu vang nữa ư? Động tác của quần gia Thắm rất nhanh, ông mở chai rượu ra, còn lấy luôn hai ly thủy tinh.

Nhạc Yên Nhi cùng Dạ Đình Sâm cầm ly trong tay, quần gia Thắm đứng thẳng tắp, tao nhã rót rượu vào ly cho hai người.

Nhạc Yên Nhi khẽ lắc ly thủy tinh trong tay, khiến rượu trong ly xoay theo chiều kim đồng hồ, cô nhắm mắt ngửi thứ mùi hương say lòng người này, còn chưa uống đã thở ra đầy thỏa mãn.

- Rượu ngon.

Cô mở mắt ra, nhìn thấy trên thành ly thủy tinh có nhiều vết đỏ, hưng phấn nói:

- Wow, quả nhiên là rượu ngon, còn bám vách nữa.

Thông thường thì chỉ có loại rượu vang được làm ra từ nước nho nguyên chất, sau đó giữ trong thùng gỗ một thời gian dài, mới có thể lưu lại vết rượu khi lắc nhẹ ly, gọi là bám vách.

Đây là kiến thức chuyên môn, không phải người cực kỳ hiểu biết về rượu thì chưa chắc đã biết được.

Dạ Đình Sâm hết sức kinh ngạc nhìn Nhạc Yên Nhi:

- Không ngờ cô còn hiểu rõ về rượu vang.

Nhạc Yên Nhi kiêu ngạo hếch cằm:

- Đương nhiên rồi, mẹ tôi thích uống rượu vang nên từ nhỏ tôi đã uống cùng bà, đây là sở thích mười mấy năm của tôi.

Nhạc Yên Nhi khẽ nhấp một ngụm trước, ánh mắt lập tức phát sáng, Nồng đậm ngọt mềm, dư vị kéo dài vô hạn, Inglenook quả nhiên không tầm thường.

Nhạc Yên Nhi chẳng mấy chốc đã uống hết một ly, cô gơ chiếc ly lên nói với quần gia Thắm:

- Cho cháu thêm một ly nữa.

Lại uống hết — “Thêm một ly nữa.”

Rồi lại uống một hơi cạn sạch — “Thêm một ly nữa.”

Dạ Đình Sâm còn chưa uống hết một ly, Nhạc Yên Nhi đã uống ba ly.

Thấy cách uống của Nhạc Yên Nhi, Dạ Đình Sâm nhú mày:

- Rượu này tác dụng chậm nhưng rất mạnh.

Khuôn mặt Nhạc Yên Nhi đã hơi đỏ, cười tươi hơn bình thường nhiều, ánh mắt thì cong cong như trăng non.

- Không sao, có biết biệt danh của tôi hồi đại học là gì không? ‘Ngàn chén không say’! Một chai rượu vang sao có thể hạ gục tôi được.

Dạ Đình Sâm nhìn gương mặt tươi cười của cô, lời khuyên can cũng không thốt ra được, vẻ lạnh lùng nhất quán trong mắt cũng chỉ còn lại một mảnh dịu dàng.

Thôi vậy, cứ tùy cô ấy, dù sao cũng là ở nhà.

Hai người cứ thế uống rượu tới tận tối, bóng đêm bên ngoài dần dần bao phủ, khuôn mặt của Nhạc Yên Nhi cũng càng ngày càng đỏ, nhưng trái lại sự hào hứng càng cao hơn.

Nhạc Yên Nhi đột nhiên đứng trên ghế sofa gơ ly lên, vui vẻ nói: Dạ Đình Sâm, chúng ta lên ban công ngắm sao nhé! Xem cô say rồi kìa, ngắm sao cái gì nữa. Nhạc Yên Nhi đứng không vững, hơi nghiêng ngã, Dạ Đình Sâm vội đứng dậy, ôm lấy eo cô, đề phòng cô ngã xuống.

Ai ngờ cô liền thuận thế tựa vào trong lồng ngực hắn, ánh mắt long lanh nhìn hắn, nói khẽ:

- Ngắm sao đi, được không? Dáng vẻ cô uống say rất mới lạ, giống như một chú mèo con, mềm mại mà quăn người, thế nhưng lại có móng vuốt sắc bén, không biết lúc nào sẽ cào bạn, làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Ánh mắt như vậy, nhìn đến mức trái tim hắn cũng phải tan ra.

- Cầm lấy.

Dạ Đình Sâm đưa ly rượu vào trong tay cô.

- Làm gì — thế! Nhạc Yên Nhi còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị Dạ Đình Sâm bế ngang người, đi lên ban công trên tầng hai.

Say thành thế này, để cô tự mình leo cầu thang thì chắc chắn sẽ ngã.

Nhạc Yên Nhi ngẩn ra, rồi cười ôm cổ hắn.

- Đi ngắm sao nào! Mở cửa ban công ra, một cơn gió đêm thổi qua, Dạ Đình Sâm vốn không say lắm, nháy mắt đã tỉnh hơn nữa.

Hắn đặt Nhạc Yên Nhi xuống bên cạnh lan can ban công chạm trổ hoa văn, cánh tay vẫn cẩn thận ôm eo cô, sợ cô không vững sẽ ngã xuống.

Hôm nay là ngày trăng sao sáng rọi, những vì sao dày đặc giữa bầu trời, lấp lánh rực rỡ.

Nhạc Yên Nhi lên tới ban công thì yên lặng hơn, cô ngẩng đầu ngắm những đốm sao tựa như một đĩa trề, sau đó chẳng màng gì mà uống nốt rượu trong hai ly.

- Lát nữa sẽ thật sự say đấy.

Giọng nói của Dạ Đình Sâm bên tai cô dường như còn trầm thấp, nồng đậm hơn rượu.

Nhạc Yên Nhi mơ màng xoay người nhìn gương mặt hắn, hoảng hốt một lát rồi lẩm bẩm nói:

- Anh đẹp trai thật, còn đẹp hơn cả ngôi sao nữa.

Tuy việc đàn ông được khen ngợi về bề ngoài cũng không phải là chuyện khiến người ta vui sướng, nhưng Dạ Đình Sâm vẫn khẽ cong khóe môi.

- Thế à? Nhạc Yên Nhi suy nghĩ một lát, tựa như đột nhiên hạ quyết tâm rất lớn, nhìn chăm chú vào đôi mắt hắn, nói rành rọt từng chữ một:

- Em thích anh.

Xem thêm...

51. Tổng Tài Ly Hôn Đi - Chương 51: Chúng Ta Về Phòng Làm Tiếp

Ánh mắt của Dạ Đình Sâm bỗng ngưng lại.

Hắn quả thực hoài nghi là mình nghe lầm, thậm chí muốn xác nhận lại một lần nữa.

- Em vừa nói gì cơ? Nhưng Nhạc Yên Nhi dường như đã hoàn toàn quên mất những gì mình vừa nói.

Cô ngây ngô hỏi lại:

- Hả? Nói gì? Dạ Đình Sâm cảm thấy cơn nóng ruột dâng lên khó nén, như thể để khắc chế bản thân hắn đã phải dùng cạn kiên nhẫn của cả đời này.

Hắn nói lại rất chậm:

- Vừa rồi em đã nói, là em thích tôi.

Tim đập thành thịch như sấm dậy.

Dạ Đình Sâm chưa bao giờ thấy mình giống một tên nhóc choai choai đến thế.

- Ủa, đúng rồi.

Nhạc Yên Nhi gật đầu ngu ngơ.

Dạ Đình Sâm vươn tay ve vuốt khuôn mặt cô, động tác cẩn thận như thể đang vuốt ve một món đồ sứ mỏng manh dễ vỡ hay một món bảo bối vô giá.

- Vì sao em lại thích tôi? Nhạc Yên Nhi nói như đúng rồi:

- Bởi vì anh đẹp đó, anh đẹp hơn tất cả những người khác luôn.

Bàn tay của Dạ Đình Sâm cứng đờ cả lại trên hai má cô.

Nhạc Yên Nhi thấy mặt mình ngứa ngứa, bèn bắt nhả đẩy đôi tay kia ra.

- Chỉ vì đẹp thôi à? Ánh mắt của Dạ Đình Sâm từ từ lạnh đi như một đốm lửa vừa mới vụt tắt.

- Đúng đó.

Ai mà chẳng có lòng yêu cái đẹp.

- Cứ ai đẹp thì em thích người đó à? Nhạc Yên Nhi trợn mắt lên:

- đương nhiên, chứ không lẽ ai xấu thì thích người đó sao? Dạ Đình Sâm nắm cằm của cô, nhìn thẳng vào mắt cô rồi hỏi bằng giọng lạnh tanh:

- Em nhìn cho rõ xem, tôi là ai? Hắn nổi giận, không khống chế được sức tay làm cho cằm của Nhạc Yên Nhi bị siết đau.

Cô cau mày nói:

- Anh có bị ngốc không thế? Anh còn không biết anh là ai thì làm sao mà tôi biết được? Trời ơi anh mau buông tay ra, anh làm đau tôi rồi này.

Dạ Đình Sâm không buông tay.

Hắn không nhìn cô giãy dụa tứ tung, hắn chỉ nhìn cô đăm đăm bằng ánh mắt rét buốt thấu xương, ánh mắt lạnh đến mức dường như chứa đựng cả trời gió tuyết.

- Nhạc Yên Nhi, em dám lặp lại lần nữa không? Thế mà cô dám nói rằng không biết hắn là ai.

Hắn thật sự chỉ hận là không thể bóp chết cô luôn, cho xong hết mọi chuyện.

Nhạc Yên Nhi bị ánh mắt của hắn dọa cho phát sợ.

Cô bỗng cảm thấy nếu mình còn nói lung tung nữa thì người đàn ông trước mặt này sẽ bóp chết mình mất thôi.

Cô bèn rứt đầu về, giọng nói cũng không còn mang vẻ đúng lý hợp tình như ban nãy nữa.

Cô ôm chút dửng cảm còn sót lại mà hỏi nhỏ nhỏ:

- Nhạc Yên Nhi là ai thế? Bao nhiêu giận dỗi tích tụ trong lòng Dạ Đình Sâm tan biến bằng sạch chỉ trong nháy mắt.

Cô ấy say bét nhè thế này thì so đo làm gì cơ chứ? Nhạc Yên Nhi say đến ngu cả người, nhưng bản năng vẫn nhận ra người trước mặt không dễ chọc.

Cô sợ chọc giận hắn, thế là không dám ho he gì nữa.

Thấy môi hơi khô khô, Nhạc Yên Nhi le lưỡi ra liếm một cái.

Ánh mắt của Dạ Đình Sâm bỗng trở nên sâu thẳm.

Hắn nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng của cô, ánh mắt sâu hơn, nồng nàn hơn, như thể có cảm xúc dâng trào cuộn cuộn trong đôi mắt ấy, thế nhưng Nhạc Yên Nhi đang say không nhìn thấy rõ.

Hắn nói rất nhẹ nhàng:

- Chuyện này không quan trọng, em chỉ cần nhớ cho rõ, tôi là Dạ Đình Sâm.

Giọng nói thanh cao tôn quý như vị vương giả tối thượng trên đời, khiến cho người ta bất giác tuân theo.

Nhìn vào ánh mắt thẳm sâu của hắn, Nhạc Yên Nhi cảm thấy tim mình đập nhanh hẳn lên, như thể sắp sửa vọt ra ngoài cổ họng.

Cô không thể suy nghĩ nổi điều gì, chỉ có thể dùng giọng nói nhẹ mềm lặp lại theo bản năng:

- Dạ Đình Sâm... Giọng nói mềm mại như làm nũng gọi tên Dạ Đình Sâm, cơ hồ làm đứt sợi dây lý trí cuối cùng của hắn.

Và hắn hôn cô.

Hắn mở đôi môi của Nhạc Yên Nhi, vươn đầu lưỡi vào cuốn lấy cái lưỡi mềm của cô, gần như chẳng hề do dự.

Giờ khắc này đây, Nhạc Yên Nhi không phân biệt nổi đây là thực hay là mơ, chỉ cảm thấy một luồng điện truyền từ nơi tiếp xúc của hai người ra khắp toàn thân mình.

Nụ hôn của hắn như mưa rào gió lốc, khí thế mạnh mẽ gần như làm cho Nhạc Yên Nhi không thể nào thở nổi.

Cô chẳng thể làm được gì ngoài đáp lại hắn theo bản năng.

Một lúc lâu sau nụ hôn mới chấm dứt.

Dạ Đình Sâm từ từ lui ra, thế nhưng đôi mắt sâu thẳm vẫn lảng lảng nhìn đắm đắm vào Nhạc Yên Nhi chẳng hề xa rời.

Nhạc Yên Nhi hơi khó thở sau nụ hôn dài, cô hít thở dồn dập, khiến cho mùi hương ngọt ngào không ngừng phả vào mặt hắn.

- Dạ... Dạ Đình Sâm... Cơn say bốc lên cuốn lấy Nhạc Yên Nhi, đầu óc cô rối như tơ vò, chẳng nghĩ ra được gì khác ngoài cái tên mà hắn vừa nói bên tai cô.

Cô thì thảo gọi nó, như thể bắt lấy một khúc gỗ nổi.

Dạ Đình Sâm chỉ thốt lên một chữ trầm thấp mang theo giọng mũi: Ừm? Sao... sao anh lại... hôn tôi? Cô uống say, giọng nói yếu mềm mang theo sức quyến rũ chết người, trêu ghẹo lòng hắn ngứa ngáy, chỉ muốn đè cô dưới thân mình mà bắt nạt thôi.

Thế nhưng không được, hắn sợ mình sẽ dọa cô mất.

Đêm đầu tiên của họ chẳng tốt đẹp gì, hắn không muốn tiếp tục bắt nạt cô như vậy.

Dạ thiếu lật tay làm gió trở tay làm mưa, xưa nay hành động như sấm rền gió giật, thế mà cũng có lúc “sợ” , thật là thú vị biết bao!

- Tôi muốn nếm thử vị rượu vang.

Ỗ vào việc cô đang say mơ màng, hấn nói bừa mà mặt không đổi sắc.

May mà Nhạc Yên Nhi còn chưa uống đến ngu luân, cô vẫn còn nhận thức được một chút: Còn rượu ở trong ly kia kìa. Yên Nhi. Dạ Đình Sâm vươn tay xoa hai má cô, ngay cả ánh mắt cũng đong đầy dung túng:

- Em uống hết rượu rồi, em không nhớ hay sao? Ồ... hình như đúng là thế thật.

Nhạc Yên Nhi gãi đầu, thấy mình hơi đuối lý mất rồi.

Nhạc Yên Nhi nhìn vào mắt hấn, nhìn thấy trong đôi con ngươi đen thẳm ấy mang theo khát vọng vô bờ.

Cô nghĩ bụng, chắc người này phải thêm rượu lắm đây, thế là trong lòng hơi hơi áy náy.

- Anh muốn uống lắm thật hả? Đôi mắt phượng híp lại, trong đáy mắt lóe lên ánh sáng.

Hấn cất giọng trầm thấp, khiến cho lòng người bị cuốn theo ngữ điệu của hấn mà bất giác rung động:

- Muốn đến phát điên lên được.

Nhạc Yên Nhi say rượu khờ khạo thở dài trong lòng, anh chàng này thêm rượu vang đến mức độ ấy, thật là đáng thương quá đi.

Nhạc Yên Nhi kiễng chân lên, vươn tay ôm chặt lấy cổ hấn rồi ngẩng đầu dăng đôi môi lên.

Dạ Đình Sâm cứng đờ cả người.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn hấn.

Đôi môi đỏ căng mọng ngào ngạt hương thơm chạm vào môi hấn, đầu lưỡi liếm nhẹ nhàng, thế nhưng vì không thạo cách hôn nên không làm sao mở được cánh cửa kia ra, và không biết phải làm gì tiếp nữa.

Nhạc Yên Nhi dời ra một chút rồi nhìn hấn với vẻ khó hiểu:

- Quái thật, sao lại không giống như ban nãy nhỉ? Ánh mắt trong veo ngây thơ, lời nói lại vô ngần quyến rũ, khiến cho người ta khó mà không chế nổi mình.

Cám dỗ vô hình mới là trí mạng nhất.

- Tiểu yêu tinh.

Giọng nói của Dạ Đình Sâm khàn đi, và ánh mắt thì sẫm lại.

Hấn cảm thấy mình không thể kìm giữ phản ứng sinh lý của cơ thể được nữa, dục vọng nóng rực sắp ép hấn phát điên.

Hấn nghiêng người hôn xuống.

Một cơn gió đêm thổi qua, Dạ Đình Sâm bỗng cảm thấy Nhạc Yên Nhi ăn mặc mỏng manh hơi rùng mình một cái.

Hấn ngừng động tác, dừng lại trước mặt cô một chút.

- Lạnh à? Nhạc Yên Nhi gạt đầu rồi đáp với vẻ rất tội nghiệp:

- Lạnh lắm ấy.

Đêm dần về khuya, gió cũng lạnh dần.

Dạ Đình Sâm dứt khoát bế Nhạc Yên Nhi lên, cô kêu khê một tiếng rồi cuống quýt ôm lấy cổ hấn.

Hấn bế cô đi xuống khỏi sân thượng.

- Chúng ta về phòng rồi làm tiếp.

Xem thêm...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-chop-nhoang-tong-tai-ly-hon-di>